25
1988/II.
ERDŐRÉSZTI ÉS FAIPARI EGYETEM
1954

KAPOCS

A SOPRONI ÖREGDIÁKOK EGYESÜLETÉNEK LAPJA

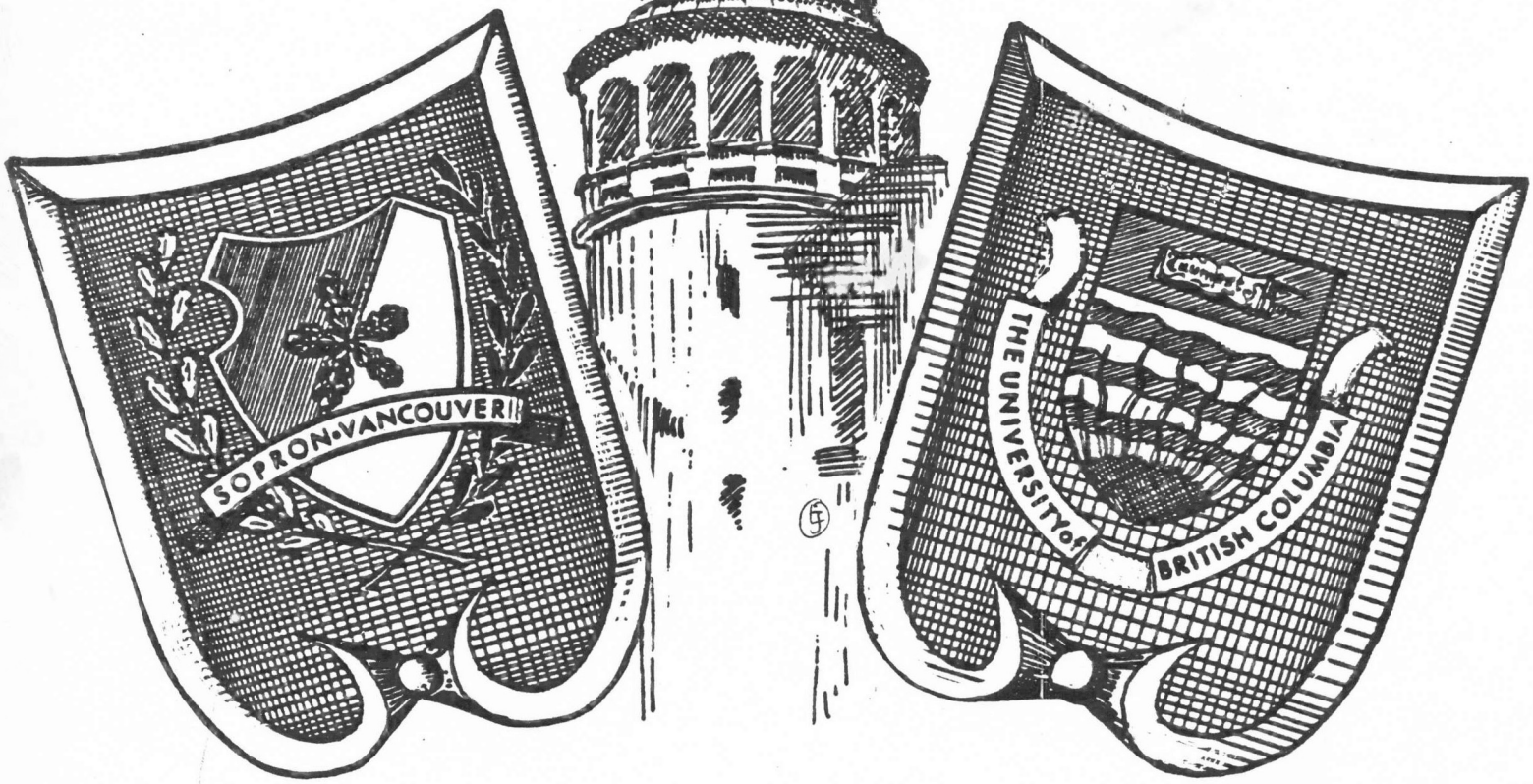

1988 · XX. 25.–

Ősti a 6. oldalon
Benkő 24/a, 48
Hiller/Kozák 29

Selmec ~ Sopron ~ Vancouver

REJTÉLY

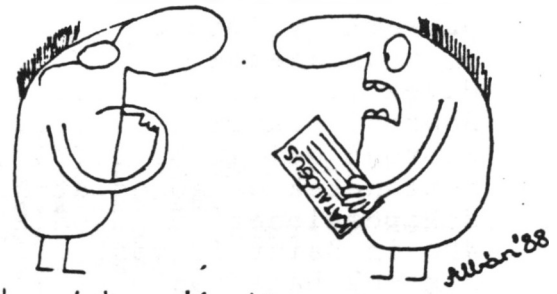

'Nem értem: Kozák professzor nem tart katalógust, mégis mindig tömve vannak a padok!'

A SOPRONI ÖREGDIÁKOK IDŐSZAKOS

KÖZLEMÉNYE

XX. évfolyam, 25. szám, 1988 december.

SZERKESZTŐSÉG: SOPRON ALUMNI, Dr.PÁSZNER LÁSZLÓ:
UNIVERSITY OF BRITISH COLUMBIA, FACULTY OF FORESTRY.
VANCOUVER, B.C. CANADA. V6T 1W5

TARTALOMJEGYZEK

Karácsonyi üdvözlet.....1
Szakestély 1988.....2
Új nyugdíjasok.....2
Hírek.....2
Soproni piknik.....3
Soproni bál 1988.....4
Köszönetek és gondolatok.....4
Bekapcsolódott a második generáció.....6
Who is Saint István.....6
Megyünk haza-napló.....8
Balekok látogatóban.....14
Köszönet a kanadai magyar erdészeknek.....14
Karácsonyi üdvözletem a kanadai magyaroknak.....16
Pro Libertate Hungariae érmet nyertek.....16
A soproniak 30 éves évfordulójára.....17
Emlékezés.....17
Elveszett báránykák figyelem.....18
Figyelem negyedévesek ! ! 18
Levél a szerkesztőséghez.....19
Firmák találkozója Vancouverben.....20
A magyar OEE képviselöi Kanadában jártak.....21
A magyar OEE képviselöi Vancouverben jártak.....24
Szakestély 1989 ! ! 25
Figyelem-Sopron Chronicles.....26
A Kapocs támogatást kér.....26
Kapocs elöfizetöink.....27
The Sopron Chronicles magyarul.....28
Dr. Kozák levele.....29
Dr. Roller levele.....30
Dr. Hiller levele.....32
Dr. Roller Sopron Chronicles magyarul.....33
Dr.Gál János levele.....34
So wütet Ceausescu gegen "seine" Ungarn.....35
Krampampuli receptje.....35
S.O.S. Felhívás ! segíts !.....36
The Nation-Makers.....38
The Hungarian Connection.....40
The Garden-walk of the "Fall-down" Effect.....43
Találkozás a "Szabadsággal".....44
Látogatás a Polgármesternél.....46
Géza ne politizálj.....48
Borbély József levele.....49
Bátor beszéd Magyarországon.....50
Lakitelek a megújhodás bölcsöje.....52
Belépési nyilatkozat.....54
Hitel.....55
Ohazai látogatás.....56
Bánya-Kohó és Erdömérnöki Kar Tanszék Vezetöi.....60
Vendégprofesszor Vancouverből.....62
Felhívás a Bethlen Gábor Alapitvány támogatására.....63
Increment core sampling techniques for high quality cores.....64

Nagy Ernő

SZAKESTÉLY - 1989 !!!

A Soproni Öreg Diákok Szervezete szeretettel hív meg mindnyájatokat a januári szakestélyre.

A szakestély ideje: szombat, 1989 január 21-én este.
1800-tól 1900 óráig találkozó,
1900 órakor (pontosan) vacsora

A szakestély helye: Magyar Római Katolikus Teplom Dísztermében.

A megbeszélés tárgya:
-szakestély elnök választás,
-Takács Jóska beszámolója az 1988-as bálról.
-az 1989-es bál elnök megválasztása,
-a Sopron Chronicles magyar nyelvü kiadása körüli bonyodalmak és lehető megoldások,
-egyéb megbeszélni valók,

Szerkesztőség (PF)

FELHIVÁS

Kazetta hangszalagot másoltattunk "A MI DALAINK" 1735-1985 lemezböl. Elöadja a Miskolci Nehézipar Müszaki Egyetem Kamara Kórusa. A lemez a soproni Egyetem régi nótáit varázsolja vissza. A hangszalagot a Kapocs Szerkesztöségétöl lehet megrendelni. A kazetta ára $5.00, ami már a kezelési és a pósta költséget magába foglalja. A bevételt a Kapocs pénz alapra tesszük.

SZAKESTÉLY - 1989 !!!

A Soproni Öreg Diákok Szervezete szeretettel hív meg mindnyájatokat a januári szakestélyre.

A szakestély ideje: szombat, 1989 január 21-én este.
1800-tól 1900 óráig találkozó,
1900 órakor (pontosan) vacsora

A szakestély helye: Magyar Római Katolikus Teplom Dísztermében.

A megbeszélés tárgya:
-szakestély elnök választás,
-Takács Jóska beszámolója az 1988-as bálról.
-az 1989-es bál elnök megválasztása,
-a Sopron Chronicles magyar nyelvü kiadása körüli bonyodalmak és lehető megoldások,
-egyéb megbeszélni valók,

Szerkesztőség (PF)

FELHIVÁS

Kazetta hangszalagot másoltattunk "A MI DALAINK" 1735-1985 lemezből. Elöadja a Miskolci Nehézipar Müszaki Egyetem Kamara Kórusa. A lemez a soproni Egyetem régi nótáit varázsolja vissza. A hangszalagot a Kapocs Szerkesztöségétöl lehet megrendelni. A kazetta ára $5.00, ami már a kezelési és a pósta költséget magába foglalja. A bevételt a Kapocs pénz alapra tesszük.

Szerkesztöség

DR. A. JABLÁNCZY
215 - 1777W. 13th AVE.
VANCOUVER, B.C. CANADA
V6J 2H2
PHONE (604) 734-2904

(Szerk.)

SZAKESTÉLY 1988

Ez év február elején ismét megtartottuk a szokásos szakestélyt. A résztvevök száma 35-40 fö volt. Az est fénypontja Isteni fényben tündöklö firmánk, Witt Lajos bácsi és neje, Menci néni, jelenléte volt. Lajos bátyánk 90. életévét tapossa apró földi bajokkal, de gondolkodása még a 30 évesével vetélkedik. A soproni hagyományok emlékei még erösen virulnak Lajos bácsiban és még mindig szivesen beszél 50 éves balekjainak az Ő praxisában elöfordult izgalmas eseményekröl.Reméljük hogy a jó Isten még továbbra is közöttünk tartja Lajos bácsit és Menci nénit eröben, egészségben és boldogságban.

Az est vidáman folyt le nótázással (már nem nyernénk díjakat) anekdótákkal és beszámolókkal a 87-s bál eredményeiröl. Ezután feljött a szó arról, hogy 88 öszén mégis meg kéne rendezni a hagyományos bált, csak kisebb keretekben és nem sok cicomával. A bál szervezöi Váradi Béci és Takács Jóska lesz. Célunk a találkozás és a Kapocs anyagi alapjait erösíteni.

Szerkesztőség, (PF)

ÚJ NYUGDIJASOK

1988 március 31-e nagy nap volt a British Columbia Forest Service (B. C. Allami Erdögazdaság) és általában az itteni tartomány dolgozóinak. Nagyon sokan nyugdíjba mentek, mivel az állam nagyon jó feltételeket adott azoknak akik 55- éves kor után nyugdíjba mennek. Ezt az alkalmat meg is ragadták jó néhányan a mieink közül is. Tudomásunk szerint a következö társaink lettek nyugdíjasok:

Andódy Edith
Juhászné, Gyöngy Erzsébet
Kassay Viktor
Major Richárd
Szauer János
Váradi Béla
Bige Zsolt
Kapuszta József
Krajczár Ernő
Nyers Ferenc
Szy Ferenc
Viszlai János

Kívánunk hosszú, egészséges és nagyon boldog nyugalmi idöt és reméljük, hogy idövel mi is elérjük e kellemes állapotot, amit Ti már most élveztek.

Szerkesztőség. (PF)

HIREK

Szalkai Bandi és Eszter fia, Dennis: A Quesnel Cariboo Observer 1988 ápr. 13. száma arról értesít, hogy az érettségi vizsgák után Szalkai Dennis megnyerte a Dr. Norman A. Mc Kenzie ösztöndijat ami körülbelül 1800 dollárt jelent pénz értékben.
Dennis! Gratulálunk és sok sikert kívánunk a tovább tanuláshoz.

Rédey Jóska és Imelda nagyszülök lettek: Matilda lányuknak kislánya született: Majláth, Christine Mária Lilian.
Imelda, Jóska, Matildka és Pista! Megkésve bár de igaz szeretettel gratulálunk és minden jót kívánunk Krisztinának.

Major Ricsi és Aranka lánya, Andrea, július 9-én férjhez ment Mr.David Dunn-hoz. Gratulálunk és további jót kívánunk az ifjú párnak.

Koós Béla és Vera lánya, Jennifer Boglárka, április 16-án ment férjhez Mr.Michael Takasaki-hoz. Gratulálunk és további jót kivánunk az ifjú párnak.

Pendl Feri és Hanna lánya, Sylvia, December 4-én férjhez ment Mr. Erik Nelson-hoz. Gratulálunk és további jót kívánunk az ifjú párnak.

SOPRONI PIKNIK

A már hagyományossá vált pikniket ez évben ismét Szász Julia és Pista firmáinknál tartottuk. A résztvevök száma 45-5Ø körül lehetett. Mivel nem tartottunk névsorolvasást, a krónikás a számot csak durva becslés szerint írta le. A délután fénypontja Nagy Gáspár otthoni író volt. Sokat beszéltünk a legújabb hazai fejleményekröl, mint az irók által alapított Magyar Demokrata Fórum, Erdély, a nagymarosi/visegrádi gát ökológiai problémái és még sok másról esett szó. A piknik szerintünk (résztvevök szerint) kitünöen sikerült és reméljük, hogy Julika és Pista a következö években is megtartja ezt a jó szokást. Nagyon szépen köszönjük a szíves vendéglátást. A mieink közül az idén Józsa Jóska jött legmesszebbröl (Saskatchewan) és Józsa balek a 42-es és Dunbar környékéröl. Sajnos nem gondoltunk rá, ezért díjakat nem osztogattunk,de majd legközelebb jobban felkészülünk rá.

Szerkesztőség.(PF)

SOPRONI BÁL 1988

Október 8-án ismét megtartottuk hagyományos bálunkat, Takács József firmánk elnöklete alatt. Összesen 63-an jelentünk meg,11 diák, 9 nyugdíjas és 43 diáktársunk, legtöbben feleségestől. Altalában 150 körül szokott a létszám lenni,de az idén sokan mással voltak elfoglalva. Viszlaiék fia Edmontonban nősült és Kapusztáék lánya férjhez ment Vancouverben pont ugyanezen a napon. Sok szerencsét és boldogságot kívánunk mindkét ifjú párnak.

Ezen felül ugyanazon a héten tartották a nyugat kanadai magyar tánccsoportok az évi fesztiváljukat. E három esemény néhány olyan társunkat is elvont, akik általában megszoktak jelenni. Attól függetlelül, a bál anyagilag sikeres volt, mert 517.21 dollár jövedelmünk volt, ami a jelenlegi bank számlánkat k.b. 1800 dollár- ra emelte (a Kapocs kiadása elött).

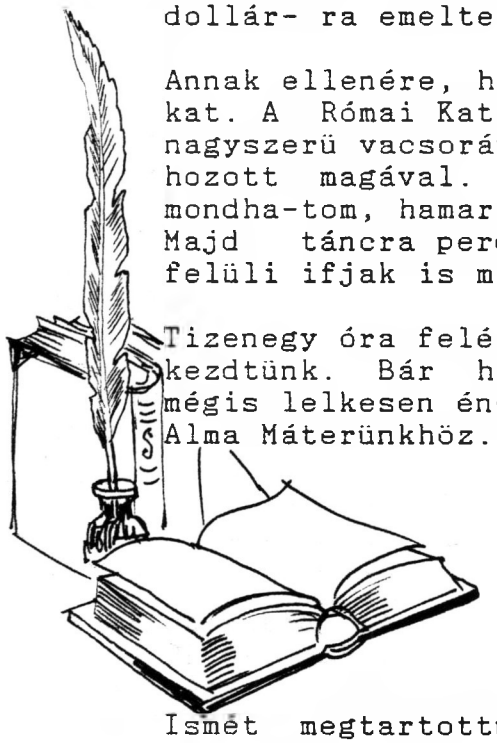

Annak ellenére, hogy kevesen voltunk, nagyon jól éreztük magunkat. A Római Katolikus egyház női köre ismét kitett magáért egy nagyszerü vacsorával. Ezenfelül néhány asszony kitünö süteményt hozott magával. Többféle magyar borban válogathattunk,s igy mondha-tom, hamarosan elfelejtettük, hogy olyan kevesen voltunk. Majd táncra perdülünk, s örömmel jelethetem, hogy még az 50-en felüli ifjak is majd kirúgták a falat.

Tizenegy óra felé a zenészt felmentettük szolgálatából és nótázni kezdtünk. Bár hangversenyt nem nyertünk volna nótázásunkkal,mi mégis lelkesen énekeltünk és gondolatban ismét vissza tértünk Alma Máterünkhöz. "Szép idö volt, jó idő volt..."

Szerkesztőség. (PF)

KÖSZÖNETEK ÉS GONDOLATOK

Palkovics János

Ismét megtartottuk a hagyományos Sopron Alumni találkozónkat, 1988 okt. 8-án este a Magyarok Nagyasszonya Római Katolikus Templom dísztermében. Ha kisebb számmal vettünk is részt ezen a szép estén, de jól éreztük magunkat.

Ahogy a terembe léptünk ,egyböl éreztük a T.L.C-t Tender Loving Care (szeretö gondoskodást). A fehérre terített asztalokon ott volt a virág, s a falon ott függött Sopron "A hüség városának" tornyáról két szép festmény. Az asztalon a magyar földön termett borok: Szürkebarát, Hárslevelü, Jászberényi rizling és Egri bikavér, s a levegöben érződött a magyar konyha illata.

A terem főpontján, a színpad elött, egy szépen terített asztalon, egy hatalmas öszi színekkel telt virág csokor. Ahogy ránéztem, agyamba egy őszről szóló vers sorai szólaltak meg.

"Ahogy a nyomvesztő bozóthoz ért,
Hogy tékozolta, nézd a drága vért".

Az asztalon kisebb virág tartókban soproni ciklámen, őszi kikerics , áfonya, csarab, gesztenye és egyébb, s egy lapon a növények latin neve (a gyengébbek kedvéért-Szerk.). Egyből tudtam, hogy egy ilyen müvészi alkotás, a színek ilyen figyelmes megválogatása csak Adamovich Laci Bátyánktól jöhet - és nem tévedtem ! Bár hiányoltuk jelenlétüket, s most az Isten áldását kérjük jó egészségért és hosszú boldog életért az Adamovich családnak köszönetül.

De köszönetünket fejezzük ki házigazdánknak, Ugrin Béla atyának és a Magyar Katolikus Egyesületnek is, a terem használatáért. Reméljük (ha jó gyerekek leszünk) a jövöben is lehetövé teszik a terem használatát. Vezérelje öket a jó Isten útjaikban és munkáikban.

A találkozónk sikeres lefolyása bizony sok munkával járt, azt megelözöen. Azt is tudjuk, hogy ilyenkor mindig kevés a segítség és sok a gond. De mind ezt Takács Jóska és Agi olyan kiválóan ellátta, hogy ezért, egy egyszerü köszönet igazán kevés. S hogy ezek után olyan jó tapasztalatuk van a rendezkedésben, talán több segítséggel és egy végtelen köszönettel a jövöben segítségünkre lesznek, hogy mi aztán jól érezhessük magunkat. De ne feledkezzünk meg köszönettel Váradi Béláról és Riáról. Béci elnök létére ugyan nem volt jelen (egy esküvö miatt) de idöben kiküldte a meghívókat.

Oszinte elismerésünk azoknak, akik távolabbról eljöttek e szép baráti körbe, hogy velünk együtt lehessenek, és elénekelhessük , egy pohár "krampampuli" mellett "Vivat Academia, Vivat Professores". Jandóék , Dobozyék, Kapitányék, Molnárék, s talán azok akiket nem ismertem meg (öregedésem elsö jelei mutatkozván).

Köszönet azoknak akik az idösebb korosztályt képviselték, de hiányoltuk tanáraink megjelenését, na és a viktóriai csoportot is, akik úgy látom félnek a hajóúttól, ime 32 év után is az Empress of Brittain-ra emlékezve.

Sajnáljuk azokat akik már évek óta nem jelentek meg az ilyen estéken és elvesztek a nagyvilágban és nem tartják a kapcsolatot. Pedig a soproni hagyományok öröksége a szeretet és vígadozás. Talán inspirálja ezeket a személyeket Radányi Imrének egy szép dala ami így szól:

Szeressük egymást gyerekek, a szív a legszebb kincs.
Ettöl szebb szó, hogy szeretet a nagy világon sincs.
Az élet úgy is tova száll, s a sír magába zár.
Szeressük egymást gyerekek, mert minden percért kár.

Epp ezért a hagyományos soproni szeretettel most külön köszönet jár Pendl Ferinek, Pászner Lacinak és sok másnak, akik az elmúlt években sokat tettek azért, hogy a Kapocs életben maradjon és minden munkájukért ez irányban **áldja meg öket az Isten.**

De ne várjuk azt,hogy páran dolgoznak és mi csak olvassuk az összegyüjtött híreket. Ideje annak, hogy mások is megszólalnak és tudatják, mi történt velük, mert a kapocs csak így lesz erös és teljes.

E reményben búcsúzva,

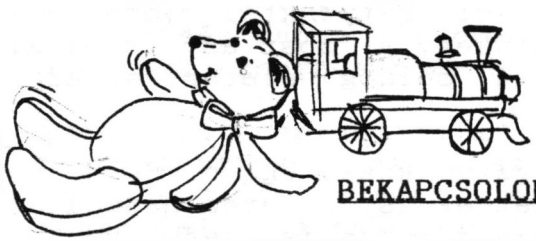

Üdv az erdésznek ! !
Aliász Palkó

BEKAPCSOLODOTT A MÁSODIK GENERÁCIÓ

Örömmel jelentjük, hogy a második generáció is bekapcsolódott a Kapocs cikk irói közé. Elsö cikkünk Adamovich László tanárunk fiától, Pétertöl jött, aki mint cserkész segédtiszt adta elő ezt a beszédet 1988 okt.2-án a Magyarok Nagyasszonya Templom emlékünnepén. Szent István halálának 95Ø éves éfordulójára, Györffy György cikke nyomán. Reméljük, hogy ezután még több cikket fogunk kapni a fiataloktól, akik között néhány erdész diplomás is van: Sziklai Péter, Tim Bezerédy, Héjjas Péter, Szauer Tamás, Jablánczy István és Kozák Róbert.

6

WHO IS SAINT ISTVAN ?

Adamovich Péter

When King István (St.Stephen) died in Esztergom 95Ø years ago, on August 15, 1Ø38 (the feast of the Blessed Virgin), all Hungarians mourned; the rich the poor , the famous and the nameless all shed tears in his honour. Young men and women would not dance for three years. It was a time of great sadness. Who was this man, mourned by an entire nation ,that we find necessary to remember 95Ø years later ?

His father Crown Prince Géza , Arpád´s great grandson, was the first Hungarian to understand the western world of the time and chose to follow that culture. His mother was Sarolta (Charlotte), daughter of the "gyula" (governor) from Erdély (Transsylvania now in Rumania).

In 973 Géza sent ambassadors to Emperor Otto I and received a bishop for Hungary. To help concentrating on strengthening his own people, he kept peace with all the neighboring princes and sealed peace with marriages. With these Géza laid the foundations for István´s accomplishments.

No exact records remained of István´s birth date, but we know he was born in the 97Ø´s. When he reached fifteen, he was named heir by Géza and in 996 he was engaged to the Bavarian Prince Henrik´s daughter, the fiercly religious Gizella, who stood by

István´s side for more than forty years.

When István inherited the throne, he first had to secure his own position. His pagan uncle, Koppány, coveted István´s throne and the favour of Géza´s widow, taking arms against Veszprém. István, with the help of German knights, defeated Koppány.

When István received his crown from Pope Sylvester II in the year 1ØØØ, and bound himself to the Roman Catholic Church, he also offered Hungary to the Blessed Virgin, Mary. At the time, however, he found himself facing opposition in two Magyar (Hungarian) leaders, who held to the Byzantine faith, his maternal uncle,the gyula of Transylvania and Ajtony. The "gyula" was defeated by István´s army, yet was pardoned , while Ajtony died fleeing those same armies. These battles put an end to opposition, and István was free to unite Hungary under the Catholic Church. He had succeeded in converting the Hungarian tribes into a new system which would unify the nation.

He began to build a Hungarian Catholic Church soon after his formal coronation on January 1 st 1ØØ1, by setting up an archdiocese at Esztergom and a plan to select 1Ø bishops. However, the people of Hungary adjusted with difficulty, since 1Ø% of their crops were suddenly levied in tribute. To help the adjustment, István re-scheduled the markets for Sunday, so people would attend mass when they came to the market. Changes such as these were published in two law books, in which István set out provisions to safeguard the new kingdom and the new faith. The laws were strict , as called for by severe times and circumstances, but definitely viewed Hungary´s neighbors in a more humanitarian light. Indeed, in the "Intelmek" (recommendations) that István wrote to his son, Prince Imre, he provides for recognition and protection of all immigrants, pointing out that a one-tongued isolated nation is weak and vulnerable. Many have said that this was the first example of a truly wise, nationalistic, yet multi-cultural political direction.

István´s network of royal marriages also helped immigration. István´s wife, Gizella, brought with her knights, priests, and craftsmen from Bavaria, while his son in law from Venice was accompanied by soldiers and priests, among them the martyr Saint Gellért. István´s son ,Imre, married a Byzantine princes, whose entourage included nuns and sculptors, specializing in the building of churches.

Furthering immigration by István restored and opened the road through Hungary to Constantinople and the Holy Land, so that pilgrims could travel along guarded ways to markets and not in crowded ships at the mercy of weather and limited storage. For this István was acclaimed by all of Europe´s Christians.

In 1031, István´s heir, Imre, died, but István was loathe to appoint as successor his legal heir Vazul, as he feared for the continuation of Hungarian Christianity. István instead named his son in law,Peter of Orseolo. Vasul took offense to this and led an uprising, which was eventually quelled. After István´s death in 1038 however, the pagan Hungarians rebelled against Peter´s rule and recalled Vasul´s children from exile and their line wore the Holy Crown for 250 years.

For any deeper understanding of István, the king and the man, we must look to the writings of his contemporaries who were clearly of the opinion that István must be counted among the most honest and devout rulers of the time. Even the German Thietmar, generally anti-Hungarian, praised István´s generosity in dealing with his uncle, the "gyula". Since German scribes labelled their own king "almighty" and "unbeatable" while they called István "pious" and "gracious". We can´t deny that István was held as an example of Christian virtue.

When Vazul´s great grandson, King László disinterred István in 1083, it was not seen as sacrilegious, but rather as a honour István had earned by his whole life.

So, who is Saint István to us ? In him we honour our wisest leader, who brought Christian enlightenment to Hungary, who built for us a Church through faith and virtue, who made a road through the wilderness, a road we can still follow today . His deeds in building a nation were guided by enormous conception and sound political forethought. At once Arpád´s descendant and a true Christian, he was the first European of the Hungarian nation and possibly the greatest.

There is something beautiful in the thought that the hand which pointed the way forward for a people, the hand that waved, and if necessary, ordered the hand that designed a Christian Hungary, King István´s right hand still exists and is venerated today.

12 000 : 40
$ 300.—

MEGYÜNK HAZA-NAPLÓ

Kozák Edit

1987 nyarának valamelyik napján realitássá vált az évek óta húzódó- halasztódó vendégprofesszorság.Már 1986 június 30-i keltezéssel kezünkben volt a hivatalos értesítés, hogy a "Magyar Mezőgazdasági és Élelmezésügyi Minisztérium hozzájárul ahhoz, hogy a soproni Erdészeti és Faipari Egyetem vendég előadóként fogadhassa Dr. Kozák Antalt, a British Columbiai egyetem tanárát, 3 hónapra. Ezen időszakra Professzor úr részére egy kétszobás lakást biztosítunk és havi 12000 Ft.tiszteletdíjat folyósítunk. A tanítandó anyag: A többváltozós regresszió számítások alapjai és erdészeti alkalmazásuk." Az előadásokat a II-III-IV és V évf. erdőmérnök hallgatók részére hirdették meg 1988 feb. 1-töl.

1988 jan.27
Utunkat személyes okokból ekkor kezdtük meg. A feltételek azonosak.Az izgalom a tetőfokon. Konkrétan nem tudunk semmit: hol milyen körülmények között fogunk lakni? hogyan főzünk? milyen messze lesz az egyetem? kell e - autó? lesz e - saját konyhám? mennyit ér most otthon 12000 Ft? mennyi dollárt váltsunk át? hogyan fogunk adózni? stb.

Jan.29.
Még meg sem érkeztünk Sopronba, amikor a Kisalföld című ujság már rövid hírt közölt: "Vendégprofesszor a soproni egyetemen".

Jan. 30.
Megérkezünk Sopronba, rögtön elül az izgalom. Dr Orbay és felesége várnak a jó hirrel: egy emeletes villa tulajdonosai leszünk a Lövérekben. Természetesen konyha is van és központi fütés. Az egyetem 10 perc sétálva. A fizetés 20000-re emelkedett s adózás után is megmarad a 12000. Mindkettőnk bejelentését elintézi az egyetem. Tóni ebédelhet a menzán napi 18 Ft-ért. Kár hogy Tamás bácsi már nem él. 50-60 hallgató jelentkezett az elöadásokra, köztük öszülö tanárok és kevésbé öszülö tanársegédek is.

Feb. 1.
Megindul a verkli. Tóni reggel 8-ra megy munkába. Meglepetésére csak ő meg a takarítónő képviselik a tanszéket. Tóni készül az elöadásokra,gyakorlatokra, rendezkedik a szobájában és ismerkedik a kollégákkal az erdőrendezés tanszéken.
En megpróbálom feltölteni az üres éléskamrát, igaz nem sürgős, még ma is Orbayék vendégei leszünk. Mit csinálnánk nélkülük? Az elmúlt nyár óta majdnem duplájára emelkedett árak hátra tántorítanak. Az idö tavaszias. Eppen olyan mint Vancouverben.
Délután 2-kor a Rektor úr vár minket kávéra. Kedvesen érdeklődik hogyan utaztunk, elégedettek vagyunk-e az elhelyezéssel, kérdi miben segíthet (legnagyobb problémája, hogy az asszonykát hogyan foglalhatnánk el, hogy ne unatkozzon. Biztosítottam, hogy ezt a szót én nem ismerem. Hallani lehetett ahogy a kő pottyan a szívéről.)

Feb.4.
Egy ujságíró és egy fotóriporter foglalja le Tóni 2 óráját. A cikk meg is jelenik a Kis Alföldben február 8-án
"Vendégprofesszor Vancouverből" cimmel.

Feb.5.
Az elsö péntek egy kis meglepetést hoz. Ebéd után kiürül a tanszék. Tóni értetlenül áll az itthoni munkamorállal szemben. A hétvége városnézéssel, a környék bejárásával telik. Sopron nagyot változott 56 óta. Uj lakótelepek övezik az ősi várost. Az évszázados épületek egymás után kapnak eredeti formát, felújított, szép külsőt. Érdemes benézni minden kapualjba. A Lővérek séta útjain keressük a múlt emlékeit.

Feb.9.
Az első előadás napja. Tóni bevallja, hogy kicsit izgul, mert magyarul még soha nem adott elő. Keveredik is 1-2 angol szó az első két elöadásba, de tovább gördülékenyen megy elöadás, gyakorlat. A feszültség oldó magyar és"nyufi" vicceken hahotáznak. Később már maguk követelik a lazítást egy-egy előadás derekán.
Feb 1Ø.
Kedves gesztus: az egyetemtől hangverseny jegyeket kapunk a soproni Tavaszi Fesztivál általunk kiválasztott programjaira.
Kevésbé kellemes hír: Tóninak munkakönyvért Győrbe kell menni személyesen. Az egyetem volgája rendelkezésére áll.

Feb. 11.
Az első gyakorlat napja. Vagy 4Ø ember jelenik meg. Tóni már tudja, hogy le fognak morzsolódni, mert nem birják majd az iramot. (Igaza is lett.) Megkezdődtek a meghívások. Mindenki találkozni szeretne a messziről jött kollégával, az emberek tele vannak kíváncsisággal. A második hétvégét Szolnokon a mamával töltjük. Gyorsvonattal is egy nap a távolság.

Feb. 16.
Ugyan két TV is van a lakásban, a téli olimpiát nem tudjuk befogni. Ha otthon lennénk színesben látnánk, itt meg kell elégednünk a cseh vagy osztrák kommentálással. Még mindig derült tavaszias az idö, kibérelünk egy autót, hogy bejárhassuk a környéket: Kőszeg, Bozsok,Velem, Fertőszentmiklós, Fertőrákos,Fertőd, Nagycenk stb.

Feb.2Ø.
Nem ette meg a kutya a telet! Két óra alatt 6 cm hó esett.A kollégium egyik diák szervezete esti elöadásra, vagy inkább beszélgetésre kéri fel Tónit. Az este jó hosszúra nyúlt, sok volt a kérdés.

Feb.21.
Hárman szerényen megebédelünk a Lővér Szállóban (alkohol nélkül) 1ØØØ Ft- ért.

Feb.25.
A hó 4 napig tartotta magát. Szép a soproni táj fehéren. A délelött folyamán újabb havazás indul, hamarosan kb. 3Ø cm hó borít mindent.Ha ki akarunk mozdulni, havat kell söpörni. Ráérő nagypapák gereblyével verik le az örökzöldekről a súlyos hótömböket. Meghívásunk van Somogyba. Kaposvárra Dr Takács László vendégei lennénk a kardosfai vadászházban. A kirándulást hó akadályok miatt el kellett halasztani.

Feb.2.
Rendkívüli hideg éjszaka, újabb havazás. A fűtésünk felmondja a szolgálatot. Szerelőt szerezni müvészet. Csak összeköttetéssel megy a dolog. Villannyal bemelegítünk egy szobát. A harmadik napon jön segitség. Lassan eltelik egy hónap s még nincs honvágy-

unk. En ugyan már mind sürübben emlegetem a sok friss salátát és gyümölcsöt amit otthon nem lenne gond beszerezni. (Sopronban rém rossz a piaci helyzet. Az osztrákok felvásárolnak mindent.)

Feb.27.
Ujabb hóesés. Azért nekivágunk vonattal a pesti útnak.Egy óra 15 perc késéssel érkezik be a gyors. Barátokat, rokonokat látogatunk.

Feb.29.
A hó tartja magát. Csak -1 fok van, a nap ragyog, gyönyörü kék az ég a város felett. Tóni szorgalmasan építi a szocializmust, én naponta meglátogatom a fedett uszodát.

Már.2.
Meghallgattam Tóni egy elöadásának első óráját, hogy saját szemmel, fülemmel győződjem meg a nagy eseményről: egy volt soproni diák ki 56-ban elhagyta az országot harminc egynéhány év után hogyan szerepel az Alma Mater katedráján.
Minden estére jut egy meghívás. Jó borokat kóstolgatunk (többnyire magán termés),finom vacsorákat eszünk. A társalgás témája zömmel a mult, a régi szép diákévek. Néha elhangzik egy-két soproni nóta is. En itt is otthon érzem magam az erdészek között, szemmel láthatóan Tóni is.

Már.3.
Tónit felkéri az erdörendezés tanszék vezetöje, Dr Király László, hogy egyik előadását tartsa meg ő a másodéves hallgatói számára. A cím:"Sudarlósági egyenletek használata". Az előadás gördülékeny, sikeres.

Már.5.
Autó bérlés Pesten. Hóból indulunk, Szolnokra tavaszba érkezünk.

Már.9.
Megjelent egy kis rajz az egyetem lapjában a "Két diák beszélget" rovatban-"Mi az oka annak, hogy Kozák prof. nem tart katalógust, mégis tömve a terem az előadásain?" A magyar diák két tanár fajtát ismer, egyik katalógust, a másik elöadást tart.

Már.1Ø.
Tóni megkapta az elsö fizetését. A marxista tanszékről az egyetem ujságjának föszerkesztöje 2 órát beszélget Tónival az életről itthon és otthon Kanadában. A kérdések hamarosan érintik az egész társaságot. Ki milyen eredményt ért el, mennyire vitte? (A cikk ottlétünk alatt nem jelent meg.)

Már.11-13.
Indulunk Somogyba. Megismerkedünk Kaposvár nevezetességeivel az érdekes szennai falumúzeummal, s egy kellemes hétvéget töltünk Király professzorral a kardosfai vadászházban. Erdészeti témájú filmet nézünk , vadlesre megyünk, nagyokat beszélgetünk, eszünk,

iszunk, nótázunk, nagyokat sétálunk. Egyikünk sem látta még a Zselic hárssal vegyes bükk erdeit. A vadászházban világvárosi kényelem. Hazafelé búcsúebéd Takács Laciéknál. (Nappalijuk fala zsúfolva trófeákkal.)

Már.15.
A pesti diákok nagyon készültek a megemlékezésre. Az egyetemek 14-ét rendkívüli szünetnek adják ki, hogy legalább a vidékiek ne legyenek kézközelben. A TV-böl és az ujságból értesülünk az ünnepségekről, az erdélyi magyarságért felemelt szavukról, láttunk jelmondatot ami sajtószabagságot, ideiglenesen hazánkban tartózkodó szovjet csapatok kivonulását követeli. Sopronban tanítás volt.

Már.18.
Pocsék hideg, újabb hóesés, szél. Megkezdödtek a soproni Tavaszi Napok. Sok szép hangverseny, Szász Endre gobelin és más kiállítások, bál a fertödi Eszterházy kastélyban, stb. Kicsi város, sok a vendég, gyönyörü program. Ismét probléma van a fütéssel. Kezdjük megszokni.

Már.23.
Király prof. és Tóni meglátogatják a Hunyadi úton régi albérletüket. Madas Gabi néni már nem él, de lányával Gabival hosszan elbeszélgetnek. A hónap végére kicsit tavasziasodik az idő. Kiruccanunk Bécsbe. Tóni többszöri belépésre kapta az útlevelet, nekem, mint magyarnak mindig újra be kell jelentkeznem. Ez kicsit elveszi az ember kedvét az ugrálástól.

Ápr.1-4. Húsvét.
Az ünnepeket Tóni édesanyjánál töltjük, örömünkbe üröm vegyül. A mamát kórházba kell szállítani(nem jött haza többé, még otthonlétünk utolsó hetében meghalt). Nehéz szívvel mégyünk vissza Sopronba.

Ápr.6.
A Rektor úr vacsora és kártya vendégei vagyunk. Lehet már szabadban teniszezni. Jó pályák vannak Sopronban, de csak pénzért. Estéinket most kitölti a véget nem erö próbálkozás - felhívni Szolnokot telefonon. Nem is sikerül csak kb.minden második nap. A lakásban nincs telefon, nyilvános fülkéböl próbálkozunk.

Ápr.7.
Egy kis torokgyulladás teszi kellemetlenné napjainkat. Tóni orvos és gyógyszer nélkül birkózik meg vele.

Ápr.9-1Ø.
Felkerekedünk, hogy a kórházban meglátogassuk anyukát. Szakadó esö, hideg. Tónit kimélendő vonaton tesszük meg az utat. Fárasztó, szomorú hétvége.

Ápr.12.
Végre! Ragyogó napsütéses, meleg tavaszi idő. Tóni sikere messze hírlik s gyakran lát új arcokat előadásain. Kíváncsi tanár társai próbálják kilesni a vendégprofesszor sikerének titkát. Dr Molnár Sándoréknál igazi erdész vacsora vár. Ő most a fizika tanszék vezetője.

Ápr.14
Tónin a honvágy jelei mutatkoznak. Nehezen tartom benne a lelket. Este felkérésre tart egy elöadást az egyetemen "Kanada erdőgazdálkodása címmel. 60-70 ember üli végig.Sokat kérdeznek.

Ápr.15.
Elindul az első könyv csomag hazafelé. A hétvégét Bécsben töltjük. A gumpoldskircheni házi borozókat melegen ajánlom az arra vetődőknek.

Ápr.17.
A Győr-Sopron megyei TIT-töl Kovács Margit interjúvol mindkettönket. Hogyan volt az 56 előtti diák élet? Hogy történt 56? (neki az már történelem). Személyes sorsunk, újra találkozásunk is érdekelte.

Ápr.18.
Tóni az ERTI Bp-i központjában tart előadást Kanada erdőgazdálkodásáról. A hajnali gyorssal indulunk. Vonatindulás előtt háromnegyed órával már nem kapni helyjegyet az elsö osztályra. Az út kettőnk számára több mint 600 Ft. Estére már vacsora vendégek leszünk Sopronban.Nincs már egyetlen szabad esténk. Az időnk lassan lejár.

Ápr.20.
Tóni utolsó elöadása. Kedvesen, virággal, ajándékkal búcsúznak a hallgatók.

Ápr.21.
Megkezdödnek a vizsgák. Vagy 12 hallgató indexébe kerül bele Tóni aláírása. Elköszönünk az egyetemen. A Rektor úr szépen faragott egyetemi emblémát ajándékoz Tóninak, rajta a felirat: Soproni Erdészeti és Faipari Egyetem, közepén az ötágú tölgylevél.

Ápr.23.
Fájó szívvel elhagyjuk Sopront. Megyünk Szolnokra, hogy anyukával töltsük utolsó napjainkat.

Ápr.29-máj.1.
Három napot az egyetem szervezésében Molnár Sanyi kalauzolásával Debrecenben és környékén töltünk. Meglátogatjuk a Dr. Tóth Béla alapította kisérleti telepet, az arborétumot és az erdőspusztai parkerdöt. Erdész szemmel nézve hatalmas munka, erőfeszítés tanúi voltunk. Felejthetetlen élmény volt egy puszta közepén összkomfortos vendégházban madárdalra ébredni.

Máj.2.
Búcsúzás a családtól. Csomagolás. Böröndjeink jobbára az egyetemtöl, tanítványoktól, barátoktól kapott ajándékokkal teltek meg.

Máj.3.
Jövünk haza.

BALEKOK LÁTOGATÓBAN

Leitold László, Kádár József és Szabadfalvi András soproni erdőmérnök hallgatók Kanadában jártak tanulmányúton és közben British Columbiát is meglátogatták. Mivel ők már előre irtak és idöt adtak arra, hogy szervezzünk egy kis vendéglátást, mindnyájan örömmel láttuk őket. Többen azonban csak úgy váratlanul toppantak be a nyár közepén, amikor legtöbben vagy az erdőben voltunk vagy a nyári szabadságunkon, aztán meg voltak lepve, hogy nem részesültek a legszívélyesebb fogadtatásban. Ebből a tanulság az, hogy érdemes bennünket előre értesíteni érkezésetekröl. Andrásnak igy alkalma volt több mint egy hónapot közöttünk tölteni és reméljük a koszon kivül más is ragadt rá. Meglátogatta Vancouvert, Victoriát, Nanaimot, a Vancouver Sziget északi csücskét, Prince Rupert-et, Smithers-t Prince George-ot Vernont, Kamloops-ot és utánna eljött még a soproni piknikre is. Minden városban egy két isteni fényben tündöklö firma várta a balek urat, s mondhatom, örömmel vittük ide oda megmutatni a helyi érdekességeket.Távolságban ez talán 2000 km-t jelentett.

Szerkesztőség. (PF)

KÖSZÖNET A KANADAI MAGYAR ERDÉSZEKNEK

Szabadfalvi András

Volt idő, mikor a mester igy szólt a céhlegényhez, a professzor a diákhoz: Menj fiam, láss világot , tapasztalj, tanuld meg idegen népek szokásait. Elment a legény; meglátott messzi mühelyeket, elszegődött idegen mesterhez, elleste fortélyaikat, s igy lett igazán szakértöje mesterségének. Elindult a deák is; megtanulta más népek nyelvét, megpillantotta azokat a hegyeket, fényes városokat, amiket csak hírből ismert, betért messze földön híres egyetemekre, s sokat tanult mindabból, amit látott, hallott.

Mára a vándorok ruhája lehet megváltozott, s tán batyujuk is megnövekedett egy kicsikét, de most is meglelheted őket a nagyvilág olykor sima, máskor igen-igen göröngyös útjain. Utra kelnek Franciaországból, Angol honból, Német földröl, Svájcból, a távoli Uj Zélandról, Ausztráliából, a föld minden tájáról, s talán minden félezredik? kétezredik a kicsi Magyarországról. Az már a világ igazságtalansága, hogy nem mindenünnen egyformán könnyü útra kelni. Valószínüleg a svájci vagy a svéd egyetemista könnyebben teheti azt meg, mint mondjuk egy magyar fiatal.
Épp ezért különösen örvendetes, hogy egyre több pannóniai cipőkoptatóval lehet találkozni külföldön. Örvendetes, mert őket egy

maroknyi nép fiainak rendelte a végzet, s ezért nekik kell megtanulniuk más népek nyelvét, nem várhatják el, hogy azok tanulják meg különös nyelvüket. "Ahány nyelvet beszélsz, annyi ember vagy!"- tartja a mondás, s aki egy másik nyelven beszél az más módon, más nyelven képes gondolkodni is. Másrészt azért örvendetes, mert a világlátásból hazatérve nem lesznek ostoba, szüklátókörü emberek, hiszen sokan, először bizony különösnek tünö dolgot tapasztaltak. Ök már nem hiszik el, ha valaki azt bizonyítja, ennek meg ennek az országnak lakói buták, kegyetlenek vagy gonoszak, hisz ezek csak hibás általánosítások. S ha a politikusok erröl vagy arról a katonai tömbről beszélnek, nekik számok, fenyegetés, rakéták képe helyett emberek, barátok arcai jelennek meg. Ök már jót nevetnek, amikor Ontário tölgy ősrengetegeiröl olvasnak, ahol a fák között bujkál a hold. Ök már tudják, hogy a személyes tapasztalat szerzést, élményeket, barátságot semmi sem pótolhatja. Ezért hát a világlátást minden éppeszü embernek csak támogatnia szabad, semmiképp sem megakadályozni.

A ma fiatal vándorának egy kicsit deáknak, s egy kicsit céhlegénynek is kell lennie. Elsönek azért, hogy a lehető legtöbbet tanulja az utazásból, ezeknek később hasznát veheti. Céhlegénynek is be kell állni bizony, mert a vándorláshoz három, s még egy dolog kell: Pénz, pénz és pénz s ezeken kívül egy jó adag kalandor szellem, néha vagánysággal megtoldva.

Megpróbáltam, s megpróbálok jó vándorként inasnak is lenni, ha kell, s deáknak is , mikor lehet. Én a magam részéröl nem bánom az inaskodást, mert eközben olyan ismeretekhez jut az ember, melyek igen hasznosak, s ráadásul másképp meg sem szerezhetők. Sok helyre jutottam el így, de sokra bizony nem tudtam volna, ha nem találkozom olyanokkal, akik maguk is a földkerekség vándorai, ha nem is teljesen önszántukból, s akik segítik a tudásvágyó csavargókat útjukon. Vannak olyan kincses ládák, melyekhez csak nekik van kulcsuk, csak ők tudják az utat titkukhoz, s ők kinyitották ezeket, megmutatták az utat hozzájuk.Ök nem feledték az egyre pusztuló, de Erdélyben még ma is meglévő ősi szokást és szállást, ételt, s italt adtak a néha bizony megfáradtaknak. Vándorokról, csavargókról beszéltem, hiszen nem én vagyok az egyetlen. Már eddig is többen jártak itt Sopronból, s igazán nem akarok rémhírtejesztö lenni, de valószínüleg még fognak is.
Köszönetet szeretnék hát mondani a "vándorok" nevében a kanadai magyar erdészeknek, feleségeiknek, s mindazoknak akik segítik a távolról jötteket.

Jó szerencsét! Üdv az erdésznek!

Szabadfalvi András e.m.h.
Aliász Prüttyös

Jasper, Canada, 1988 szep.14.

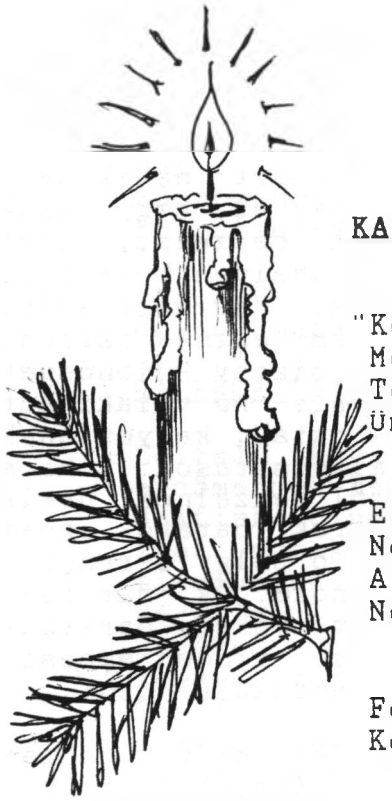

KARÁCSONYI ÜDVÖZLETEM A KANADAI MAGYAROKNAK

Nt. Nagy Ernő

"Közeleg Karácsony - ébred új reménység....
Megérkezéséhez nem fér semmi kétség..."
Templomok és tanyák - bogárhátú házak
Ünnepi díszt öltve - harangszóra várnak.

—·—·—·—·—·—·—·—·—

Elnémult harangok, ha meg sem kondulnak....
Némaságukkal is béke vágyról szólnak.
A béke alapját az Ige megvetette -
Népek nagy többsége balgán elvetette...!

—·—·—·—·—·—·—·—·—

Fegyverrel akarják a békét menteni...-
Készek a csillagot véresre festeni...!

—·—·—·—·—·—·—·—·—

A hívők szívében ébred új reménység:
"...A hitnek erejét nem töri meg kétség..!"
Mert, amit Istenünk Krisztusban elvégzett -,
"..Világ - megváltás az,- nem pedig vak végzet...!"

—·—·—·—·—·—·—·—·—

PRO LIBERTATE HUNGARIAE ÉRMET NYERTEK.

A Szerkesztő Bizottság nevében Pendl Ferenc

Nagytiszteletü úr, Nagy Ernő, lelkipásztor, értesített bennünket a következö hírröl: 1988 márc.19-én egy ünnepi vacsora alkalmából a" Pro Libertata Hungariae" éremmel tüntették ki Nagy Ernö lelkipásztort és Mrs. Ruth Hook-ot az elhunyt huga, Miss Joice Biddel nevében.

Az összejövetel vitéz Szakályi János úr elnöklete alatt folyt le a Magyar Szabadságharcos Szövetség Angliai Egyesülete rendezésében. A Sopron Chronicle lapjain feljegyeztük Miss Biddell és Nt. Nagy Ernő, lelkipásztor úr közbenjárását a kanadai hatóságoknál és segitségüket a Kanadába való áttelepülésünkkel kapcsolatban.

A Soproni Öregdiákok ezennel gratulálnak nagytiszteletü úrnak és Mrs. Ruth Hook-nak, hogy ezen érem tulajdonosai lettek. Kívánjuk, hogy ezt az érmet még sokáig viseljék eröben és egészségben.

Köszönjük nagytiszteletü úrnak a sok szíves küldeményt, a törődést a volt soproni egyetemistákkal és mély értelmü verseit ünnepeink alkalmából.

Továbbá köszönjük a Magyar Szabadságharcos Szövetség Angliai csoportjának, hogy javaslatunkat elfogadták. A két barátunk kitüntetése nagy örömöt és megtiszteltetést hozott számunkra.

A SOPRONIAK 30 ÉVES ÉVFORDULÓJÁRA

Harminc éve annak, hogy külföldön élünk...
Gondviselőnk-Isten volt mindig mivélünk !
Sorsunkért aggódó pásztori szeretet
Barátokat szerzett s utat egyengetett.

—·—·—·—·—·—·—·—·—

Történelmi lánc-szem lettél Kolónia...
"Alma Mater"-t kaptál "Sopron Pannonia".
Tündököljék neved mint csillag az égen...
Szaktudásod-munkád becsüljék, mint régen !

—·—·—·—·—·—·—·—·—

Maradj élő "KAPOCS" kicsiny kolónia !
Virulj Kanadában "Magyar Pannonia"..!

Godalming (Anglia) 1987 VII 29

Nt. Nagy Ernő

EMLÉKEZÉS

Nevek tündökölnek, mint csillag az égen...
Hősök és vértanúk épen úgy mint régen..!
Rabság, gyász borul a Kárpát medencére...
Szabadságért kiált "Rabnemzetek" vére.

—·—·—·—·—·—·—·—·—

Szemünkben ott ragyog régi címer képe,
A kereszt jegyében küzd Szent István népe !
A kereszt hirdeti "E jelben fogsz győzni..." !
"Szabadság címerét" honszeretet őrzi..!

—·—·—·—·—·—·—·—·—

A Sopron Alumni-Soproni Emlék könyv.
A Kapocs Szerkesztö Bizottság tagjainak
és olvasóinak ajánlom emlékezö soraim
szeretettel. Ausztriai zárt táborukban volt
gondozó lelkészük.

Godalming 1988 október 23 - november 4.

Nt.Nagy Ernő

ELVESZETT BÁRÁNYKÁK - FIGYELEM

Néhány tagunk az utóbbi időben címet változtatott és elfelejtettétek ezt a Kapocs szerkesztöségének tudtára adni. A nyáron több meghívó visssza jött mert a pósta nem találta meg a címzettet. A következö tagok meghívója jött vissza:

Csapó Imre	Cserjesi Antal
Héjja Anna	Henzel János ,Ny. Németország
Jancsik Károly	Kassay Viktor
Licskó Zoltán	Szűcs Zoltán
Veres Gábor	Vető László

Ha valaki közületek kapcsolatot tart e néhány jámbor honfitársunkkal, úgy azt üzenjük nekik, hogy szeretnénk velük ismét kapcsolatot teremteni. Jó volna ha kapcsolatba lépnének velünk mennél hamarabb.

Szerkesztőség. (PF)

FIGYELEM NEGYEDÉVESEK !!

Takács József

Mindnyájan voltunk egyszer az Akadémián..., de már elég régen. 1989-ben lessz 30 éve, hogy valétáltunk. A 20-ik és a 25-ik évfordulókon beszéltünk az 5 évenkénti találkozókról. Elképzelésünk: a soproni bál utáni vasárnap vacsora találkozó az évfolyam tagjainak és kedves házastársaiknak .

Részletes tájékoztatás a későbbiekben Takács Jóskától és Váradi Bélától.

Üdv az erdésznek !

Sacramento,California, 1988 aug.8.

LEVÉL A SZERKESZTŐSÉGHEZ

Dr.Udvardy Miklós

Tisztelt Szerkersztőség !

Minden évben eljön az idő mikor megkapom a kedves meghivótokat és mindig sajgó szívvel, de le kell mondanom, mint az idén is, a soproni bálon való részvételt.

85 őszén egy csodás (autobuszos-teherhajós) felderítő úton voltunk Patagóniában. Tavaly ilyenkor még egy ausztrál-ujzélandi utat pihentünk ki--Finnországban. Az idén, október 8-án Debrecenben leszek, hogy ott a rákövetkezö hétfön megkezdjem a tanítást, mint vendégtanár , az almamáterem falai között! Tempora mutantur !

Ti úgy emlékeztek rám mint a madaras, ornitológus professzorra. Hát a madarakkal nem is hagytam fel, de újabban inkább biogeográfiával foglalkozom és a világ ökoszisztémáit térképezem fel az Unesco,World Wildlife Fund és hasonló szervek számára--innen a sok utazás. Akik közületek a kanadai wildlife servicel, vagy a körül dolgoztok, vagy a Steve Kun nemzeti parkjai körül, ott találkozhattok a térképeimmel.

Maud jól van, mindig sürög-forog mint régen. A kis Mónika Uppsalában, Svédországban van már hetedik éve, ott doktorandus etnográfiából, Kenya egyik szerecseny törzsével élt másfél évig, most írja a könyvét. Völegénye (svéd fiú) már asszisztens professzor ugyanott. Andris fiam Los Angelesben üzletember, Trixi lányunk, férjével és Jakey unokánkkal itt lakik a városban.

Minden ismerösnek, hiszen Mindötöket ismerem! Jó összejövetelt kívánunk, régi szeretettel és barátsággal:

Miklós

Kedves Miklós Bátyánk !

Köszönettel vettük leveledet és vele együtt a Kapocs előfizetés megújítását. Reméljük, hogy debreceni előadásaid sikerrel jártak és hogy a Kapocs olvasóinak egy kis ízelitőt fogsz küldeni egy szép cikk formájában.

Szeretettel köszöntünk kedves családoddal együtt.

Szerkesztőség (P.F.)

FIRMÁK TALÁLKOZÓJA VANCOUVERBEN

Dr. Csapó Imre

1988 május 22-én tartottuk meg a volt ötödéves firmák vancouveri találkozóját, melyen az alábbi "Isteni fényben tündöklők" vettek részt: Andódy Edith, Benkő Géza, Csapó Imre, Juhász Gyula, Juhász (Gyöngy) Erzsébet, Palkovics János, Pászner László, Szász István Szász (Kubinyi) Julia, Viszlai János és Viszlai (Delkin) Eva. A házastársak közül még jelen volt Benkő Mária és Csapó Ria.

A találkozót Palkovics Jancsi szervezte és egyben ő töltötte be a házigazda szerepét is, söt a sütés meg a főzés is rámaradt. Az ő mély szeretete és értünk érzett lojalitása nélkül nem lett volna találkozó és nem lett volna olyan meleg hangulatú, baráti és mindenki számára emlékezetes, mint amilyen volt. Mindent megbeszéltünk, minden sült púlykát megettünk és minden bort megittunk. Egyesek szerint a találkozó egy napos volt, de azt mondják, hogy talán négy napig tartott. En erre, őszintén, nem emlékszem.

A társaság buzgón énekelte a soproni nótákat, de a népdalok és a betyárnóták is nagyon serkentőnek bizonyultak a bor nyelésre, ugyanúgy mint régen.

Mert bizony régen volt már, hogy találkoztunk és adjon az Isten erőt és egészséget, hogy hamarosan ismét találkozzunk.

Palkó ! Hálásan köszönjük ! Tartsa meg az Isten a szokásodat.

Csapó Imre
Az évfolyam társak nevében.

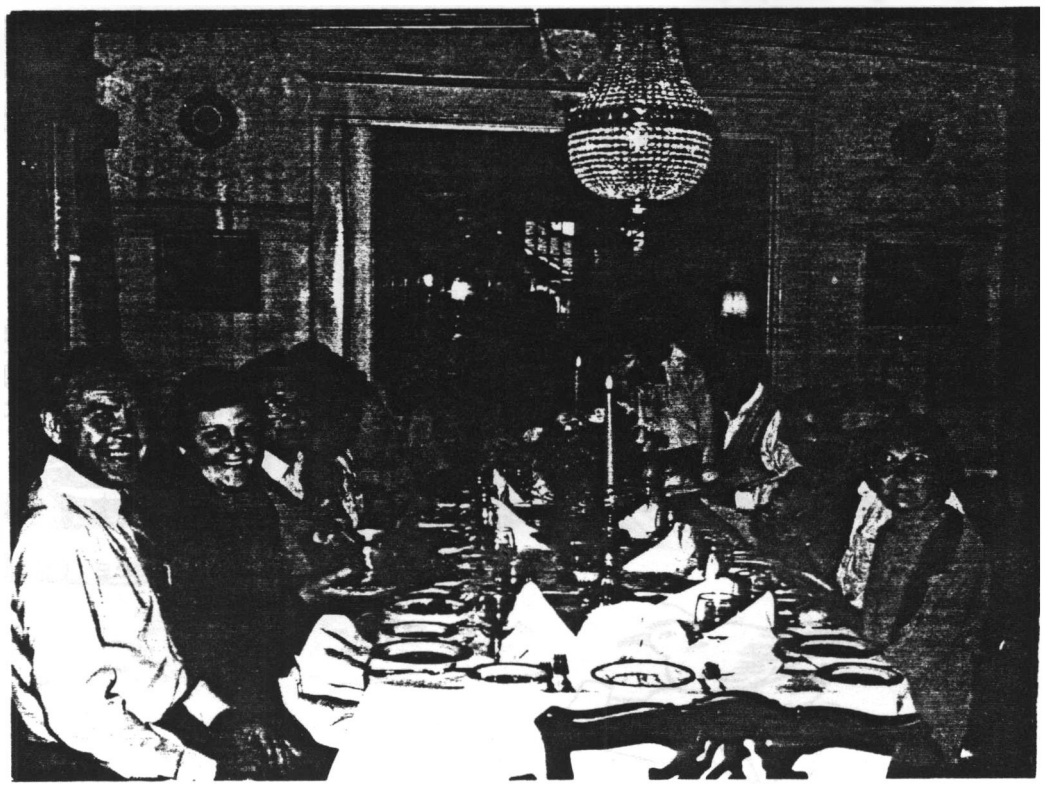

A MAGYAR ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET KÉPVISELŐI KANADÁBAN JÁRTAK

Tóth Géza

Öt soproni öregdiák járt Kanadában az Országos Erdészeti Egyesület (OEE) képviseletében, hogy közvetlenül megtekinthessék az erdők országát, 1988 szep.12 és 27-e között.

Az öt kiválasztott egyesületi tag az OEE anyagi támogatásával és a "Canadian Pulp and Paper Association" kapcsolatán keresztül és elsősorban a Weyerhaeuser Canada Ltd. vendégeként ismerkedett meg a kanadai erdészeti és faipari gyakorlattal.

A küldöttség tagjai a következők voltak:

- Gáspár Hantos Géza, erdőmérnök, az OEE főtitkára és a MEM Erdészeti és Faipari Erdőrendezési Szolgálat nyugalmazott műszaki igazgatója.
- Dr. Király Pál, erdőmérnök, az OEE alelnöke és az "Erdőgazdaság és Faipar" szaklap szerkesztője.
- Tollner György, erdőmérnök, a Budavidéki Állami Erdő és Vadgazdaság igazgatója.
- Szöör Levente, erdőmérnök, a monori Erdőgazdaság üzemvezetője.
- Varga Béla, erdömérnök, a Mátra és Nyugat-Bükki Erdö és Fafeldolgozó Gazdaság erdömüvelési osztály vezetője (és Szanyi Laci évfolyam társa).

A kanadai túra Quebec tartományban kezdődött, ahol a küldöttség egy három napos nemzetközi DEMO88/SIVILOG88/COMFOR88 konferencián és kiállításon vett részt. Itt találkoztak az OEE képviselői Tolnai István, erdőmérnök, a Weyerhaeuser Vállalat főmérnökével (Chief Forester) aki már előzetes megbeszélések alapján készítette elő a British Columbia-i látogatást. Szerencsére, ugyan itt találkoztak Ferdinánd István, erdőmérnök, az Alberta-i Tartomány Erdőmüvelési Osztály igazgatójával, aki szintén részt vett a konferencián és kiállításon.

A kanadai túra második állomása a Sziklás Hegység erdei voltak, ahol Ferdinánd Pista és Soós József, erdőmérnök, az Abertai Tartomány Kutatási Osztályának nyugalmazott igazgatója, adott egy rövid de gazdag tájékoztatót az Alberta-i erdőkről és az ottani erdőgazdálkodásról.

Kamloops, British Columbia (B.C.), volt a túra következö állomása, ahol a Weyerhaeuser Vállalat British Columbia-i székhelye van. Egy négynapos szakmai és társadalmi túra volt rendezve a látogatóknak, ami reméljük a legemlékezetesebb marad magyar kollégáinknak kanadai útjukból.

Tipikus napsütéses délutánon érkeztek látogatóink Calgary-ból. A derült ég nagyszerü panorámikus kilátást nyujtott repülve a Sziklás Hegység és B.C. havas hegyormai fölött. A repülőtéren

Tolnai Pistával az élen, Für Károly, erdömérnök, a B.C. Allami Erdészet kamloopszi fakitermelési osztály vezetöje és Tóth Géza, erdömérnök, a B.C. Allami Erdészet kamloopszi erdőigazgatóság erdő értékelési osztály vezetöje, fogadta a látogatókat.

Az elszállásolás után megtekintettük a Weyerhaeuser Cég cellulóz és fürész üzemét.Látogatóink csodálkoztak a cellulóz gyár hatalmas méretein és keresték a dolgozókat az üzemben. Modern automatizálás, compúterrel irányított gépezet, a munkások léghütéses helységekböl irányítják a gépek munkáját. Ilyen üzemekben nagyon alacsony a munkások száma. A cellulóz gyár után a fürészüzemet néztük meg, ahol ismét az automatizálás volt az érdeklödés központjában. Az első este Weyerhaeuser vendégeként egy kitünö helyi étteremben vacsorával végzödött. Itt a magyar kollégáinknak alkalma volt megismerkedni a kanadai kollégáinkkal.

A következö napot korán kezdtük. Tolnai Pista és Tóth Géza kiséretében a túra 125 km-re keletre Kamloops-tól, Vernon környékére vezetett. Két csemetekertet, egy furnér lemez és enyvezett réteglapos üzemet és egy kísérleti állomást látogattunk meg. Az elsö egy 60 ha. területü vetemény-ágyas csemetekert (bare root nursery) a Weyerhaeuser Cég tulajdona volt. A csemetekert méretei és a benne termelt csemete óriás száma, a modern berendezéssel és gépesítéssel együtt nagy benyomást keltett magyar kollégáinkban. A második megálló a Crown Forest Indusries (most már Fletcher Challenge Ltd.) furnér és enyvezett lemez gyára volt Armstrog község határában. A nagy sebességü hámozó gépek emlékezetes pillanatok voltak a gyors kalauzolás alatt. Ugyan ennek a vállalatnak üvegházas "container" csemetekertjénél álltunk meg ebédre, a vállalat vendégeiként. Egy igen jó izü ebéd után (ahol a sárga répa saláta receptjét is elkérték) látogatóink ismerkedtek és megtárgyalták a vendéglátókkal a vetemény ágyas és a konténer csemete termelés elönyeit és hátrányait. A tradiciós csemete (bare root) termelés gyözött a látogatóink véleménye szerint és a konténer termelési módot elnevezték csemete gyárnak csemetekert helyett. Késö délután a B.C. Forest Service, Kalamalka Lake Research Station and Seed Orchard-ban, vagyis az itteni állam kutató intézetében voltunk, ahol föleg fenyöfa nemesítéssel foglalkoznak. Sajnos, kollégánk, Kiss Gyula, erdömérnök, az itteni Picea fajták vezetö fa nemesítöje, nem volt ott, hogy megmutathatta volna hosszú munkájának gyümölcsét.

Visszatérve Kamloops-ba, a magyar küldöttség a Kamloops-i Allami Erdőigazgatóság (Kamloops Forest Region, B.C. Ministry of Forests) vendége volt vacsorára. Hasonlóan az elözö estéhez, a magyar kollégáknak ismét alkalmuk volt arra, hogy a kanadai kollégákkal (állami és magán vállalatok alkalmazottai) ismerkedhettek és eszmecserét tarthattak. Ezen az estén Dr. Király Pál a 800-éves magyar erdészeti gyakorlat történetét és fejlödését ismertette Für Karcsi tolmácsolásán kersztül. A

következő nap teljesen fakitermelés, erdőművelés, erdő telepítés és természetes felújítás megtekintésére volt beütemezve. Esős reggelre ébredve gyülekeztünk az útra. Mire a vágás területre értünk, az esőből hó lett az 1200 m tengerszint feletti fensíkon. Az erdei rakodó olyan volt mint egy dagonyás a nagy gépeknek. Vendégeink tisztelettel nézték a nagy "feller buncher"-t ami 40-50 cm átmérőjü fenyöket könnyedén választott el a tuskójától. A teherautó (kamion) rakodása szintén az érdeklödés középpontja volt, mivel a fatörzseket teljes hosszúságban szállították. Varga Bélának , aki legjobban beszélt angolúl, alkalma volt utazni e teherautóban és útközben szerencsésen egy jávorszarvast is látott.

Délután, Weyerhaeuser Vállalat nagy erdejét "Tree Farm Licence" tekintettük meg. Az esö ellenére kitünő csomagolt ebédet fogyasztottunk a szabadban egy szép újulat mellett és megtárgyaltuk a erdőtelepítés különbségeit a magyar és a kanadai gyakorlatokat összehasonlítva. Fő téma volt a lodgepole pine, Pinus contorta var. latifolia fafaj erdőtelepítési elönyei. Késő délután folytatva utunkat, vendégeink nagy megilletődéssel és némán tanulmányozva nézték túlérett, természetesen felújult őserdeinket, amikor utolsó célunk felé hajtottunk, a" Bonaparte Lake" Spruce Grove Resort-hoz a "Wilderness" közepén és távol a civilizációtól. A nagy tó és az alacsonyan úszó nagy fehér felhök az esö után a csendes természet erejét érzékeltették, ami nagy benyomást hagyott látogatóinkban. A hideg rönk fakunyhók hamarosan barátságosabbak lettek, miután tüzet raktunk és kihúztuk a dugót egy-néhány borosüvegből. Kellemes estét töltöttünk jóízü vacsorával és az erdészeti problémák mellett vadász történetekkel szórakoztattuk egymást.

Egy kis hó esett az éjjel, de mire elindultunk már sáros lett, de ez is hozzátartozik az erdöjáráshoz. Kis csoportunk vissza tért Kamloops-ba sárosan és vizesen, de gazdagon emlékekben. A délután város nézéssel és ajándék vásárlással telt el. Az esti összejövetel Tóth Gézáéknál volt vacsorával egybekötve. Mindenki otthon érezte magát. Jó vörös bor volt a poharakban, készítettük a vacsorát. Tolnai Pista, főszakács, nagy szakértelemmel sütötte a marha és disznó szeleteket. A jóízü köritéseket Tolnainé, Joan, Fürné, Marika és Tóthné, Diane, készítették a hús mellé. A sok jó étel és ital felbuzdította a társaságot és jó hangulatos, tradiciós nótázással zárult az este.

Vendégeink az utolsó napot Kamloops-ban Tolnaiéknál kezdték egy reggelivel és csomagolással a vancouveri útra, ami utolsó állomásuk volt, mielött vissza tértek Magyarországra.

A búcsúzás a repülőtéren lassan és nyomott hangulatban történt. Amig a repülőre vártunk, régi diák emlékekröl és természetesen felejthetetlen Alma Máterünkröl és jó professzorainkról beszélgettünk. Mindnyájan kimondatlanul éreztük, hogy a multunk és tradiciónk egy helyröl indultak és bár sok-sok ezer kilométer

távolságra egymástól gyakoroljuk erdész hivatásunkat, célunk mégis egy és ugyanaz:"az erdészeti tudomány és gyakorlat fejlesztése és a magyar erdészeti szaknevelés jó hírnevének megőrzése".

Üdv az erdésznek, jó szerencsét a bányásznak és a kohásznak !

A MAGYAR ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET KÉPVISELŐI VANCOUVERBEN JÁRTAK

Pendl Ferenc

Ez a beszámoló Adamovich László és Szanyi László elbeszélése alapján készült.

Fülöpp Zoltán, erdőmérnök,a vancouveri vendéglátás fő szervezője, váratlanúl Peruba (Dél Amerika) utazott, mert munkája oda szólította. Mielőtt azonban elment, ügyesen megszervezte a küldöttség programját.

A küldöttséget Adamovich László (Cinke), erdőmérnök, nyugdíjas egyetemi tanár és Szanyi László, erdőmérnök, a Mac Millan Bloedel Cég kutató mérnöke, fogadták a repülőtéren. A küldöttség még Sopronból ismerte Adamovich tanár urat. Gáspár Hantos Géza pedig Szanyi Laci főnöke volt otthon, Varga Béla pedig Laci évfolyamtársa.

A vendégek North Vancouverbe mentek, ahol Gáspár Hantos Géza és Tollner György Szanyiéknál telepedett, meg mig Király Pál, Szöör Levente és Varga Béla pedig a Zsadányi Magda szállodájában telepedtek le, ami Szanyiék közelében van. A társaság Szanyiéknál vacsorázott és az est fenmaradó részét Szanyi úr pincéjében töltötték jó hangulatban.

Reggel a norvég származású Martin Venesland, erdőmérnök, a Reid Collins Konzultáns Vállalat igazgatója és fö részvényese (és a volt másodévesek évfolyamtársa a parallel kanadai osztályban) kivitte a küldöttséget az egyetem tanulmányi erdejébe, ahol főleg fakitermelést és erdőművelési munkálatokat tekintettek meg. Itt találkoztak Dr. Donald Munro, erdőmérnökkel, a tanulmányi erdö igazgatójával (ö ismét a volt másodévesek kanadai évfolyamtársa) és Berczeg István, erdőmérnökkel, Jugoszláviában végzett magyarral, aki az itteni egyetemen szerezte meg a mester diplomáját.

Mivel egész nap esős és ködös idő volt, nem sokat láttak az erdőből. Martin Venesland úr gyors ebéddel vendégelte meg a csoportot, majd vissza mentek North Vancouverbe.Délután megnézték a kínai negyedet, Stanley Parkot és indián művészeti tárgyakat, faragványokat és szvettereket vásároltak a Capilano Suspesion

24/a

Pendl Ferenc urnak,
Soproni Öregdiákok Szakestélyén /1989 jan.21/ felolvasásra, vagy
Kapocs-ban való leközlésre.
Vancouver

Kedves Feri !

48 o.

Nagy örömmel és meglepődve olvastam a legutóbbi Kapocs-ban /88, decémber/ a Soproni Egyetem szerkesztője által felajánlott baráti kéznyujtást az 56-os erdész-emigráció felé.

Ugyszintén kellemesen érintett Hiller István főigazgató óvatos, de bátoritó levele, amelyben a Soproni Krónika hazai kiadását nem tartja lehetetlennek, csak anyagi nehézségekre számit.

Még Gál János rector levele is közvetve bizonyitja, tudomásul vették, hogy mégis létezünk mi, volt soproni diákok, akik oklevelet mertünk szerezni nyugaton, és soproninak merjük vallani magunkat azóta is, amit az egész világ elismer csak az otthoni rendszer nem.

Más forrásokból viszont tudom, hogy a Bujkál a Hold cimü szennyiratot immár harmadik kiadásban ujra kiadták, tehát a rólunk szóló rágalom terjesztése most is folyik és erre most is van pénz otthon.

Bezzegh dékán 1971-ben nekem irt levele szerint vancouveri magyar egyetem nem volt és a mi oklevelünk hazai szempontból nem létezik. Tudomásom szerint ez a hivatalos álláspont 1956 óta nem változott. Éppen ezért mindenféle továbbfejlesztését a hazai kapcsolatoknak -- véleményem szerint -- a következő feltételekhez kellene kötni :

1./ Valamilyen állami szerv -- nem magán személy -- hivatalos nyilatkozatot ad ki, /Közoktatási Minisztérium, Egyetemi Tanács, stb./ amelyben elitéli a Bujkál a Holdban leközölt, tényekként beállitott, becsületsértő rágalmazásokat; valamint leszögezi, hogy az egész történet fikcionális /kitalált/ és minden reális alapot nélkülöz.

2./ Elismeri a " Sopron Division " által kiadott és a U.B.C. által garantált diplomát -- a bachelor fokozatot is -- nemzetközileg elismert diplomának, amit a magyar állam is elfogad.

Sajnálatosnak tartom, hogy az eddigi kapcsolatokban résztvett személyek / Sziklai, Ifju, Kozák / nem szorgalmazták jobban ezeket a kérdéseket a hazai szervekkel amikor erre alkalmuk volt. Mindnyájunk részére sértőnek tartom ha a további kapcsolatok épitése érdekében szemet hunyunk az alapvető pontok tisztázása felett.

Odahaza minket gyaláztak, hazudoztak rólunk. Erre példa Magyar János dékán beszéde a Főiskola 150 éves évfordulóján amit az Erdő cimü folyóirat leközölt /1958 október 362 oldal/ mely szerint mi voltunk akik megtévesztettük és elszakitottuk a " becsületes fiatalokat " az oktatói kar " józan, becsületes " többségétől.

Ha mi csak becstelen, kivert kutyák vagyunk akkor ne hivogassanak haza a hátsó ajtón belopakodva vendégelőadónak, vagy erdészkonferenciákra. Ha pedig valóban " távolba szakadt de szeretett erdész kollegák "nak tartanak bennünket akkor nyissák ki a főkaput és álljanak ki elébe, hogy az egész világ láthassa : mi is megbecsült és elismert fiai vagyunk az ősi Alma Máternek.

Az eddig elmondottakból azt hiszem kitünik, hogy a Soproni Krónika hazai kiadásához nem füzök sok reményt. A rendszer nem engedheti meg a könyvet abban a formában,ahogy azt mi akarjuk anélkül, hogy ne változtasson irányunkban mutatott eddigi álláspontján. A gorbacsovi szellem szép dolog, de az elmult 40 év gyakorlata azt mutatja, hogy kutyából nem lesz szalonna. Ha ez a politikai csoda megtörténne, akkor is csak Roller dékán ur szigoru feltételei mellett engedném át a kéziratokat a hazai nyomdának. Valószinü, hogy otthon olcsóbb lenne a könyvet kinyomatni; de ez csak ugy éri meg, ha a szöveghüség százszázalékosan biztositható !

Üdv az Erdésznek,baráti
öleléssel,

Victoria, 1989 január 15.

Benkő Géza

Benkő Géza

Vancouver, 1989-Ø1-21.

A SZAKESTÉLY PROGRAMJA

- Vacsora.
- Elnök választás a szakestély levezetésére.
- Megemlékezés Medveczky Lajosról, Adamovich László.
- Beszámoló az 1988-as bálról, Takács József.
- Az 1989 - es bálelnök megválasztása.
- Dr. Gál János levele, tiltakozzunk Erdélyért.
- Magyar emlékmű a Q.E. parkban - Major Richárd.
- "The Sopron Chronicles" magyarul - Pendl Ferenc.
- "Soproni Egyetem" - ujság bemutató - Pendl Ferenc.
- Egyéb megbeszélni valók és javaslatok.

Rendezőség

Bridge üzletében.

A társaság ismét Szanyiéknál vacsorázott. Az est érdekessége volt, hogy a vendégek mind erdész egyenruhában voltak és vacsora után ismét Szanyiék pincéjében kötöttek ki, ahol Szanyi kollégánk tagsági fevételt kért írásban a Magyar Erdészeti Egyesületbe. Sok nótázás és vicc mesélés után éjfél felé járt az idő, mire hárman az öt közül vissza mentek a szállodába és onnan a belvárosba ahol a jókedv tetöpontjára hágott és a rendőrség is figyelmes lett jókedvű kollégáinkra.

Másnap reggeli után Szanyiéktól Adamovich Laci Bátyánk kiséretében az egyetemre (University of British Columbia) mentek, ahol az erdészeti fakultás nevében Dr. Kozák Antal, erdőmérnök, dékán helyettes, köszöntötte a magyar küldöttséget. Cinke Bátyánkat idézve "Dr. Sziklai Oszkár, erdőmérnök, professzor, genetikai laboratóriumában is inkább a közös soproni emlékek lettek felidézve, bár szakmai problémák is szóba kerültek és egy csomó nemesített Douglas fenyő mag került Varga Béla zsebébe. A reptérre vezetö utat egy kis kiugrással a Spanish Bank felé vettük, hogy még egyszer gyönyörködhessenek a város, az Oceán és a hegyek panorámájában. Eltünödtünk milyen prófétai jelentösége lett nekünk az otthon még közösen fujt (mert fujni kellett) nótának... és a Csendes Óceánnál véget értek a csaták... méghozzá szerencsésen".

SZAKESTÉLY - 1989 !!!

A Soproni Öreg Diákok Szervezete szeretettel hív meg mindnyájatokat a januári szakestélyre.

A szakestély ideje: szombat, 1989 január 21-én este.
1800-tól 1900 óráig találkozó,
1900 órakor (pontosan) vacsora

A szakestély helye: Magyar Római Katolikus Teplom Dísztermében.

A megbeszélés tárgya:
-szakestély elnök választás,
-Takács Jóska beszámolója az 1988-as bálról.
-az 1989-es bál elnök megválasztása,
-a Sopron Chronicles magyar nyelvü kiadása körüli bonyodalmak és lehető megoldások,
-egyéb megbeszélni valók,

Szerkesztőség (PF)

FIGYELEM - SOPRON CHONICLES

Még mindig van jó néhány példány a könyvünkből Szász Pistánál. Ez a könyv szép ajándék gyermekeinknek, unokáinknak és barátainknak. A könyv megrendelhetö a következö címen: Sopron Alumni c/o Mr. István Szász 25618 -100th Avenue, RR#3, Maple Ridge, B.C. V2X 8X7 Canada. A könyv ára $30 (kanadai) plusz kezelési és pósta költségek: Kanada $4, USA $5, tengeren túl $6. A pénzes utalványt kérjük a "Sopron Alumni" nevére kitölteni.

Szerkesztőség (PF)

A KAPOCS TÁMOGATÁST KÉR

A Szerkesztö Bizottság elhatározta, hogy az idén (de utoljára) mindenkinek megküldi a "Kapocs" cimü ujságunkat azon reményben, hogy új előfizetőket szerezzünk és hogy alkalmat adjunk azoknak akik kissé elmaradtak az előfiztés megújításával most mulasztásukat jóvá tehessék. A Kapocs előállítása és póstázása nem kerül $10-ba. Azért kérjük a többletet, hogy meghívókat tudjunk nyomtatni és előleget fizetni a terem lefoglalására rendezvényeink előtt.

Ha valaki közülünk vagy pártfogóink közülmeghal, általában koszorút csináltatunk vagy pénzt adományozunk egy jótékonysági szervezetnek. Ilyen esetben nem szeretnénk kolduláshoz folyamodni. Az előfizetés mellett adományokat is elfogadunk a "Sopron Alumni" nevére kiállítva.

A következő oldalon közöljük az eddigi elöfizetöink nevét és hogy meddig vannak elöfizetve. A pénzen felül még cikkekre is szükségünk van, hogy ne csak más forrásból származó anyagot kelljen közölnünk a Kapocsban.

Reméljük hogy mindnyájatoknál megértésre találunk.

Szerkesztőség (PF)

KAPOCS ELŐFIZETŐKINK

Az alábbi lista feltünteti elöfizetöink nevét és hogy meddig vannak elöfizetve:

Ambach M.	87	Jancsik K.	87	Poprádi L.	87
Adamovich L	88	Jandó T.	88	Porpáczy L.	87
Andódy E.	89	Jellachich L.	88	Rab R.	87
Apt K.	87	Józsa J.	90	Radványi T.	88
Bakó J.	87	Józsa L.	89	Rédey J.	89
Bakos T.	87	Kapitány Gy.	88	Reisz J.	91
Balatinecz J.	88	Kapuszta J.	87	Roller K.	87
Barabás J.	92	Király/Kenedy	90	Ronyecz J.	87
Baranyainé	91	Kerekes J.	88	Rupf L.	88
Báthy I.	88	Kis-Tóth E.	89	Safranyik L.	88
Benkő G.	90	Kiss Gy.	87	Salamon M.	89
Bige Zs.	89	Kiss J.(Oliver)	88	Sebastian L.	91
Bódig J.	89	Klíma I.	88	Sinka/Dumont	88
Bogyay E.	90	Kocsis I.	92	Sivák B.	87
Bölecz B.	87	Kocsis T.	89	Soproni Egy.	T
Borsosné.	87	Komlóssy J.	88	Szalkai A.	88
Budai G.	93	Kondor Gy.	89	Szanyi L.	88
Csapó I.	88	Kováts	87	Szármes K.	87
Czeiner Zs.	89	Kórán Z.	88	Szász I.	96
Cz. Horváth E.	87	Kozák A.	87	Szauer J.	87
Deminger K.	89	Krajczár E.	88	Széchenyi Könyvt.	T
Dobozy T.	87	Kurucz J.	87	Sziklai O.	87
? Ferenczy Dr.	T	Lencsés I.	88	Szilágyi T.	88
Fodorné	89	Leskó Gy.	91	Szűcs Z.	87
Für K.	89	Major R.	87	Takács J.	87
Füstös A.	91	Matolcsi G.	88	Takaró L.	87
Grátzer M.	88	Murguly S.	89	Tamási M.	91
Gyöngyösi S.	89	Nagy E.	89	Tarnócai K.	87
Hahn F.	88	Nagy F./Link	91	Tőgel Gy.	87
Hajdu Cs.	90	Nagy-Bozsoky G.	88	Tóth G.	87
Hankovszky/Must	88	Nagy M.	89	Tóth József	87
Hirczyné	87	Németh J.	88	Tóth János	87
Horváth S.	88	Németh L.	89	Tuskóné E.	87
Illés I.	88	Németh S.	87	Tuskó Cs.	88
Jablánczy S.	87	Nemzetör	T	Udvardy M.	88
Jacsman J.	88	Nyers F.	87	Váradi B.	89
Jakabffy S.	87	Orosz I.	87	Varga P.	87
Jákóy A.	87	Ötvös I.	88	Vass Éva	88
Agh M.	88	Pálka L.	88	Viszlai J.	87
		Palkovics J.	91	Vlaszaty	89
T=Tiszteletpéldány		Papné G.Néni	89	Witt L.	87
		Pászner L.	89	Szamosi G.	91
		Pataki I.	87	Szamosközi L.	T
Csekk Nr 274-#10.00		Péch Gy.	88	Ugrin B.	T
1988.XI.25. Vancs.C.S.		Pendl F.	89	M. Orsz. Erd. Egy.	T
		Perlaki F.	88	Fülöpp Z.	87
		Ping F.	88	Pintér L.	89

THE SOPRON CHRONICLES MAGYARUL

Ez év tavaszán Dr. Kozák Antal egyetemi tanár Sopronban tartózkodott mint vendégprofesszor. Ezen alkalommal Dr. Hiller István, az egyetem könyvtárának igazgatója, ajánlatot tett Tóninak, hogy a vancouveri Soproni Öregdiákok bele egyeznének e, ha a Soproni Erdészeti és Faipari Egyetem kiadná a könyvünket magyarul.

A Szerkesztő Bizottság felhívta Dr. Roller Kálmánt és vele együtt elhatároztuk, hogy a könyv kiadásába beleegyezünk bizonyos feltételek mellett. Dr. Kozák levélben értesítette Dr. Hillert határozatunkról, amit Dr. Roller egy másik levéllel erösített meg néhány nappal később. Mindkét levelet leközöljük a következö oldalakon.

Dr. Hiller a következő választ adta Dr. Rollerhez címzett, 1988 okt. 14-én kelt levelében:

"a könyv itteni kiadásának - teljes terjedelmében - azt hiszem nincsenek ideológiai akadályai. Annál inkább vannak pénzügyi, financiális nehézségek, amelyeket azt hiszem pillanatnyilag nem tudunk áthidalni."

Azt javasoljuk, hogy ezt a témát a következő januári szakestélyen beszéljük meg. Azoktól is szeretnénk véleményt hallani akik Vancouvertöl távolabb laknak és nem tudnak talán megjelenni a szakestélyen. Irjatok a szerkesztöségnek vagy telefonáljatok Pászner Lacinak, Kozák Tóninak vagy Pendl Ferinek. Kérjük javaslataitokat.

Szerkesztőség.(PF)

Sopron Forestry Division U B C Alumni Association

dr. Hiller István
Főigazgató
Erdészeti és Faipari Egyetem Központi Könyvtár
9400 Sopron
Bajcsy Zsilinszky u. 4
HUNGARY

1988. jul. 2

Kedves Hiller Úr!

Ezt a levelet a "Soproni Krónika" Szerkesztőségi Bizottsága nevében írom. Igéretem szerint a Bizottságot összehívtuk, hogy a Soproni Krónika lefordítását megbeszéljük. A megbeszélés eredményét a következőkben tudom összefoglalni:

A Bizottság, Roller Dékán urat beleértve egyöntetűen beleegyezett abba, hogy a könyvet mi lefordítjuk és a fordítást az Erdészeti és Faipari Egyetem Központi Könyvtárának eljuttatjuk, valamint engedélyezzük a magyar nyelven való kiadását.

Feltételeink:

(a) A fordítás szövegében csak stilisztikai javításokat engedélyezünk, a tartalom és a mondanivaló megváltoztatása nélkül.

(b) A nyomtatás előtt a "kefe-lenyomatot" a Szerkesztőségi Bizottságunknak rendelkezésére bocsájtják egy végső ellenőrzésre.

Várjuk szives válaszát, hogy a feltételek az Önök számára megfelelőek-e, mert ha igen, akkor a fordítást megkezdjük.

Szivélyes üdvözlettel

A. Kozak

Faculty of Forestry, The University of British Columbia
270 Mac Millan Building, Vancouver, B.C. V6T 1W5

CANADIAN EXECUTIVE SERVICE OVERSEAS | SERVICE ADMINISTRATIF CANADIEN OUTRE-MER

Julius 24,1988

Subj.:SOPRON CHRONICLE
Hungarian edition

Dr.HILLER ISTVÁN,Főigazgató
Erdészeti és Faipari Egyetem
Központi Könyvtár
9400 Sopron,Bajcsy Zsilinszky u.4.
Hungary - Europe

Kedves Doktor Hiller!

Kozák professor 1988.julius 2.-án kelt levelét már bizonyára kézhez kapta, melyben Dr. Kozák kilátásba helyezte a Sopron Alumni Szerkesztő Bizottságának hozzájárulását a Sopron Chronicle magyarra való forditásához és annak a Magyarországon való kiadásához. A levélben közöltekkel á l t a l á n o s s á g - b a n egyetértek.De néhány kiegészitést szükségesnek tartok megemliteni,hogy világosan lássunk mindkét oldalról.

A szóbanforgó könyv két részből áll:
PART ONE: HUNGARIAN FORESTERS IN CANADA by K.J.Roller
PART TWO: SOPRON CHRONICLE by Sopron Alumni U.B.C.

Az alábbi soraim a PART ONE - ra vonatkoznak,ami az én munkám eredménye és azzal én rendelkezem.Hozzájárulásom ennek a résznek a magyarra való leforditásához és a Soproni Főiskola általi kiadásához az eredeti angol és a leforditott szöveg azonosságától függ. A magyarul megjelenő könyv teljes szövegének és részleteinek pontosan kell követnie az angol szöveget, magyarázat és lábjegyzetek hozzáadása nélkül.Tartalmaznia kell a történelmi részt,levelezést a kormány szervekkel,ujság cikkeket és az utószóban idézett dokumentációs közléseket.

A könyv egyes fejezeteiben nemcsak a Rákosi kor kegyetlen igazságtalanságai vannak felemlitve,de kitételeket tartalmaz a komunista ideologia számos doktrinájának helytelenségéről is, továbbá az 1956-os forradalom jogos követeléseiről,melyeket az akkori komunista administráció fegyverekkel tört le,aminek következménye volt a Főiskola hallgatóinak és tanárainak Nyugatra való távozása. Az 1956-os forradalom jogosságáról eddig még pozitiv nyilatkozat nem hangzott el a hivatalos magyar szervek részéről, ezért kétlem, hogy a könyv párt politikai szempontból tartalmilag elfogadható lesz.

folytatás . . . . . .

:5 bloor street east, suite 1615 : mississauga, ontario. L4Y 2N5 416-270 7550

A könyv megjelenése óta a PART ONE magyarra való forditásán dolgozom a nyugaton való kiadás végett. A forditást számos uj fejezettel és eseménnyel bővitettem ki,a birtokomban levő volt Sopron Divisio irattárából. Ezek az uj fejezetek kiegészitik a lefolyt eseményeket és teljesebbé teszik történetünket. A Soproni Főiskola távlati történetében fontos lesz ezeknek az eseményeknek a rögzitése,amik korhüséget és tárgyi ismereteket bizonyitanak.

Az uj könyv válasz a magyar sajtóban és számos főiskolai kiadványban megjelent alaptalan vádaskodásokra kijövetelünkkel és kanadai életünk folyásával kapcsolatosan. Éppen ezért, egy magyar kiadáshoz való hozzájárulásom egyik alapvető feltétele az ELSŐ RÉSZT is magába foglaló SOPRON KRÓNIKA szabad terjesztése Magyarországon.

A PART TWO leforditása és kiadása a Sopron Alumni Szerkesztő Bizottságának discrecionális joga a magyarországi kiadóval való megegyezés alapján,amint az Dr. Kozák leveléből kitünik.

A PART ONE leforditásának feltételei a fentieket összefoglalva, a következők:

1.A magyar szöveg teljes azonossága az angol szöveggel, az időközben feldolgozott anyag hozzáadásával,szerzői jogom fenntartása mellett és általam leforditva.

2.A SOPRONI KRÓNIKA szabad terjesztésének biztositása Magyarországon.

3.Levelezés utján való megegyezés után egy szerződés megkötése a kiadás részleteire vonatkozóan,mely szerződés közjegyző által parafálandó.

4.A leforditással és szerződés megkötésével kapcsolatos költségek viselőinek meghatározása és megnevezése.

Kérem, sziveskedjék engem k ö z v e t l e n ü l tájékoztatni a további fejleményekről.

Maradok erdész üdvözlettel és szivélyes köszöntéssel,

Copy: Alumni,UBC,Vancouver
c/o Mr. F.Pendl

Registered Mail

Dr.K.J.Roller
Consulting Scientist
in Forestry

Sopron,1989.október 14.

Dr.K.J.Roller
Consulting Scientist in Forestry
1615-1055 Bloor Str.E.
Mississauga,Ont.L4Y 2N5
Canada

Kedves Professzor Ur!

Elnézését kérem,hogy 1988.julius 24-én kelt levelére csak most válaszolok.Ennek több oka is van.Nyári késői szabadságom után kaptam meg a levelet,azután külföldi utazások következtek és nem utolsó sorban alaposan szerettem volna tájékozódni a "Sopron Chronicle" esetleges magyar kiadásával kapcsolatosan. Levelét tökéletesen megértem, a forditás feltételeinek négy pontját is.

Professzor Ur bizonyára rendszeresen tájékozódik a hazai helyzetről,igy azt hiszem szükségtelen is irnom,hogy a könyv itteni kiadásának - teljes terjedelmében - azt hiszem nincsenek ideológiai, ahogy Professzor Ur irja, "párt politikai" akadályai. Annál inkább vannak pénzügyi,financiális nehézségek,amelyeket azt hiszem pillanatnyilag nem tudunk áthidalni.Igen nehéz gazdasági körülmények között kell fenntartanom az általam vezetett közgyüjtemények szinvonalát,tudományos értékeit, az erre vonatkozó pénzügyi eszközeimből a forditás,illetve kiadás költségeit nem vagyunk képesek vállalni.Nagyon örülök azonban annak,hogy a könyv magyarra való forditásának ügye - vagy csak első részének? - Kanadában napirenden van!Amennyiben magyar kiadásra kerülne sor ottkinn,az megkönnyitené a hazai terjesztést is.Bizom benne,hogy ennek nem lesznek akadályai.Remélem megértését és az Alma Mater ügyének közös szolgálatát!

Tisztelettel köszönti:

Miller

Sopron Chronicle Magyarul

Megkezdtem idegenbe szakadt fakultásunk történetének megirását magyarul, használva az összes dokumentumot,ami nagy részben az én birtokomban van.

Sajnos az idő eljárt felettünk.Ugy érzem,hogy hátralévő éveimben,amig szellemi képességem lehetővé teszi,meg kell kisérelnem a teljes történet hiteles leirását az összegyüjtött hagyatéki anyag felhasználásával.A birtokomban levő öt évi irattár 1956 tól 1961.ig olyan szétágazó és bizonyos tekintetben rendezetlen, hogy annak feldolgozása csak olyan személy által lehetséges,aki az eseményeket Sopron elhagyásától fakultásunk müködésének megszünéséig minden részletében átélte és képes az akkori eseményekben ugy a történelmi,mint az ideologia felfogások változása után, tárgyilagos és történelemhü maradni.

Arra kérem a fakultásunk volt diákjait és tanárait, szivesked jenek elküldeni nekem feljegyzéseiket a korhü eseményekről, képeket és bármilyen adatot, mások véleményét,amiről azt gondolják,hogy a készülő történeti leirásban érdemes lenne belefoglalni. Természetesen a fenti hozzájárulás bármilyen anyagban a beküldő neve alatt lenne közölve. Sok jó véleményt kaptam a Sopron Chronicle megjelenése után és valószinünek tartom, hogy mások is birtokában vannak az irásban közölt véleményeknek.

Merem remélni,hogy volt diákjaink és tanártársaim egyetértenek vállalt munkámmal és segiteni fognak,hogy közös erővel tárjuk fel magyarul, emigráns életünk - erőfeszitéseinket és sikereinket - bizonyságául annak, hogy amit tettünk, nem volt hiábavaló mindannyiunk érdekében.

Minden segitséget előre is köszönve,maradok erdész üdvözlettel,

Roller Kálmán

Dr.Kálmán Roller
1615-1055 Bloor St. E.
Mississauga, Ont.
L4Y 2N5

ERDÉSZETI ÉS FAIPARI EGYETEM
Rektora
9401 Sopron, Pf.: 132 Tel.: 11-100
12-240
Telex: 249-126

FACULTY OF FORESTRY
NOV 30 19[illegible]
DEANS OFFICE

Gentlemen,

The Rectors' Conference - representing all Hungarian universities - wants to express its opinion on country planning in Romania as follows:

The experiences of the recent years have proved that only international general public is able to pursuade the Romanian Government to stop its antihuman senseless plan. If you share our opinion, please plead for it at proper forums.

Sopron, 27 th October 1988

/Dr. János Gál/
rector

So wütet Ceausescu gegen "seine" Ungarn

Die geplante Vernichtung von 8000 Dörfern in Rumänien ist nur die letzte empörende Aktion eines schon lange andauernden Vernichtungsfeldzuges des Ceausescu-Regimes gegen "seine" Ungarn. Der Konflikt Budapest/Bukarest eskaliert nun offen.

Seit den 80er Jahren hat sich die Lage der rund 2 Millionen Magyaren und der 200.000 Deutschen systematisch verschlechtert. Dazu in aller Kürze Fakten, die von der "Internationalen Helsinki-Föderation" kürzlich vorbildhaft zusammengestellt wurden, mit Schwerpunkt bei den Ungarn.

Es gibt keine separaten ungarischsprachigen Schulen in Rumänien, und die Zahl der ungarischsprachigen Klassen geht von Jahr zu Jahr zurück. Es gibt Schulen, wo es magyarischen Kindern sogar unter Strafe verboten ist, sich ihrer Muttersprache zu bedienen. Immer mehr Lehrer, die nur Rumänisch sprechen, kommen. Seit 1985 könne die Aufnahmeprüfungen an die Mittelschulen nur in Rumänisch abgelegt werden.

Es gibt nur noch eine einzige ungarischsprachige Universität in Kolosvar (Cluj). Neun der insgesamt 11 Absolventen der Universität wurden aber gezwungen, außerhalb des magyarischen Siedlungsgebietes eine Stelle anzunehmen.

Durch eine gezielte Siedlungspolitik werden die mehrheitlich magyarisch bewohnten Gebiete mit Rumänen "unterwandert!"

Selbst in Gebieten mit fast 80% ungarischer Bevölkerung ist die Polizei rein rumänisch. Auch in der Verwaltung wird "rumänisiert". So wurde der Bürgermeister von Sepsiszentgyörgy (Sfintu Gehorghe) durch einen Rumänen ersetzt. In den letzten zehn Jahren ist die gesamte Parteiführung von Szekelyföld rumänsiert worden.

In diesem Gebiet sind 1987 bereits unter dem Vorwand Platz für neue Industrien zu brauchen, 23 rein magyarische Dörfer vernichtet worden.

Die Absiedlunbg von Magyaren aus ihrer tausend Jahre alten Heimat wird unter administrativen Vorwänden erzwungen. Ungarische Arbeiter werden z.B. gekündigt und erhalten dann nur Arbeitsplätze in mehrheitlich rumänischen Gebieten. Bevorzugt werden Magyaren zur Zwangsarbeit beim entstehenden rumänischen Kernkraftwerk in Cewrnavoda herangezogen. Laut Augenzeugenberichten geht es dort zu wie in einem KZ. Die Arbeiter tragen Sträflingskleidung, sind kahl geschoren, in den Unterkünften gibt es weder Heizung noch Warmwasser. Die Arbeitszeit beträgt 12 Stunden pro Tag, am Sonntag "nur" 6.

Die ungarische Kultur in Rumänien ist so gut wie vernichtet worden. Zwar gibt es noch acht ungarischsprachige Zeitungen, aber sie dürfen nur nachdrucken, was in rumänischen Zeitungen steht, und sind unter strengster Zensur. Die lokalen ungarischsprachigen TV- und Radiosendungen sind in den 80er Jahren allesamt eingestellt worden. Magyarische Folklore-Veranstaltungen sind verboten. Es gibt nur noch ein ungarisches Theater — in Kolosvar. Die ungarischen Bibliotheken werden von Zeit zu Zeit von Abordnungen aus Bukarest "geplündert". Friedhöfe und andere Kulturdenkmäler der Magyaren läßt man verfallen.

Wer sich gegen all das auflehnt, muß mit Folter und Mord rechnen — etwa der katholische Priester Geza Palty, der evangelische Kleriker Ivan Hadhazy. Meist werden vom rumänischen Geheimdienst diese kritischen Ungarn mit einem arrangierten Autounfall oder indem sl vom Bahnsteig vor den einfahrenden Zug gestoßen werden, beseitigt. Es soll nach Selbstmord aussehen.

Dies alles geschieht, obwohl Rumänien im Friedensvertrag von 1947, durch die Helsinki-Schlußakte von 1975 und durch Abkommen mit Ungarn 1977 sich zum Schutz und zur Pflege der ungarischen Minderheit international verpflichtet hat.

W. Broer/Wiener Kurier

KRAMPAMPULI: (A hagyományos Szilveszter-esti égő krampampuli — rumpuncs): Negyed kg vegyes cukrozottgyümölcsöt; fügét datolyát, narancshéjat cseresznyét, stb. apróra felvagdalunk és egy mély tüzállótálba helyezzük. A tálra helyezünk egy sűrű rostélyt, erre fél kg kockacukrot szórunk és ezt leöntjük 1—2 pohár jó erős rummal, vagy konyakkal és meggyujtjuk. Amig ez ég, egy liter fehérborból a szokásos módon forralt bort főzünk és egy liter jó erős teát. Ha a szesz már kiégett és a cukor a tálba csepegett, hozzáöntjük a forralt bort és teát, 1 citrom és 1 narancs levét és jól összekavarjuk. Igy pár percig állni hagyjuk, azután poharakba tálalva forrón fogyasztjuk.

GYŰJTÉS AZ ERDÉLYI MENEKÜLTEK SZÁMÁRA

A román Ceausescu rendszer utolsó csapást akar mérni a már eddig megkínzott erdélyi magyarságra. Már megkezdte több ezer magyar falu legyalulását a föld színéről.

Szenvedő és éhező erdélyi véreink, akik eddig fogggal és körömmel ragaszkodtak ősi földjükhöz, menekülni kényszerülnek. Noha a határt román részről lezárták és aknamezőt is telepítettek /uj vasfüggöny, de most hazánktól keletre/ ez év folyamán már több mint 20 ezer erdélyi menekült kért és kapott Magyarországon menedék-jogot. Még nagyobb ennél azok száma, akik legálisan vagy illegálisan hazánkban tartózkodnak és nem kívánnak visszatérni szülőföldjükre. A magyar nemzetgyűlés már 300 millió forintot szavazott meg segélyre. Akcióba léptek az egyházak, társadalmi szervezetek és nagyon sokan egyénileg is. Am a menekülők száma napról napra nő.

Elengedhetetlenül szükséges a világon szétszóródott magyarság és politikai emigrácio eddig még soha nem látott méretű adakozása és gyűjtése. Ez már sok helyen folyamatban van. Minket is szólít a haza:

SEGÍTSETEK!

Ennél tisztább és nemesebb alkalom nem lehet magyarságunk bizonyítására, ezért alakult meg július 21-én a Magyar Házban egy egyesületek közötti ideiglenes bizottság, melynek egyetlen feladata a gyűjtés lefolytatása és a pénz maradéktalan eljuttatása azokhoz a hazai egyházakhoz és plébániákhoz, amelyek ezt az utolsó fillérig a menekültekre fordítják. Erre teljes biztosítékunk van. Dollárjainkat a legmagasabb árfolyamon váltja be számunkra a Nemzeti Bank.

A bizottság neve: ERDELYÉRT SEGÉLY AKCIÓ.
Címe: Magyar Ház 728 Kingsway, Vancouver, B.C. V5V 3C1

Társelnökök: Nt. Szamosközi László a vancouveri magyar Kálvin János Református Egyház lelkésze
Ft. Zsigmond Albert Római Katholikus plébános
Pénztáros: Pungor István a VMKE könyvelője
Titkár: Tamási Miklós a Tárogató főszerkesztője

- fordits -

Alapitó tagok a fentiek mellett:

Barron Gusztáv	a Szoborbizottság titkára
Bodó Imre	a VMKE elnöke
Bodó Katalin	az Erdélyi Szövetség elnöke
dr. Csapó Imre	a Nyugatkanadai Magyar Néptáncfesztivál elnöke
Horváth Róbert	a Csárdas tánccsoport igazgatója
Karasz József	a VMKE igazgatója
Kovács József és Judit	az Erdélyi Szövetség igazgatói
Lelkes Miklós	a Tárogató szerkesztője
Lemke Gyula	író
Murguly Sándor	a Magyar Iskola igazgatója
Szigeti Ilona	az Énekkar igazgatósági tagja
Takács József	cserkészparancsnok
Ugrin Béla S.J.	a Magyarok Nagyasszonya egyházközség plébánosa
Zsapka Istvánné	az Énekkar elnöke
Zsold József	a Színjátszó Csoport igazgatója

A hivatalos gyűjtés 1988.augusztus 15-el kezdődik.

A csekket postázzuk vagy személyesen juttassuk el a Magyar Ház címére, és ERDELYÉRT névre állítsuk ki. Emellett egyéni gyűjtőink is lesznek, akiknek pecséttel ellátott megbízó levelet adunk, ők az adomány átvételekor hivatalos nyugtát adnak.

Akik a Magyar Házon keresztül adják be adományukat, azok nyugtáját postázzuk.

Gyüjtők jelentkezését kérjük és várjuk. Nagy-Vancouver területén kívül is. Az adományozók listáját a Tárogató is hozni fogja. Akik névtelenül vagy csak kezdőbetűjükkel akarnak feltüntetve lenni, kérjük jelezzék.

MINDEN MAGYARHOZ SZÓLUNK.

Testvéreink! Valószínűleg egyszer ti is menekültek voltatok és segítségre szorultatok. Isten különös kegyelme, hogy az akkor felétek sugárzó szeretetet most meghálálhatjátok és tovább adhatjátok.

LÉGY BŐKEZŰ, SAJÁT FAJTÁD SEGÍTED!

A szűkölködők ne szégyelljék, ha ők csak kevesebbel tudnak hozzájárulni. Minden fillér számít, és a szeretet a legfontosabb.

Legyen ez a legnagyobb vancouveri megmozdulás és gyűjtés. Úgy adakozzunk, mintha az életünk múlna rajta és mit nem adnánk, ha örök életet tudnánk venni!
Így is van, fajunk jövendőjéről van szó. Ha most nem adsz, később már nem lesz kinek. Fegyvert nem foghatunk, de vegyük kezünkbe az irgalom szerszámát, és osszuk meg a ránk hárult kegyelmeket az elesettekkel.
Szánűzöttek kopogtatnak lelketek ajtaján. Nyissátok meg!
Előre is köszönjük a menekültek nevében.

az ERDÉLYÉRT SEGÉLY AKCIÓ

Swearing in new citizens in Toronto: more than five million postwar immigrants have redrawn Canada's cultural contours

The Nation-Makers

CANADA/SPECIAL REPORT

Twelve days after Hungary rose in bloody rebellion on Oct. 23, 1956, Soviet tanks rolled into the country to put down the revolution. At the small city of Sopron, housewife Maria Sziklai, her comfortable world collapsing around her, clambered aboard a Swiss Red Cross relief truck with her three young sons and was driven the eight kilometres to Austria. Her husband, Oscar, a professor at the Sopron forestry university, stayed behind to join thousands of his countrymen fighting the Soviets. But the resistance guns had no firing pins. Disconsolate and in danger, Oscar Sziklai headed for the border. Six days after he left Hungary, he found his wife with their three children, aged 15 months to six years, in a relief camp in Strobol, Austria.

From there, they moved to Canada, part of a postwar surge of more than five million immigrants who have redrawn the political, social and cultural contours of the nation during the past four decades. Those newcomers have transformed Canada from a country dominated by British traditions, with a French minority, into a cosmopolitan community. One in six Canadians was born outside the country, one in three has language origins other than English or French, according to the national census. But as well as bringing different cultures and new languages, the migrants are heavily engaged as builders of the nation, both economically and, increasingly, by wielding political influence.

Legacy: Last month, Oscar Sziklai, now a forestry professor at the University of British Columbia, in Vancouver, drove to a research forest at suburban Maple Ridge to admire the Douglas fir trees that he had artificially germinated and planted in 1962. He is proud of those trees, he

said, because they are his legacy to his adopted land. "When our trees in Hungary were half the height of those trees," he reflected, "there was admiration." He added, "There must be something here that is maybe better, maybe taller, maybe larger than the old country."

Empire: Many others are dedicated to building a better, larger life in their adoptive country. In universities, such new Canadian writers as Michael Ondaatje from Sri Lanka and Neil Bissoondath from Trinidad have joined Shakespeare and Molière on the curriculum. The business elite, once a Scottish and Anglo-Saxon preserve, now includes such entrepreneurs as Toronto's Reichmann family, the ultraorthodox Hungarian Jews who have built a worldwide real estate and energy empire, and Peter Bentley, an Austrian immigrant who is the president of Canadian Forest Products Ltd., in Vancouver. In the political elite are such MPs as Liberal Sergio Marchi, born in Argentina; Conservative Vincent Della Noce, born in Italy; and Supply and Services Minister Otto Jelinek, born in Czechoslovakia. In recent months, immigrant Sikhs and Hindus have flocked to nomination meetings for the federal Liberal party.

Perhaps the most obvious transformation has been in Canadian eating habits. In freewheeling Calgary, the closest that Canada gets to an American-style oil town, the restaurants range from A Touch of Szechuan to Zodiac Pizza. In Winnipeg, Guenther Sickert, 60, recalls that when he arrived in Canada from West Germany in 1952, "red cabbage was practically nowhere in sight and you could not get goose for Christmas." Said Sickert: "You could only buy Canadian white bread—what I call rubber bread."

Scattered: Even Canadian recreation has changed. With their roots scattered around the world, Canadians now travel around that world: the Toronto telephone directory lists hundreds of specialized agencies, including East Asian Travel Service and Greek Holiday Centre. In Calgary, the telephone directory lists more than 30 centres offering instruction in Asian martial arts. And in Calgary's Riley Park, East Indians and Pakistanis dressed in whites play cricket on weekend afternoons. As University of Toronto history professor Robert Harney noted: "There is a Canadian ethnic culture emerging, a less-than-blond ethnic culture. It is the emergence of hyphenated identity which is not the old country and is not Anglo-Canada."

Indeed, when fireworks burst over Parliament Hill on July 1, the country celebrated what is perhaps the only holiday that unites all Canadians, new and old: Canada Day. More than 80 ethnic groups now live in Canada. The names of those immigrants constitute a rollcall of achievement:

- British ballerina Celia Franca, who cofounded the National Ballet of Canada in 1951 with fellow Briton Betty Oliphant and has watched it receive international acclaim.
- Frank Stronach, the near-penniless Austrian immigrant of 1954 whose first job was retrieving balls for a Montreal golf course and whose last was chairman of the giant Toronto-based auto parts firm Magna International Inc., which he founded. Stronach will run for the Liberals in the next federal election.
- The Ghermezian brothers—Nader, Raphael, Bahman and Eskander—who worked as rug merchants when they emigrated from Iran to Montreal in the early 1950s and who now own an Edmonton-based real estate empire.
- Chaviva Hosek, the daughter of Czechoslovakian Jews who survived the Nazi Holocaust, arrived in Canada when she was six years old and is now minister of housing in the Ontario Liberal government.
- William Vander Zalm, the Dutch immigrant who built a tiny bulb business into a $7-million theme park, Fantasy Garden World, and who is now the controversial premier of British Columbia.
- Adrienne Clarkson, the daughter of impoverished Chinese immigrants, who reached Canada as a three-year-old and is now the president and publisher of the McClelland and Stewart publishing house.

For those and thousands of other immigrant Canadians, getting here was often a nightmare. Frequently exhausted, often sick, usually poor, disoriented and penniless, immigrants have created a saga of privation and prosperity, exile and spirited rebirth in a new land. Long before the Second World War, each succeeding wave jostled for place and acceptance, enduring suspicion, discrimination and the resentment of the preceding waves. But decade after decade, tens of thousands joined together to farm, to build the cities and to redefine, over and over, the Canadian identity.

The first wave of Canada's postwar migrants came from the teeming refugee camps of Europe. Fleeing westward from the advancing Red Army in 1945, millions of

Oscar Sziklai and wife, Maria: from a refugee camp to UBC's faculty

THE HUNGARIAN CONNECTION

If the recent headlines about Hungary have done anything, they've raised a few memories among some Canadian foresters.

By Peter Morley
Contributing editor

"Nothing I was able to do during the four years I was a Minister of the Crown, gave me more satisfaction than the establishment of the Forestry Faculty of Sopron University in British Columbia". The Hon. Jack Pickersgill, Minister of Immigration in the Pearson Government made this statement in a letter written in 1958 to Dr. Kalman Roller, Dean of the Faculty of Forestry of the Sopron Division of U.B.C.

Over thirty years after the Hungarian uprising in 1956, it is hard to recapture the excitement in the forestry profession at the bold experiment taken by the Canadian Government in its immigration policy dealing with the Hungarian foresters. At the time of the uprising, the Forestry Faculty of Sopron University (located near the Austro-Hungarian border) including staff, dependents and students had left as a group for Austria under the leadership of Dean Roller. They had decided to stick together and continue their education as a group, if some country could be found that would permit them to do so.

While Jack Pickersgill was able to persuade Cabinet to take this unprecedented step, it was the personal support given to the venture by Harold Foley, president of the Powell River Company (now a division of MacMillan Bloedel Ltd.) and George Allen, dean of the Faculty of Forestry at UBC that was largely responsible for smoothing their path.

Two hundred and eighty nine Hungarians arrived in Vancouver in January 1957. A parallel faculty of Forestry known as 'The Sopron Division' was set up at UBC and operated during the years 1958-1961. It graduated 141 foresters over the four years of its existence. Another contingent of engineers and some faculty members and dependents went to Toronto. There, unlike Vancouver, they entered directly into the existing university stream.

An excellent record of the successes and problems of the Sopron Division in a new land is found in *The Sopron Chronicle* a book jointly published in 1986 by Dean Roller and some of the alumni. No record as far as is known, has been written about the engineering group. A recent visit to Sopron by the writer suggested that the time might now be appropriate to make an independent evaluation of the effect that the Sopron Division graduates have had on the North American scene since they are now scattered all over Canada with some working in the States.

What has happened in the intervening years at Sopron? Was the creation of a 'parallel forestry faculty' justified over those four years or would a system that was applied at Toronto have served as well? How well have these graduates fitted into the forestry profession both here and in the States and have they had a larger impact on it than might be expected from their numbers?

Sopron is probably one of the oldest forestry faculties in Europe; it celebrated its one hundred and seventy fifth anniversary in 1983. My guide was Janos Gaal, who graduated in 1980 and who now works in the Hungarian State Forest Management Dept. Janos spent several months in Canada under a grant, and is quite fluent in English. Through him, I met the president of the university, Dr. Gaal (Janos' father). On questioning Dr. Gaal as to whether there was any resentment among the profession in Hungary towards those who had left, he smiled and said, "Not at all. It was a long time ago, and Sopron quickly recovered from its loss. Now with the return on business or on vacation of many Hungarian foresters, we feel that we have a valuable contact with Canada."

"You should remember," he added," we feel that the men who left us were some of our best; in fact, they were our gift to Canada. We believe that they have taught Canada to appreciate some of the forestry principles that we have practised in Europe for so many years"

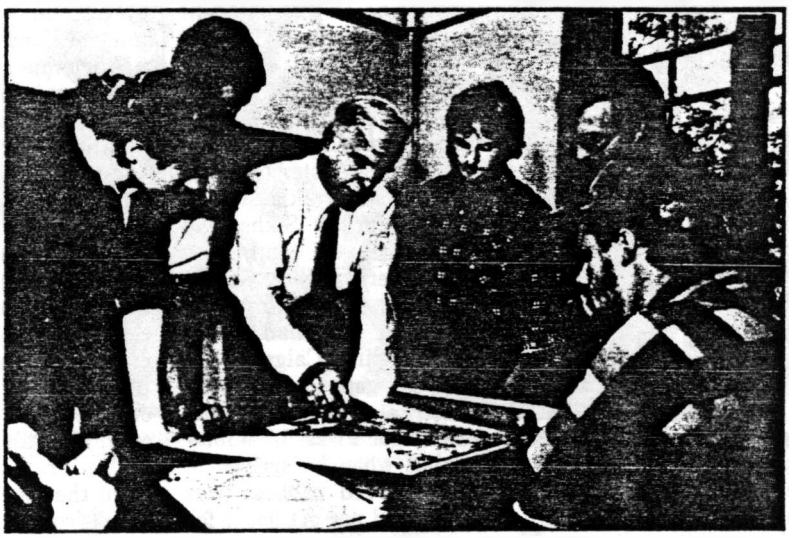

Miklos Gratzer, a Sopron graduate, now works with forestry students in the State University of New York.

The two buildings that house forest management and wood science appear to be old and inefficient by western standards but the equipment seen and the extensive use of computers suggest that it would be a great mistake to judge by exterior appearances. A feature of the small campus was a number of life size wood carvings produced for the anniversary celebrations in 1983, notably one entitled 'The Spirit of the Forest'.

We had lunch in the university cafeteria and detected something of the 'Sopron spirit', a bond that still exists between staff and students and must have been a large factor in holding them together when they took the big step in 1956.

A MAGYAR EMIGRÁNS ERDÉSZEK HATÁSA AZ ÉSZAK–AMERIKAI ERDŐGAZDASÁGI TUDOMÁNYOK NEGYEDÉVSZÁZADOS FEJLŐDÉSÉRE

Irták:

Pászner László és *Kozák Antal*

Faculty of Forestry
The University of BC.
Vacouver, B.C. Canada, VGT IWS

Ahogy ez igaz majdnem minden tudományágra, magyar erdészeti szakemberek és kutatók is élnek külföldön. A külföldön, de főleg Észak-Amerikában praktizáló erdészeket két csoportra lehet osztani: az 1956 előtt külföldre került magyar erdészek és az 1956 után kivándoroltak.

Ennek a csoportosításnak a fő oka az, hogy a korábban idekerült kollégák közül csak nagyon kevesen helyezkedtek el az erdészetnél, főként azért, mert a nyelvi nehézségeik megnehezítették a diplomájuk honosítását, különösen az Egyesült Államokban. Sokan közülük hivatalnokként, műszaki rajzolóként, vagy kultúrmérnökként helyezkedtek el. Ennek a csoportnak az erdészetben elért eredményeit majdnem lehetetlen felmérni.

A másik csoport jó része az 1956-ban kivándorolt soproni Erdőmérnöki Főiskola mintegy 180 diákjából és 15 tagú tanári karából került ki. Ennek a csoportnak igen nagy szerepe van az erdészet és erdészeti tudományok haladásában, főleg British Columbiában, de munkásságuk nyilvánvaló Kanada minden tartományában és az Egyesült Államokban is.

Eredményeink vizsgálatánál két fontos kérdést vethetünk fel. Miért kerültek ezek az erdészek és erdész hallgatók Kanadába és éppen British Columbiába? A másik kérdés pedig az, hogy mi az oka annak, hogy ezek az erdészek igen fontos szerepet játszanak Kanada és az Egyesült Államok erdészetében?

Kanada erdészeti statisztikájának vizsgálata, majdnem teljes egészében megadja a választ az első kérdésünkre (1. táblázat). A táblázatban közölt adatokhoz még hozzátehetjük, hogy Kanada jelenlegi fatömege 26 milliárd tonna, melynek energiaértéke 82 milliárd hordó olaj értékének felel meg.

Az ország jelenlegi energia-szükségletével számolva ez a fatömeg elegendő energiaforrást jelent a következő 151 évre. A kanadai erdők évi szerves növedéke az ország évi energia-szükségletének 25 százalékát lenne képes fedezni (Kanada évi energia-szükségletének csak 4 %-a származik faanyagból).

A fenti statisztikai adatok megvizsgálása után nem csodálkozhatunk azon, hogy az Ausztriába került erdész-diákok és tanárok Kanadát választották második hazájuknak, habár volt ajánlatuk az Egyesült Államoktól, Svédországtól, Nyugat-Németországtól és Svájctól is.

Itt azt is meg kell említenünk, hogy a csoport elsődleges célja az erdészeti tanulmányok kollektív befejezése volt. A nyelvi problémákkal küzdő diákoknak és tanároknak a döntésében az is fontos szerepet játszott, hogy a British Columbiai Egyetem ajánlatában az is szerepelt, hogy a diákok magyar nyelven folytathatják tanulmányaikat és csak fokozatosan kell áttérniük az angol nyelvre.

A csoport befogadásával Kanadának több célja lehetett. A kanadai kormány és a British Columbiai Egyetem célját még ma sem értjük, de a következő elmélettel próbáljuk magyarázni. Feltehető, hogy a magyar erdőgazdálkodási módszerek eredményeit egyenrangúnak fogadták el a nyugat-európai színvonallal. Abban az időben Kanadában kevés súlyt helyeztek az erdők telepítésére, gondozására, talaj- és környezetvédelemre. A szakemberek képzése főként a gazdaságos fakitermelésre és feldolgozásra irányult. Elképzelhető tehát, hogy az erdészeti módszerek megváltoztatását az új nézetek képviselői, európai szakemberek befogadásával próbálták elindítani. A történtek ezt az elméletet igazolják, amennyiben már a 60-as évek végére komoly változások mutatkoztak az erdészeti módszerekben, és ez a változás, azaz fejlődés az évek folyamán egyre fokozódott. A kérdés – amire nem tudunk válaszolni – az, hogy Kanada erdészete ezen az úton haladt volna-e a Magyarországról Kanadába vándorolt erdészek nélkül? Meg kell itt említenünk, hogy az erdész oktatás is lényeges változáson ment keresztül az elmúlt 30 évben a British Columbiai Egyetemen, de hogy a magyar erdészeknek mi volt ebben a szerepük, azt konkrétan felmérni lehetetlen.

A másik célja a kanadai kormánynak és a British Columbiai Egyetemnek a csoport befogadásával az lehetett, hogy Kanada mintegy harminc ezer magyar emigránst fogadott be az 56-os események után, előfordulhat tehát, hogy az erdész csoportot úgy tekintették, mint bármely másik emigránst és azt gondolták, hogy a közel 200 ember majd szétszóródik és felszívódik az egyre fejlődő kanadai társadalomban, a többi magyar emigránssal együtt.

Ez viszont nem így történt, mert a diákok és tanárok sokak által elképzelhetetlen akaraterejének és kemény munkájának eredményeképpen 141 szerzett diplomát a British Columbiai Egyetemen. Szerintük a soproni erdész oktatás jó hírnevének és elismerésének tudható be, hogy a British Columbia Erdész Egyesülete

minden államvizsga nélkül honosította (elismerte) a végzett erdészek diplomáját, jó lehet a tananyag nagyban különbözött a helyitől és a tanítás, a vizsgák javarészt magyar nyelven folytak. A lehetőségek tehát megnyíltak a végzett hallgatók előtt, és a 2. táblázatban láthatjuk a pillanatnyi munkakörök eloszlását.

2. táblázat.
A British Columbiai Egyetemen végzett magyar erdészek foglalkozása 1986-ban

Foglalkozás	szám	százalék
Erdészet	50	35
Erdőmérnök és kultúrmérnök	29	20
Erdészeti kutató	22	16
Egyetemi tanár	15	11
Egyéb	25	18
Összesen	141	100

Az „egyéb" kategória nem dolgozó feleségekből (12), magánvállalkozókból és nyugdíjasokból tevődik össze.

Továbbá a 141-ből 44-nek (31 %) van Master és 23-nak (16 %) van doktorátusa (Ph.D.), vagyis összesen 33 %-a szerzett tudományos fokozatot.

Összehasonlításképpen érdekes megemlíteni, hogy az ugyanebben az időben végzett kanadai erdészeknek csak 4-5 %-a szerzett magasabb tudományos fokozatot. Ez a nagy eltérés a következőképpen magyarázható. Az iparban és az erdőgazdaságokban kevés volt a munkalehetőség. Érthető tehát, hogy a nyelvi nehézségekkel küzdő, és helyi viszonyokat kevésbé ismerő fiatal erdészek sokízben hátrányba kerültek a kanadai kollégákkal szemben egy-egy pozíció elnyerésében. Úgyszintén a 60-as években nagyon gyakori volt a famunka-sztrájk, ami az állás-lehetőségeket sokízben csökkentette, ha nem is véglegesen, de időszakosan. Sok magyar fiatal erdész úgy határozott tehát, hogy a semmittevés helyett folytatja tanulmányait. Az is feltehető, hogy a magyar erdészeknek az ambicíója sokkal magasabb volt a kanadaiakénál, magasabb tudományos fokozatok megszerzésére.

Annak részletes bemutatása, hogy közel 30 év alatt milyen eredményeket értek el a magyar erdészek Kanadában és az Egyesült Államokban, nagyon hosszadalmas lenne. Azoknak akik kutatómunkát végeznek és egyetemeken tanítanak az eredményeiket a körülbelül 2000 tudományos cikk, valamint a számos szabadalom, előadás, könyv és disszertáció bizonyítja. Az erdészeti tudományok majdnem minden ágában találunk egy vagy több nemzetközileg ismert nevet. Az a tény, hogy 15 a 141 közül és 7 a volt tanári karból egyetemeken tanít, szerintünk nagy hatással van a jelenlegi erdész oktatásra Kanadában és az Egyesült Államokban.

Több mint 40 %-a azoknak, akik mint erdészek praktizálnak magán vagy állami erdőgazdaságokban, vezető pozicíót tölt be és elvi és gazdasági kérdésekben döntő szerepet jászanak.

Giczy János: Szárnyasoltár

Back in Canada, John Balatinecz, Professor of Wood Science at the Faculty of Forestry University of Toronto, was asked what were the biggest problems encountered when he arrived in Vancouver as a twenty year old student.

"Language and culture shock," he replied.

Even though an intensive language training was provided for the students at the Powell River camp, the Hungarian students naturally tended to group together. It was only when he and others were up on their first summer job working for the Federal Dept. of Northern Affairs in the Yukon that his section chief, Art Ellis, stormed into the Hungarian tent and said "Look fellows, there's only one way to learn this ruddy language and that is to get out and speak it!"

Perhaps the culture shock was even more acute. "Imagine a situation where you have your actions, job assignment, indeed your whole mode of living, all predetermined for you by the state and then suddenly you are thrown into a society where you have to start making decisions. Whether you sink or swim, is up to you."

John felt that the maintenance of the Sopron identity was a good move on balance. It certainly helped some of the slower language learners and for all students, permitted an easier integration into Canadian life.

"The Sopron students established an excellent rapport with their opposite numbers at UBC," he said. "We all felt that we owned a tremendous debt of gratitude to Harold and Joe Foley of the Powell River Company. We found them very kind and helpful particularly in the early days. But the ruthless amalgamation of the two companies, Powell River and MacMillan Bloedel, by J.V. Clyne after the takeover, and the subsequent firing of the Foleys that followed was incomprehensible to the Hungarian students."

Miklós Gratzer was elected leader of the Sopron group by the students at the time of the exodus. He is now on the forestry staff of the State University of New York (S.U.N.Y.) at Syracuse. When he was queried about the value of setting up a parallel faculty at Vancouver, he justified it for a different reason: "Our Sopron curriculum was a demanding five year course. It included considerable engineering without diminishing the forestry content. The UBC course was easier and shorter, then only about 25 hours a week compared to Sopron's 40-45 hours! We would have felt downgraded if this difference had not been recognized."

Gratzer probably had a good point as employment figures show that many Sopron graduates are now practising in the engineering field either with public companies or on their own. However, a different viewpoint was expressed by Victor Zsilinszky, presently Associate Director of the Ontario Centre of Remote Sensing. Although a graduate of Sorpon, he went with the engineering group to Toronto.

"From the time of our arrival in January 1957, we were segregated and had intensive language instruction six days a week until May, then this was followed by examinations. None of our instructors spoke a word of Hungarian but the teaching method was so successful that it was later adopted as a standard for the teaching of a second language by the Federal Government. During the summer, most students got jobs in the mines or on the oil rigs. Dropouts in the fall for registering in the various engineering courses in which we were to specialize were few."

A tree trunk commemorating Sopron's 175 years of existence.

Most of these, as Victor said, could be attributed to the culture shock, the problem of adjusting from a state-controlled to a private society.

Victor Zsilinsky is modest about his own achievements but the record shows that he not only is the receipient of the Canadian Forestry Achievement Award for his work on photogrammetry and remote sensing but was also the designer for the gold medal now used for this award.

Dean Kalman Roller, after guiding the students through the four years of the Sopron Division at UBC, joined the Canadian Forestry Service until his retirement. He is now living in Mississauga.

According to Victor Zsilinsky and others, it was Dean Roller's steadfast approach that held the group together, first in Austria when the decision to emigrate to Canada was by no means unanimous, and later in Vancouver when disillusionment set in with many of the students claiming that the land of milk and honey fell far short of their expectations.

"Jobs were very scarce in the West in the fifties and many of the students felt that their education entitled them to a better start than being a chokerman", he said. "The change from an intensively managed man-made forest in Europe to forestry work in B.C. which was largely based on harvesting at that time was too much for some of them. Some dropped out, either taking other jobs or, in a few cases, returning to Hungary. But most did stay and on graduation, found jobs in the universities, government or in industry."

Dean Roller is obviously very proud of his ability to relate how each one of his former students is doing. Most of them keep in touch with him and each other through local Hungarian societies active across the country.

The impact of the Sopron foresters is perhaps best judged by those from outside the group who have come into contact with them, particularly in B.C. where there is still the greatest representation.

Bruce Devitt, chief forester for CIP Inc. in Vancouver and Gerry Burch, vice president of timberlands & forestry for B.C. Forest Products were both forestry students at U.B.C. at the time the Sopron Division was set up.

"As class president, I can remember going out to meet the first contingent when they arrived at Abbotsford," said Bruce Devitt. "In my opinion, the acceptance of the Sopron group as an entity was one of the smartest steps taken by the Canadian Government. We now have highly qualified instructors such as Tony Kozak, Associate Dean and Oscar Sziklai, Professor of Forest Genetics at UBC; others such as Andras Szalkai, married to another Sopron graduate and a Divisional Forest Manager for Weldwood, have made their mark in industry. British Columbia could use a lot more of the type of forestry graduates such as we got from Sopron."

Gerry Burch was a little more guarded in his enthusiasm than Bruce Devitt but he too has high praise for Oscar Sziklai and worked with him at the time of the production of 'The Sopron Chronicle'.

"The Hungarian foresters are a very hardworking group," he said. "We have three of them working with B.C.F.P. all in engineering which is their preferred field. It is truly amazing how they have adjusted to Canadian life when you realize the problems that they encountered when they arrived. Even the business of going out and applying for a job was something that they had never experienced!"

Joe Gardner had Sopron graduates working under him first at the Federal Forest Products Lab (now Forintek) and later at UBC when he was Dean of the Faculty of Forestry. Now retired, he said that his experience with them has been very positive and that he feels that he has been privileged to know several outstanding teachers and scientists.

Commenting on the situation when they arrived, he said "the Sopron graduates arrived on the job market when there were few jobs available in forestry in B.C. This fact combined with their language problem made things pretty difficult for many of them. Because of the difficulty in finding satisfying employment and their good basic academic preparation, a much higher proportion of them went on to obtain higher degrees and ended up in teaching and research. Fortunately the high academic entrance standards into Sopron University in Hungary and the mix of engineering and science courses in the curriculum provided good preparation for postgraduate study.

"I am confident however, that wherever they have worked, in industry, government or the academic field, that because of their central European cultural and academic background, that they have had a very positive influence on our traditional forestry practices which still in some areas are wasteful and destructive."

It would appear that this look at the record of some of the Sopron graduates in Canada, of necessity sketchy, bears out Dean Gaal's comment that Hungary's gift to Canada has been a good one.

One thought struck me as I was leaving Dean Roller's apartment. I noticed a small picture on the wall showing his four young sons which was taken on the train going across Canada. I asked Dean Roller about them; three are living in Canada and one in the U.S. All are married and doing well and have produced numerous grandchildren. Maybe the real importance of the Hungarian contribution to Canada, are the children, the citizens of tomorrow.

Soproni Egyetem '88/4

THE SOPRON CHRONICLE

Sopron 1956 – Vancouver 1986

(Meditáció egy könyvről.)

Bevezetés

1956. november 4-én és az azt követő napokban, hetekben a soproni egyetem sok hallgatója, oktatója és dolgozója lépte át a határt, hagyta el Sopront. Adataink szerint ezek száma 359 volt. Tudni való, hogy 1956. október 27-én a soproni egyetemi karokat egyesítették Soproni Műszaki Egyetem néven, és ide tartozónak nyilvánították a bánya- és földmérőmérnököket is, akik Miskolcon voltak. 1956. december 18-án a soproni tanárok levelet küldtek az eltávozottaknak. Ebből idézek: „Egyetemünk tanári kara kötelességének érzi, hogy tájékoztasson Benneteket mind az egyetem, mind Sopron város helyzetéről 1956. november 4-től a mai napig. Tesszük ezt azért, hogy a különböző, és nemegyszer egymásnak ellentmondó hírekben eligazodhassatok. Különösen az utóbbi két hétben több egyetemi hallgató érkezett haza. Már ők is hallgatják az előadásokat. A rektori tanács határozata értelmében sem év-, és félévvesztés nem sújthat senkit. Vonatkozik ez a még kint lévőkre is. Egyetemünk tanári kara és ifjúsága nem ítéli el a külföldre távozottakat, mint ahogy nem magasztalja az itthon maradottakat sem. A külföldre távozottakat vérünkből való vérnek, magunkhoz tartozóknak tekintjük, és örülnénk, ha ismét mindannyian együtt dolgozhatnánk tovább sokat szenvedett hazánk érdekében. Szomorúsággal hallottuk, hogy ifjúságunk egy része tengeren túlra készül. Az az érzésünk, hogy ezek elvesznek a magyarság számára. A kötelességszerű tájékoztatáson túlmenően ez is egyik oka volt annak, hogy levelünkkel felkeressünk Benneteket. Bízva abban, hogy levelünk eljut Hozzátok és körültekintő megfontolásra készteti, kívánunk Mindannyiotoknak szívből jó szerencsét!" A levelet 8-10 példányban küldték el. Az aláírók a következők voltak: dr.Botvay Károly, dr.Falk Richárd, Gyulay Zoltán, dr.Haracsi Lajos, Kiss Ignác, Lámfalussy Sándor, dr.Magyar János, dr.Pallay Nándor, Sébor János, Stasney Albert, dr.Tarján Gusztáv, dr.Tárczy-Hornoch Antal, dr.Vendel Miklós és dr.Zambó János. Utóiratként a következő szerepelt: „Levelünket kint lévő professzorainknak és ifjúságunknak szánjuk. Tekintettel arra, hogy mindenki címét nem tudjuk, az a kérésünk, hogy levelünket egymás között ismertessétek. Négy professzor hivatalos ügyben és betegség miatt távol van."

1956. november 16. és 1957. január 31. között 86 erdőmérnökhallgató tért vissza Sopronba tanulmányaik folytatására, de még később is jöttek haza oktatók, dolgozók és hallgatók egyaránt.

A legnagyobb nyugatra távozott csoport 1957. februárjában elhagyta Ausztriát, illetve Európát és a kanadai Vancouvert választotta új hazájának. Az University of British Columbia számukra külön „soproni kart, tagozatot" hozott létre. Ez lett a „Sopron Forestry Faculty of British Columbia", illetve ahogy még nevezték, a „Sopron Division Faculty of Forestry U.B.C." A kar gyakorlatilag megszűnt 1961-ben, de a magyar fakultás tagjainak befolyása még sokáig erős volt és ma is érezhető. Minderről szól a fenti című könyv.

A könyv születése

Szép könyvet tartok a kezemben. A színes, osztott borítólap bal felén Sopron főtere látható a Szentháromság szoborral, a tűztoronnyal. A jobb felén egy modern vancouveri kép. Mindkettő alatt egy-egy címer: a Sopron Vacultyé és az U.B.C-é. A hátsó borítón a soproni csoport fényképe és a modern kanadai erdészeti technika. Az első címlapon és a gerincen átfutnak színeink, a piros-fehér-zöld szalag.

Igen nagy dolog a honvágy! Mindig tapasztalom, ha külföldön vagyok, magamon is, meg egykori honfitársainkon is. Azt is tudom, hogy a honvágy a hazaszeretetnek nem is kis darabja. Széchenyi István jut eszembe, aki így bölcselkedett: „... A honszeretet valami megmagyarázhatatlan szent érzelem."

Mindez a címlap kapcsán került ide, de a szöveggel való ismerkedésem is megerősített abban a meggyőződésemben, hogy ez a könyv nem csak a Kanadában töltött három évtized élményanyagából – jóból, rosszból született, hanem a „honszeretetnek valami megmagyarázhatatlan érzelméből" is. Már most szeretném leszögezni, hogy a könyv bizonyos megállapításaival, (2. alfejezet!) az 1956-os soproni események leírásával, értékeléseivel, a kanadai kollégák ilyen irányú, egyébként közel sem egységes nézeteivel, nem kívánok foglalkozni. Idővel akad hivatásos történész nálunk is, ott is, aki majd részletesen vizsgálni fogja ezt a kérdést is! A könyv születéséhez mindenesetre tudni kell a következőket. Nem volt egységes álláspont a könyv megjelentetésével kapcsolatban.

Amikor a könyvtáros kezébe vesz egy könyvet, munkájánál fogva másképpen nézi, mint az olvasó, akinek feldolgozottan kezébe adja. Belelapozva a könyvbe, mindenesetre feltűnt az a furcsaság, hogy egy egységesnek tűnő monográfia lényegében két részből álló kolligátum. Kétszer kezdődik és végződik benne minden, még az oldalszámozás is. Az 1956-ban soproni egyetemista, 1988. első félévében nálunk vendégprofesszor Kozák Antal vancouveri dékánhelyettes részletesen elmondta mindennek az okát, sőt írásban is rögzítette. (Feljegyzését levéltárunkban fogjuk elhelyezni a jövő történetírói számára is!) Nos, hát a feljegyzés így szól: (Xeroxmásolatban közöljük.)

Soproniak Krónikája

1956-1986

A könyv két főrészből áll. Az első rész az Erdész Kar történetével, Kanadába való kivándorlásával és kanadai működésével foglalkozik. Ezt a részt teljes mértékben Roller Kálmán Dékán Úr írta és ez a rész teljes mértékben az Ő véleményét tükrözi. A szerkesztő bizottság (nevek ...), nagyon sok szempontban nem értett egyet a Dékán Úr véleményével, ami Kanadát és a Kormány akkori vezetőit, valamint a British Columbiai Egyetem akkori vezetőit nem a legreálisabban és nem tárgyilagosan mutatja be. Szerintem, Roller Dékán úr személyes tapasztalatai szerint mutatja be a körülményeket, nem pedig az egész tanári kar és az akkori diákság szemszögéből.

A szerkesztő bizottság nem értett egyet a Dékán úr véleményével a Kanadából hazatelepülő diáktársainkról sem.

Kik a tagjai a Chronicle-nek?

A szerkesztő bizottság mindent elkövetett annak érdekében, hogy a Dékán úr álláspontját megváltoztassa, és hogy az éles kritikákat sokkal enyhébb és reálisabb formában írja meg, azonban Roller Dékán úr nem volt hajlandó a kéziratát megváltoztatni.

Több, mint egy éves vita után a szerkesztő bizottság arra az álláspontra jutott, hogy a könyv első része a Roller Dékán úr munkája és ennek a résznek a tartalmáért a bizottság nem vállal felelősséget.

A könyv második része a Szerkesztő bizottság munkája, és ez a rész hűen tükrözi az akkori tanárok és diákok véleményét, valamint az általuk elért eredményeket, társadalmi és szakmai pozíciójukat és a jelenlegi nézeteiket.

Adós vagyok a kipontozott résszel, azaz a szerkesztőbizottsággal: Adamovich László, Jablánczy Sándor, Jákoy András, Sivák Béla, Józsa László, Pászner László, Pendl Ferenc, Takács József. A szerkesztőbizottságnak része volt a gazdasági bizottság. Tagjainak kellett biztosítaniuk a könyv megjelentetéséhez szükséges pénzösszeget. (A könyv egyébként 30 Dollárba kerül!). Ime a gazdasági bizottság tagjai: Barakso János, Kozák Antal, Szász István, Sziklai Oszkár és Vlaszaty Ödön.

A könyv tartalma

A könyv tartalmát mindig a „fülszöveg" köteles a leghívebb módon összegezni. Ez röviden, tömören sikerült, jelezve az előzőkben leírtakat is.

„A Soproniak Krónikája a kanadai emigrációba került magyar Soproni Egyetem történetét és az Egyetem tagjainak elért eredményeit mutatja be.

1956-ban a Soproni Egyetemnek nagy része Ausztriába menekült, majd később Kanadába emigrált. A bányászok, geofizikusok és földmérők Torontóba (Ontario tartomány) kerültek, ugyanakkor a nagyobb létszámú erdész csoport – mintegy 20 tanár és 200 hallgató – Vancouverben (British Columbia tartomány) talált otthonra, mint a British Columbiai Egyetem egy része, amit Sopron Divizíónak neveztek el.

A könyv első részét Roller Kálmán dékán írta, amelyben bemutatja a Soproni Egyetem történetét az emigráció előtt, az emigráció lefolyását és a British Columbiai Egyetemen töltött éveket. A könyvnek ez a része Roller dékán személyes tapasztalatait tartalmazza és néhány idézetet a diákjaitól.

A könyv második részét egy Szerkesztő Bizottság állította össze, amelyhez az anyagot a Soproni Egyetem tagjaitól gyűjtötték, és bemutatja a diákhagyományokat, valamint az egyének rövid életrajzát."

A könyv belső címlapja (mindig ez adja a hiteles címet) a következő: Sopron Chronicle. Hungarian Foresters in the Western World. 1919-1986 by Sopron Alumni U.B.C. Selmecbánya. Sopron. Vancouver. Rákóczi Foundation Inc. Toronto, Canada. Mint említettük, a könyv első részét Roller Kálmán írta és a következő címet viseli: Magyar erdészek Kanadában. Az első 21 oldal lényegében több támogató, a könyv létrejöttében segítő kanadai előszava, a szerző előszava, a letelepedők segítőinek megnyilatkozásai. Egy oldal emléket állít az elhunyt oktatóknak, hallgatóknak és a kitelepülteket segítő barátoknak. 1965 és 1984 között 14 egykori soproni halt meg. A következő volt oktatók, illetve hallgatók, akik ott végeztek: Baranyai József (1974), Csizmazia Tibor (1979), Fodor Gyula (1982), Gerencsér László (1976), Koller Pál (1972), Kornya Lajos (1979), Papp Ferenc (1967), Tuskó Ferenc (1965).

Borsos Zoltán (1979), Gőgös Ferenc (1972), Horváth Ottó (1984), Kiss-Tóth János (1977), Kovács Erdős Márta (1967), Spuriga István (1977). Roller Kálmán könyve 178 oldalt tesz ki. Ebből a következő nagy fejezet a következő címet viseli: „A Soproni Erdészeti Egyetem az új világban". Ezen belül hét alfejezet és 28 szakasz mutatja a szerkesztést, a tagolást, illetve a felépítést.

Nincs lehetőségem arra, hogy ezt a hatalmas anyagot ismertessem, nem is feladata ennek az írásnak. A könyv egészét, annak hangulatát, felénk fordulását, vagy tőlünk való elfordulását, egyszóval felfogását szeretném érzékeltetni, hangsúlyozom, hogy hol érzek dur és hol moll hangokat. Örülök annak, hogy elég nagy részletességgel foglalkozik a szerző a történelmi előzményekkel, Selmecbányával, az ősi Alma Materrel, a selmeci exodussal, amely Sopronba vezetett és a szerintem hibáival együtt is egyedülálló ifjúsági szervezettel, az Ifjúsági Körrel. (Ilyen cím alatt: „Student Fraternity Club".)

Azért örülök mindennek, mert a sokfelé szakadt hazánfiait, az egykori egységes soproni egyetemi polgárokat összetartozásra, egymás megbecsülésére, ha van miért, tiszteletére, ha van tudása, eredménye, akkor annak elismerésére figyelmeztet, mint minden történelmi munka, amely akár nálunk, akár másutt jelenik meg. És még valami, amit nem szabad figyelmen kívül hagynunk: ez a könyv angol nyelven jelent meg, így elviszi nagy történelmi múltunkat azokhoz is, akikhez egyébként nem jutna el soha.

A második alfejezet a „Forradalom" címet viseli és ilyen alcímeket: „A szabadság után vágyakozva. Az 1956-os forradalom előjátéka. A forradalom napjai." Az emigráció első időszakával foglalkozik a harmadik alfejezet, a maradás, vagy a továbbköltözés kérdésével, az Alma Mater üzenetével, itt idéz az említett december 18-i levélből, melyet Sopronból küldtek, az ausztriai időszakkal, annak gondjaival, a kanadai ajánlattal-és közli azt a dokumentumot, amelyet az ausztriai csoport Strobl-ban rögzített 1956. december 8-án és arról szól, hogy milyen körülmények hatására történt döntés a kanadai kivándorlásról. A csoport ausztriai barátairól is szól a fejezet. A negyedik fejezet leírja az utat Kanadán keresztül, a megérkezést a British Columbia egyetemre. Számunkra a legérdekesebb fejezet az ötödik lehet, ahol a szerző leírja a vancouveri éveket. Számos kép és dokumentum teszi hitelessé a leírtakat. A fejezetet a szerző a soproni tagozat oktatóinak táblázatával zárja (1957-1961). A hatodik fejezet a bányászokból, geodétákból és olajmérnökökből álló „Soproni Egyetemi Műszaki Csoport" történetét írja le 1956. november 4-től kezdve a torontói éveken át 1983-ig. A fejezet – amely társszerzők munkája – a csoport tagjainak táblázatával végződik. A hetedik fejezet lényegében a Kanadában töltött évek értékelése, megítélése, a segítők véleménye, kritikák, idézetek összegyűjtése, többek között hazaiaké is. Irodalomjegyzék és igen bőséges dokumentáció, (a levelezések másolata) újságcikkek közlése zárja a könyv első részét.

A Sopron Chronicle második része

A belső címlapon a tűztorony és egy „dendrokronológiai korong" a következő évszámokkal 1919., 1956., 1986. és Selmecbánya, Sopron, Vancouver felirat. Az első 13 oldal a szokásos bevezető, köszönetnyilvánító és nyilatkozó szövegrész. A 15. oldalon kezdődik a számunkra érdekesebb rész, éspedig a soproni diákhagyományok, pontosabban a selmeci-soproni hagyományok ismertetésével. Szembetűnő, megkülönböztetett betűtípussal szerepelnek hagyományos kifejezéseink, meghatározásaink, különlegességeink: „gruben, walden, attila, tempus, balek, firma, szakestély, praeses, cantus praeses, silentium, contrapunct, fuhrwerkers, silentium eks, leibfuchs, vocem prego (sic!), habeat, Gaudeamus igitur, klopacska, csárdás, surgite, aula, ultrasupraveteranissimus, Ballag már a vén diák..., burschen", stb. Mindezzel már jeleztük is, hogy mivel foglalkozik a könyv 15-43. oldala. Szubjektív leszek: a 20. oldalon szerepel, hogy a soproni egyetemi könyvtárban lévő történelmi dokumentumból való a balek meghatározása: „Vulpes seu vulpecula est animal sine mente ac ratione, semper

The Garden-walk of the "Fall-down" Effect

Much has been said about the organization and control of the growing stock for sustained yield of wood from a specific forest area. Decades ago, forestry students were advised not to try to regulate yield into the distant future. The 1976 Report of the Royal Commission on Forestry in British Columbia emphasized that the current practice did not purport to determine a harvest rate that can be maintained in perpetuity, but only that for one rotation period, after which time a continuous harvest will be balanced by growth. It stated that "during this period the current stock of mature timber must be liquidated. Once these stands are depleted and replaced by new crops, the calculated cut must fall to be consistent with growth." The Commissioner identified this as the so-called "fall-down" phenomenon.

The Committee examining the recommendations of the Commission supported this rationale and concluded that for areas supporting old-growth stands, the gross allowable annual cut is always greater than the long-term sustainable capacity of the forest land. This was the consensus of professional forestry thought which I myself supported. Since then I have changed my mind as a result of re-assessing the logic of the derivation of the fall-down effect and the validity of its premises. I believe that the current scale of reforestation in British Columbia have made the concept invalid and that it is an obstacle to environmentally and socially responsible management of BC forests.

My colleagues in the then BC Ministry of Forests have rejected my contentions with the response:

> "Second growth stands will be harvested close to culmination age. These stands will have less volume per hectare than the 200+ year stands. Hence we will have a "fall-down" because it is unlikely that the management effort will increase yields sufficiently to match the volume in old growth stands."

This essentially repeated the opinion expressed by F.D. Mulholland to the Forestry Legislative Committee in Victoria on November 2, 1936:

> "It is, of course, unreasonable to demand that initial exploitation of a great virgin forest should be restricted to its later yield. Production will naturally drop after the store of centuries has been disposed of. The question is how severe this drop should be, and how to minimize its bad effects on the forest industry, employment and public revenue."

When Mulholland expressed this view, the BC Forest Service was proud of having planted a total of 876 450 trees on 1 151 acres. Since then, the annual reforestation programs alone has increased a hundred-fold over that total and covers an area 200 times greater, thereby creating markedly different expectations for the growth from the second-growth forests.

I submit that it is not the expected volume at rotation age, but the rate of growth during the rotation period that determines whether the yield will be sustained, increased or fall. Since the current premise of the fall-down effect is incorrect, so is the conclusion as the following example shows.

According to the Fraser TSA Analysis Information Report of October 1984 (p. 54), the yield of a natural stand on a good coastal Douglas-fir site would be 725 m^3/ha at a rotation age of 80 years. A planted stand would yield 774 m^3/ha at its rotation age of 60 years. Over a 250-year time span, planted stands would yield 921 m^3/ha (42.3%) more than natural stands, not because their volume at maturity is greater but because their rate of growth is. A volume and age curve for the same site reveals that the 42.3% increase in yield from planted stands is equivalent to the yield from a stand over 200 years old if its volume of slightly over 1 000 m^3/ha were harvested on an 80-year rotation.

To me, this indicates that the professional forester can help nature do better than she would unassisted. And this does not take into account changes in utilization, end products, merchantability of species, and so on which can make great differences in the inventory of economically available wood and so affect the AAC. Yet my inability to get this message across to my colleagues brought me nothing but frustration that persisted until I came across this passage in Tristam Shandy written more than 200 years ago:

> "and by treading the same steps over and over again, they presently make a road of it, as plain and as smooth as a garden-walk, which, when they are once used to, the Devil himself sometimes shall not be able to drive them off it."

This letter is my plea to foresters to debate my contention among themselves, so that they may forsake the garden-walk of the "fall-down" that I consider to be blocking the road to H.R. MacMillan's "scientific management" that was to "bring crops on cutover areas that will equal or surpass the original crop."

L.J. Porpaczy, P.Eng., R.P.F.
3630 Revelstoke Place
Victoria, B.C., V8P 3X5

Találkozás a " Szabadsággal ".

Az otthon divatos, de ma már csak üres, gúnyosan használt köszöntési mód " Szabadság ! "egyszerre jelentőséggel telt meg, egy hazulról itt járt csoport számára, amikor egy nem várt turista élményben volt részük.

A Kanadában vendégszereplő Építőipari Szakszervezet " Szalmás " kórusának viktóriai látogatása során, 1988 Julius 2.-án, egy városnéző autóbusz tura alkalmával meglátogatták a nem régen emelt 56-os emlékművet. A több mint ötven személyes kórus tagjainak -- akik közül csak kevesen értettek angolul -- leforditottam az emlékmü fekete gránit-táblájára vésett feliratot. A Kossuth cimer körül és alatt nagy betükkel ez áll :

EMLÉKEZZ MAGYARORSZÁGRA ÉS AZOKRA AKIK MEGHALTAK SZABADSÁGUNKÉRT !

Alatta pedig kisebb betükkel a következő sorok:

" Az 1956-os Forradalomban az önrendelkezési jogért és nemzeti függetlenségért harcoltak. Hazafiak ezrei haltak meg a diktatura elleni küzdelemben, de nem tudták felszabaditani hazájukat. Ezek a mártirok csak kétszázezer honfitársuknak tudtak szabadságot adni, akik nyugatra menekültek. Ezt az emlékművet az elesett hősöknek emelték a hálás tulélők, ma már kanadai állampolgárok.

Ezután ismertettem a kórus tagjaival, hogy a legnyugatibb 56-os emlékmünél állnak, melyhez hasonlóak a világ minden nagyobb városában vannak, csak még Budapesten nincsen. Emlékeztettem őket, hogy ők is az 56-os hősöknek köszönhetik, hogy ma már nyugaton járhatnak; és azt is, hogy mi itt vagyunk fogadni őket.

Végezetül két költeményt olvastam fel az 1986-ban kiadott " Gloria Victis "-ből, és mindkettőt keleti blokkból származó költőktől. Az egyik " 1956 Október Hőseihez " bolgár költő, a másik " Petőfi Bosszuért Kiált" leningrádi költő müve. A kis rögtönzött 56-os ünnepséget a Magyar Himnusz hangjaival zártunk be amit a világhires "Szalmás" kórus tagjai velem együtt lelkesen elénekeltek, s a kórus hölgy-tagjainak előzőleg kiosztott virágok — két szál hijján -- mind odakerültek az emlékmüre.

A fent leirt eseményeket értékelve megálapithatjuk, hogy a kórus tagjai elismerésre méltó bátorságnak adták tanujelét viselkedésükkel. Vezetőik viszont diplomatikus viselkedésükért érdemelnek elismerést, mert jó képet vágtak az általuk előre nem sejtett " turista élményhez ".

A Szalmás Kórus bemutató füzetének első oldalán ez olvasható : " Reméljük, hogy a magyar kultura követeiként ... mi is hozzájárulhatunk ... ujabb kapcsolatok teremtéséhez ... stb. — hát ez Viktóriában megtörtént ! Lehetséges, hogy ez a kapcsolat szerzés nem egészen úgy történt ahogyan azt a hazai szervek elképzelték, de ha az emigrációban élő magyarokkal kapcsolatot akarnak teremteni, akkor jobb ha hozzá szoknak, hogy mi itt szabadon élünk és a véleményünket félelem nélkül megmondhatjuk. Ebből következik, hogy történelmi eseményeket sem a kommunista ferditès torz szemüvegén keresztül nézzük és mutatjuk be hazai látogatóinknak, és ez természetes velejárója a szabad világgal való érintkezésnek.

Most pedig itt egy vastag és éles vonalat kell huznunk, mert mi ezzel még nem a hazai rendszerrel vettük fel a kapcsolatot, hanem az otthon élő magyar honfitársainkkal, akiket a diktatura pillanatnyi szeszélye, /vagy ravasz politikája/ éppen kiengedett a vasfüggöny mögötti ketrecből. Nem vettünk tudomást sem az utazást szervező hatóságokról / habár jelen voltak egy-két kórustag személyében / sem a "kultúr-misszijuk" zászlaja alatt magukkal hozott propaganda anyagot nem vettük figyelembe / házépitési hazacsalogató reklámok, előfizetések a Magyar Hirekre stb./

Itt fontos megjegyezni, hogy a viktóriai magyarok szervezete az elmult húsz év alatt háromszor hozott határozatot /utoljára 86-ban/ hogy a magyarországon uralmon lévő rendszert nem ismeri el és azzal kapcsolatot nem tart, mert azt nem a magyar nép, hanem idegen fegyveres erők tették hatalomba. Ugyanakkor minden személyes kapcsolatot támogatunk a szülőfölddel, különösen a hazai ellenállókkal akik valódi demokráciát követelnek és a magyar függetlenség megvalósitásáért harcolnak.

A gorbacsovi szellem és annak magyar változata kétségtelenül bizakodásra készteti a magyar emigrációt. Amig azonban nem látunk konkrét és ellenőrizhető változásokat a magyar közéletben, addig csak tovább kell dörömbölnünk Illyés Gyulával, nekünk itt kint, s nekik ott bent. Ez a ritka alkalom, amikor a Szalmás Kórus találkozott a szabadsággal a viktóriai 56-os emlékmünél, arra adott lehetőséget, hogy mi, a kint élő és ők, a bentélő hazátlanok együtt dörömbölhettünk a zsarnokság ajtaján és imádkozhattunk valahogy igy: Ma Afganisztán, holnap Magyarország ... ad meg nekünk a mi országunk ... és szabadits meg a gonosztól, Ámen.

Victoria, British Columbia 1988 Julius 7.

Benkő Géza

Benkő Géza

A Magyar Szabadságharcos Szövetség
Kanadai Elnöke és
A Victoriai Magyar Társaskör Alapitó Tagja.

A viktoriai emlékmü felirata

Az 1956-os Magyar Forradalomban az önrendelkezési jogért és nemzeti függetlenségért harcoltak. Hazafiak ezrei haltak meg a diktatura elleni küzdelemben, de nem tudták felszabaditani az ő hazájukat. Ezek a mártirok csak 200.000 honfitársuknak tudtak szabadságot adni akik nyugatra menekültek. Ezt az emlékművet az elesett hősöknek emelték a hálás túlélők, ma Kanadai állampolgárok. EMLÉKEZZ MAGYARORSZÁGRA, ÉS AZOKRA AKIK MEGHALTAK A MI SZABADSÁGUNKÉRT-1956-

LÁTOGATÁS A POLGÁRMESTERNÉL .

Augusztus 3-án magyar delegáció kereste fel Vancouver polgármesterét, G. Campbell urat. A fogadást nem volt könnyü kieszközölni, mivel a polgármester csak a hétfői napon fogad delegációkat és augusztus 3 szerdai napra esett. Mayor Campbell azonban kivételesen hajlandó volt rendkivüli fogadást tartani, mert Benkő Géza, a Magyar Szabadságharcos Szövetség Kanadai Elnöke csak ezen a napon tartózkodott Vancouverben. A helyi magyarság képviseletében jelen voltak még Martin Imre, az Emlékműbizottság és Márton György, a Független Magyar Nimród Vadász-Horgász Társaság részéről. Mayor Campbell, titkárnőjén keresztül, már tájékozott volt a magyarok látogatásának céljáról és nem érte váratlanul az eléje terjesztett javaslat.

Benkő Géza a magyarságot ért régi sérelemre kért orvoslást a polgármestertől, ami az 56-os emlékmű elutasitásakor történt 1986-ban. Köztudomású, hogy az akkori városi tanács, Mayor Harcourt vezetésével, azzal a kifogással utasitotta el a magyarokat -- amikor azt kérték, hogy az emlékmű a Queen Elisabeth Park-ban állhasson -- hogy az 56-os forradalom nem tartozik Kanada történelméhez. Ugyanakkor ezzel egyidőben Wallenbergnek emléktáblát állitottak / zsidómentő svéd követ Budapesten / a Queen Elisabeth Park legszebb helyén. Ezzel megkülönböztető részrehajlást mutattak / discrimination / egy etnik csoport javára, a másik etnik csoportot mellőzve.

A polgármester megpróbálta a kérdést egy mellékbizottság, az Arts in Parks Committee hatáskörébe utalni, de Benkő Géza rámutatott arra, hogy sem a Wallenberg-tábla, sem az 56-os emlékmű nem művészeti, hanem politikai jellegű ; mint ahogyan az eredeti döntés is -- amelyik az egyiket engedélyezte, a másikat kizárta a parkból -- politikai döntés volt. Ezért kellett várnunk, amig a Harcourt adminisztrációt egy ujjabb követte, és ezért remélünk Mayor Campbelltől és a jelenlegi tanácstól egy igazságosabb döntést.

Ezután a magyar küldöttség vezetője ismertette a Victoria-i és a Los Angeles-i /15méteres/ emlékműveket amik közterületen állnak, végülis egy fényképekkel illusztrált összehasonlitást nyujtott be a 13.000 dollárba kerülő, temetőbe eldugott magyar emlékműről és a Wallenbergnek emelt 500 dolláros bronztábláról, amit a város egyik legszebb parkjában naponta többezren látnak. Ezt az igazságtalanságot, amit a Szabadságharcosok kanadai elnökének véleménye szerint egy baloldali beállitottságú tanács tapintatlan és sértő döntése okozott, csak ugy lehet helyre hozni, hogy vagy a Wallenberg tábla megy ki, vagy a magyar emlékmü megy be a " public park"-ba.

A polgármester erre a következő megoldást javasolta. Először is felhivta a figyelmet a két emlékmü közötti méretkülömbségre, de nem tartja lehetetlennek, hogy egy hasonló emléktáblát beengednének a magyaroktól is a " public park "-ba. Ezt a kijelentést a küldöttség tagjai örömmel nyugtázták és elfogadható megoldásnak találták. Igy Vancouver-nek is lesz 56-os emlékmüve, ha kisebb is mint Burnaby-é, de talán több ember fogja látni. Mayor Campbell igéretet tett arra, hogy utánanéz kérésünknek és értesiteni fogja a küldöttség tagjait.

Szeretnék még egy javaslatot fűzni beszámolómhoz: A tábla és a kő méreteit meghatározhatják a bürokraták, de egy élő fának a méreteit nem. Ha az 56-os tábla avatását összekötnénk egy fa ültetéssel, amit esetleg Freedom Tree, vagyis Szabadság Fájának elnevezhetünk, / a Wallenberg tábla mellett is van egy Hegyi Hemlock / és az a fa véletlenül Sequoia Gigantea lenne,-- a világ legnagyobb fája -- akkor a vancouveri esők segitségével,pár év alatt hatalmas emlékművet növelhetünk. Az avatáshoz feltétlenül meghivnám a " társemigrációkat " is, és az évek során nem csak magyar, de lengyel,cseh, ukrán, stb. nemzetek fiai is járhatnának tisztelegni a " Szabadság Fájához " amit a magyarok ültettek, de a rabnemzetek fiai mind szeretettel gondozhatnak, mert mindnyájunk közös érdeke, hogy a szabadság fája meggyökerezzen és kisarjadjon minden elnyomott nép felett. Ehhez kivánom Isten segitségét és jó munkát a vancouveri magyarságnak.

Victoria, 1988 augusztus 20 B.G.

Benkö Gézanak

48 Megjelent a Viktoria "Mi Ujság Nálunk?" Októberi számába

24/a old.

Géza Ne Politizálj !

Több mint harminc éve, hogy elmult már.
Hősök vére folyt Pesten és Budán.
Emlékezni erre otthon most is tilos,
Itt pedig többünknek szemében nem fontos.
-- Géza ne politizálj ! —

A magyar nép még mindég nem szabad,
Rabként őrzik szovjet, megszálló hadak.
" Propaganda machine " kifelé jól mutat,
Sok köztünk elhiszi, igazat nem kutat.
— Géza ne politizálj ! —

Sokan elfeledték kik vagyunk, mért jöttünk,
Mióta e szabad, gazdag földre léptünk.
S, ha a valót mondod a magyar kormányról,
Lehet, hogy lemondhatsz a magyar vizumról.
— Géza ne politizálj ! —

Vagyunk még néhányan akik nem feledtünk,
Hogy fájó szivekkel igazat kürtöljünk.
Segitséget kérünk a szabad világtól,
Ne tagadjátok meg rab-Magyarországtól !
— Géza ne politizálj ! —

" Mi Ujság Nálunk " a cime kis lapunknak,
Platykálgatunk benne, jut helye humornak.
Csak igazat nem mond szenvedő hazánkról,
Beszél inkább Buzavirág Táncosokról.
-- Géza ne politizálj ! —

Szivünk kérgesedik, lassan fogyatkozunk,
Szülőföldünk felé hátunkkal fordulunk.
Közben vannak akik rászólnak Gézára :
" Nincs szükségünk folyton politizálásra ! "
Sok hazátlan " honfit " szégyelheti anyja.
Elveszett hazája annak , ki feladja.
Ma-holnap nem lesz már Kossuthnak magyarja.
-- Épp ezért ne hallgass, politizálj Géza ! —

Viktória, 1988 augusztusában.

Izik Emil

A Viktóriai Magyar Társaskőr volt Elnöke /1986/

Kedves Pászner László Úr!

Őszinte örömmel vettem, hogy rokonszenves lapjuk közölte egyik kis írásomat a soproni bányászati múzeumról. Igazán jól esett, köszönöm. Ám lényegében nem emiatt fogtam tollat, hanem avégett, hogy felhívjam szíves figyelmüket a mi egyetemi újságunkra.

Számítva szíves figyelmükre elküldjük a "Soproni Egyetem" azon számait, amelyek már a vezetésem alatt újjáalakult szerkesztőség munkáját dokumentálják. Amennyiben Önök szívesen veszik, igényelik, minden megjelenő számból küldünk Önöknek, ezt megígérhetem, ameddig a lap felelős szerkesztője vagyok.

(Sajnos, mindezideig nem volt tudomásom a "Kapocs" létéről. Ugyan az egyetem könyvtárába dr. Hillerhez jár egy példány, ám nem informáltak erről. Véletlen folytán vettem róla tudomást, ám jobb későn, mint soha...)

Kedves Pászner Úr!

A diákszerkesztőket én már korábban noszogattam, hogy írni kellene a kanadai 56-os erdész-emigrációról. Most - első lépésként - ismertetjük a közelmúltban megjelent angol nyelvű (igen szép kiállítású) kötetet és interjút közölnénk a jelenleg is nálunk tartózkodó dr. Kozák úrral, aki az Erdőrendezéstani Tanszék vendége.

A későbbiekben - ha ez módunkban áll - megírjuk az eseményeket, az emigráció történetét, az életkezdést, a beilleszkedést az "új hazában", a legkiemelkedőbb életpályákat... Tervünkhöz segítséget kérünk: anyagot, dokumentumokat, esetleg írásokat is közölnénk... a hajdani Alma Mater lapjában.

Őszintén remélem, hogy a "Soproni Egyetem" távoli kéznyújtása viszonzásra talál Önöknél: és kialakul egy mindkettőnknek hasznos - a lapokon túl az intézmények mun-

kájában is jelentkező -, és a mi magyar népünk javára munkáló-mozdító munkakapcsolat.

Ebbéli reményében üdvözli Önt, Önöket a "Soproni Egyetem" szerkesztősége.

Külön a felelős szerkesztő:

Borbély József
egyetemi adjunktus

Sopron, 1988. március 1.

BÁTOR BESZÉD MAGYARORSZÁGON

FIGYELEMREMÉLTÓ TALÁLKOZÓ

Az *Új Ember* magyarországi katolikus hetilap, március 27-i közlése szerint Grósz Károly, a Minisztertanács elnöke hétfőn, március 14-én a magyarországi egyházak vezetőivel találkozott a Parlamentben. A miniszterelnök elöljáróban köszönetet mondott azért a támogatásért, amelyet az egyházak a közéleti tevékenységükkel a társadalmi-gazdasági törekvések megvalósításához nyújtottak az elmúlt időszakban. Az egyházi vezetők közül protestáns részről Tóth Károly, a Magyarországi Református Egyházak Zsinatának lelkész elnöke, Nagy Gyula, a Magyarországi Evangélikus Egyház püspök-elnöke, Viczián János, a Baptista Egyház elnöke, Kocsis Elemér, a Tiszántúli Református Egyházkerület püspöke kértek szót. Zsidó részről Losonczy András, a magyar Izraeliták Országos Képviseletének elnöke és Schöner Alfréd főrabbi, az Országos Rabbitanács elnöke emelkedtek szólásra. Az orthodox egyházat Berki Feriz, a Magyar Orthodox Adminisztratúra esperes-adminisztrátora képviselte. A katolikus egyház terveiről, problémáiról Paskai László prímás, esztergomi érsek, Dankó László kalocsai érsek és Szendi József veszprémi- megyéspüspök adtak tájékoztatót.

Értesülésünk szerint a legbátrabban Szendi József fejezte ki az egyházak kívánságait. Szerencsés véletlen folytán hozzájutottunk a veszprémi püspök fölszólalásának teljes szövegéhez, amit az alábbiakban közlünk. Tesszük ezt azért, mert ez a beszéd hitelesen és világosan rámutat a magyar egyházak szánalmas, az emberi jogokkal ellenkező helyzetére.

Szerk.

Tisztelt Miniszterelnök Úr!

Köszönöm meghívását e találkozóra. Bizalmával tisztelt meg minket püspököket, hogy megossza velünk gondjait és lehetőséget biztosítson gyümölcsöző együttműködésünkhöz.

Ahhoz azonban, hogy soha vissza ne térhessenek a most már mindenki által sajnálatosnak tartott múltbeli események, tisztelettel kérném egy olyan új megegyezésnek az alkotmányba vételét és törvényerőre emelését az egyház és állam viszonyáról, amit a katolikus egyház részéről nem egy megfélemlített kalocsai érsek ír alá, hanem ami méltó egy huszadik századi, demokratikus államhoz, mely az Egyesült Nemzetek tagja. Szeretném kihangsúlyozni, hogy ezzel az Egyház nem kiváltságokat kér, hanem olyan emberi jogok törvényerőre emelését, amelyek biztosítják biztonságát és békéjét ahhoz, hogy minden akadálytól mentesen haté-

kony partnere lehessen az állami szerveknek hazánk és magyar népünk felemelkedésének és gyarapodásának szolgálatában.

Tudjuk, hogy nagy gond a betegek, testi és szellemi fogyatékosok, az ifjúság, az alkoholizmus, a kábítószerélvezet, az öngyilkosságok, a széthullott házasságok országos problémája. Szabadjon ehhez felkínálnunk szerzetesrendjeink szolgálatát, akik több évszázados tapasztalattal bizonyítják, hogy ezen problémák megoldásában mennyire hatékony és áldásos a működésük. Ha manapság a pereszтrojka, a glaznoszty és a desztalinizáció idején annyian részesülnek rehabilitációban, miért ne lehetne rehabilitálni az 1950-ben megszüntetett magyar szerzetesrendeket? Ha már a rádió és a televízió is beismeri, mennyire szégyenletes és embertelen volt a szerzetesek szétszórása, miért kell megállni ennek a ténynek a beimerésénél, de semmit sem tenni annak orvoslására? Ha ui. ez elmarad, az annyit jelent, hogy a sajnálkozás csak kényszerű képmutatás. Ha ma hazánkban lehetőség van arra, hogy akár a homoszekszuálisok egyesületi engedélyért folyamodjanak természetellenes hajlamaik csoportos kiélésére, miért kell nemzetközi ügyet csinálni abból, hogy néhány vallásos férfi vagy nő szerzetesi közösségben élje meg vallásos igényét imádságban, tisztaságban, igénytelen szegénységben, hogy természetes családi életükről lemondva a magyar nép nagy családjának szentelje tehetségét és munkáját? A fent jelzett országos problémák elleni eredményes küzdelemre a plébániák területéhez kötött világi papság képtelen. De a szerzetesek még ma, 38 évvel a feloszlatásuk után is, sok jó szolgálatra lennének képesek, ha ezt számukra lehetővé tennék szerzetes rendjük helyreállításával.

Kérem, tessék odahatni, hogy az egyházak szabad működése ne csak a templom falain belül, hanem azokon kívül is biztosított legyen. Ne féljenek tőlünk: mi nem fegyverekkel és erőszakkal, hanem a szellem és a szeretet erejével szeretnénk népünk javát előmozdítani. Szabadjon kérni, hogy az Egyház szabad kezet kapjon az ifjúsággal való foglalkozásra. Kérjük, hogy minden beiratkozási procedura nélkül hitoktathassunk és ahhoz tetszés szerint használhassunk szemléltető eszközöket. Szabadjon vallásos ifjúsági egyesületeket alakítanunk folyóiratokkal és összejöveteli lehetőséggel. Kérjük, hogy senkit se érjen hátrányos megkülönböztetés azért, mert gyermekét hittanra járatja. Fájdalmas dolog, hogy intézményeink csak akkor adnak anyagi támogatást a lakodalomhoz vagy a temetéshez és csak akkor tekintik magukénak a megholtat, ha nem kérnek számára egyházi szertartást. Kérjük annak is lehetővé tételét, hogy egyházi középiskoláink annyi osztályban taníthassanak, ahányra beiratkozójuk van.

Kérjük, hogy a sajtó, a rádió és a televízió a vallásos lakosság arányának és igényének megfelelő műsorokat adjon és hogy a nyilván valótlan, téves vagy rosszindulatú tömegkommunikációs megnyilvánulások megcáfolására vagy az ellenük való védekezésre az egyházak is megfelelő nyilvánosságot és lehetőséget kapjanak.

Kérem, szüntessék be a papi békemozgalom tájékoztató jellegű úgy nevezett békegyűléseinek szorgalmazását, mivel azokon semmi több nem hallható, mint amiről már a sajtóból, a rádióból vagy a televízióból már értesültünk. Megalázó annak még a látszata is, hogy amit egy segédmunkás e három hírközlő forrásból megérthet, azt a főiskolát végzett papoknak még egyszer meg kell magyarázni időt és pénzt pocsékolva. Pedig most mindkettővel meg kell tanulnunk takarékoskodni.

Ezzel szemben kérem, hogy hívjanak meg minket minden olyan megbeszélésre, ahol megtárgyaljuk, mit tehetnénk a szegényekért, a munkanélküliekért, az elhagyatottakért, a rászorulókért, mert szerintem ez az igazán papoknak való és nem mondvacsinált békemunka. Ehhez viszont tessenek megengedni, hogy szabadon járhassunk be a kórházakba, szociális otthonokba, nevelő intézetekbe, fegyházakba, hogy lelki beszélgetéseinkkel valamint diszkrét szentségkiszolgáltatásunkkal segítsük elő az emberek megbékélését az Istennel és egymással.

Tisztelt Miniszterelnök Úr!

Meghívójában véleményemet és javaslataimat tetszett kérni. Én őszintén és félelem nélkül mondtam el azokat, mert tömegkommunikációs megnyilvánulásaival rokonszenvet és bizalmat keltett bennem. Ezért remélem, hogy szavaimat nem negatív kritikának, hanem építő szellemű, segíteni akaró javaslatoknak veszi, amiket ezért bizalommal terjesztek elő alkalmas intézkedéseinek meghozatalához magyar hazánk és népünk javára.

Őszinte tisztelettel

Budapest, Parlament, 1988. március 14.

Dr. Szendi József veszprémi püspök.

NEMZETŐR 1988. szeptember 15.

LAKITELEK a megújhodás bölcsője

— SZERVEZETTÉ ALAKULT A DEMOKRATA FÓRUM —

Tíz évvel a fiatal költők, vagy ahogy annakidején ismertettük, a „búvópatak-nemzedék" lakiteleki találkozója után, túl az irodalomtörténeti jelentőségén, ma már politikai és történelmi szerepet kapott ez a Kecskemét melletti község. Egy éve csak, hogy a költő-pedagógus Lezsák Sándor szikrai kertjében felállított óriás sátorban először gyűltek össze a magyarság jövőjéért aggódó szellemi emberek, a Demokrata Fórum hívei. Időközben számos fontos sorskérdésünket tárgyalták meg a mozgalom budapesti, miskolci, kiskunmajsai rendezvényein.

Idén szeptember 3-án, 370 résztvevő jelenlétében szervezetté alakult a Magyar Demokrata Fórum, melynek elnökségi tagjai olyan országosan ismert és a határon túl élő magyarság előtt is megbecsült személyek, mint Bíró Zoltán, Csengei Dénes, Csoóri Sándor, Csurka István, Fekete Gyula, Für Lajos, Joó Rudolf, Kiss Gy. Csaba és Lezsák Sándor.

A forrásban lévő magyar társadalomnak ez egyik jelentős lépése a demokrácia útján a pluralizmus felé. A gyűlésen elfogadták az alapító szervezők által javasolt alapszabályt és alapító levelet. Bíró Zoltán bevezetőjében többek között a következőket mondta:

„A Magyar Demokrata Fórum az eddigi laza szellemi mozgalomból, szervezett szellemi-politikai mozgalommá kíván válni. A Fórum az ideiglenes alapszabály szerint mától független társadalmi szervezetként működik. A Magyar Demokrata Fórum célja a demokratikus Magyarország megteremtésének elősegítése. A Fórum a Magyar Népköztársaság alkotmányos rendjének tiszteletben tartásával működik. A következőkben tagságot toboroz, helyi szervezetek létrehozását segíti elő a társadalom minden rétegében. Helyi és országos ügyekben, nemzetközi kérdésekben elősegíti alternatív javaslatok kimunkálását, megvitatásukra nyilvánosságot teremt, társadalmi erőt szervez, politikai akciókat kezdeményez. Törekszik a párbeszédre és az együttműködésre, a társadalmi tömegszervezetekkel, intézményekkel, egyesületekkel és független mozgalmakkal. A parlamenti választásokon jelölteket állít és bekapcsolódik a helyi választásokba. Számít a határainkon túl élő magyarság támogató részvételére. Tevékenységéről folyamatosan tájékoztatja a hazai és a nemzetközi közvéleményt, közleményeket ad ki, sajtótájékoztatókat szervez, napilap és egyéb kiadványok megjelenését készíti elő."

Bíró Zoltán bejelentette, hogy ez az ideiglenes elnökség az első kongresszusig irányítja a Magyar Demokrata Fórum ügyeit. A kongresszust akkor hívják össze, ha 10.000 személy aláírja a belépési nyilatkozatot. Legkésőbb azonban egy éven belül össze kívánják hívni az első kongresszust, amely megválasztja a végleges elnökséget.

A Demokrata Fórum alapító levele meghatározza a szervezet célkitűzéseit, munkamódszereit. Idézünk:

„1. A Magyar Demokrata Fórum független szellemi, politikai mozgalom, mely kiterjed az ország, illetve a magyarság egészére.

2. A Magyar Demokrata Fórum azoknak a magyar történelmi hagyományoknak és mozgalmaknak, elsősorban a reformkori eszméknek a követőjeként kíván tevékenykedni, amelyek a szellem és a politikai gondolat erejével a nemzeti és a népi érdekeket igyekeztek mindig a kor-követelmények szerint ötvözni, a magyarság elé tárni és egybekapcsolni a társadalmi haladás, az abszolutizmus elleni küzdelem, a nemzeti függetlenség és az európai humanizmus gondolatával.

3. A mozgalom a nemzet elidegeníthetetlen részének tekinti a történelmi Magyarország felosztása és a magyarság tömegeinek szétszóródása után az ország határain kívülrekedt magyar kisebbségeket, nemzetiségi tömböket, valamint a szórványokban élő magyarság közösségeit, mindazokat, akik a világ bármely részén magyarnak vallják magukat.

4. A mozgalomnak a saját útján kell kibontakoznia, nem fogadja el sem a kormánypártiság, sem az ellenzékiség cimkéit és választási kényszereit, bár a többpártrendszer kialakulását szükségesnek és elkerülhetetlennek tartja a demokratizálódás folyamatában, a jelen körülmények között nincs szándékában párttá szerveződni, meg akarja őrizni minden tisztességes magyar érdekű gondolat és kezdeményezés számára nyitott, koalíciós mozgalmi jellegét.

5.A Magyar Demokrata Fórum az alkotmányosság keretei között a törvényesség elve alapján, de a teljes nyilvánosság előtt fejti ki tevékenységét...

A magyarság jövője, a nemzeti kibontako-

zás érdekében a Magyar Demokrata Fórum történelmi távlatban érvényes társadalmi célokként az alábbiakat jelöli meg:

1. A nép maga választhassa meg vezetőit és az ország irányító testületeit.

2. A magyar demokrácia alapját a helyi önkormányzatokra és a társadalom autonóm szervezeteire, mozgalmaira épülő parlamentarizmus adja, az országgyűlés pedig legyen valóban a népképviselet és az államhatalom legfelsőbb szerve.

3. Az államosított gazdaságot a gazdaság társadalmasításával kell felváltani.

4. A külpolitikában és a külgazdaságban az egyenrangúság elvét és a nemzeti érdek képviseletét kell minden körülmények között előtérbe helyezni.

5. Fel kell számolni a társadalmi élet egészét átható kontraszelekciót. Utat kell nyitni a tehetségnek és a demokratikus nemzeti szellem képviseletének a politika, a közélet és a kultúra minden területén.

6. Újjá kell építeni a megrendült magyarságot egészségében és gazdagságában, jellemében és kultúrájában egyaránt.

A Magyar Demokrata Fórum tagjai sorába hívjuk mindazokat, akik az alapító levélben foglaltakkal egyetértenek. Mindazokat, akik az ország és a magyarság válságos helyzetében átérzik és magukra vállalják azt a felelősséget, amit egy népközösség 1100 éves európai múltja és megrendült jövője ró ránk. Mindazokat, akik cselekvően kívánnak tevékenykedni a demokratikus szabadságjogok általános kiterjesztése, a politikai környezet valódi demokratizálása, a korszerű gazdaság és életmód, a szociális biztonság megteremtése ügyében. Mindazokat, akiknek létfontosságú megmaradásunk és nemzeti megújhodásunk nagy ügye."

A Magyar Demokrata Fórum nyilatkozatban bírálta Grósz Károly pártfőtitkár-miniszterelnök és Nicolae Ceausescu román pártfőtitkár-államfő aradi tanácskozásának sikertelenségét. A nyilatkozat szövegét Csoóri Sándor ismertette a lakitelki találkozó résztvevőivel. Idézünk a Fórum állásfoglalásából:

„... A magyar főtitkár-kormányfő nemcsak hogy olyan visszafordíthatatlan hatású ügyben veszítette el szituációs esélyét, mint amilyen a román kormány falurombolási tervének a leállítása, de történelmi készületlenségével és elvtársiaskodó stílusával még legalizálta is a diktátort. A fojtogató légkörben ablakot nyitott neki. Levegőhöz juttatta, s ettől kezdve morális követelései kisszerű alkudozások szintjére estek vissza. Árúcsereforgalomról, s turisztikáról tárgyalni akkor, amikor a romániai magyar nemzetiség fuldoklóként küzd életéért, végzetes és bűnös taktikázgatás. A magyarság ügye évtizedek óta csak az utóbbi időben hangolódhatott ismét össze az emberiség egyetemes érdekeivel s céljaival. A megnövekedett nemzetközi figyelem és rokonszenv légkörében Grósz Károlynak sem oka, sem joga nem volt ahhoz, hogy a magyar-román viszályt kiszakítsa az egyetemes érdekek köréből, és kizárólag román-magyar ellentétté fokozza le. S ezt is úgy, hogy a hamis alapon nyugvó szövetségi hűséget előrébbvalónak tekintse, mint a romániai magyarságért érzett felelősséget. A fent elmondottak alapján az aradi találkozót ideiglenes román siker, a magyar fél részéről pedig súlyos politikai kudarc nak tartjuk..."

A Fórumon bejelentették: első vidéki találkozójukat október 1-én Szegeden, a következőt Csepelen tartják.

A lakiteleki találkozó jelentőségét nemcsak a hazai közvélemény ismerte fel, hanem a nemzetközi sajtó is egyhangúlag elismeréssel emlékezett meg róla. Jelentős európai és amerikai lapok hasábos cikkekben, pozitívan kommentálták az eseményt.

BELÉPÉSI NYILATKOZAT

Név: .....Szem.szám:.....
Lakcim /irányitószámmal/:.....
.....Telefon:.....
Szakképzettsége, foglalkozása:.....
Munkahelye:.....

A Magyar Demokrata Fórum 1988. szeptember 3-án, Lakiteleken közzétett Alapitólevelét, Ideiglenes Alapszabályát ismerem, annak tartalmával, célkitüzéseivel egyetértek, közéleti tevékenységemmel támogatom. Aláirásommal hitelesitem, hogy a Magyar Demokrata Fórum tagja kivánok lenni.

Kelt:..... .....
Az ajánló aláirása: .....
Az ajánló neve, lakcime: .....

A Magyar Demokrata Fórum alapitó tagja kivánok lenni. Az MDF tanácskozásai közül a következőkön vettem részt:

Lakitelek, 1987.IX.27.	Jurta Szinház, 1988. III. 6.
Jurta Szinház, 1988. I.30.	Jurta Szinház, 1988. III. 21.
Kiskunmajsa, 1988. III. 5.	Jurta Szinház, 1988. V.15.
Miskolc, 1988. III. 5.	Lakitelek, 1988. IX. 3.

/A megfelelő választ kérjük aláhuzni!/

.....
/aláirás/

Kérjük az irógéppel vagy nyomtatott betükkel kitöltött Belépési nyilatkozatot 5 megcimzett, bélyeggel ellátott boritékkal együtt a következő cimre továbbitani: MDF 6065. Lakitelek, Pf. 24.

A kötelezően megállapitott egyszeri belépési tagdijat /aktiv keresőknek: 200,-Ft; eltartottaknak, tanulóknak, nyugdijasoknak, sorkatonáknak, GYED-en és GYES-en lévőknek: 100,-Ft/ a cimére kiküldött postautalványon kérjük majd befizetni.

HITEL

független, irodalmi, társadalmi, kritikai lap
megjelenik évente huszonnégyszer

felelős kiadó: ISIS Kisszövetkezet Eötvös Kiadója
szerkesztőbizottság elnöke: CSOÓRI SÁNDOR
főszerkesztő: BÍRÓ ZOLTÁN
főszerkesztőhelyettes: ALEXA KÁROLY

szerkesztőség: Bakos István, Csengey Dénes, Csurka István,
Dippold Pál, Fekete Gyula, Für Lajos, Kiss Gy. Csaba,
Lezsák Sándor, Nagy Gáspár, Varga Csaba

Kérjük mindazokat, akikhez szórólapunk eljutott,
mutassák meg barátaiknak, ismerőseiknek.
Támogassák előfizetésükkel lapunkat, szándékainkat.

A mellékelt megrendelőlapot (vagy az ezt pótló levelet)
borítékban küldjék el az Eötvös Könyvesbolt és Könyvszolgálat
címére: 1093 Budapest, Szamuely u. 41.
Jelentkezésüket a postához továbbítjuk.

- itt levágandó -

Feladó neve: .....

EÖTVÖS Könyvesbolt és Könyvszolgálat

Budapest IX.,
Szamuely u. 41.
1093

A HITEL ről

Egy évtized kínos-keserves vajúdása után születik meg most a HITEL. A lap, melynek gondolatához, tervéhez a magyarság akkor még élő és alkotó klasszikusa, Illyés Gyula adta a nevét. A lap, mely szándékaink szerint november első napjaiban hallatja először a hangját abban a reményben, hogy attól kezdve folyamatosan szólhat majd sokakhoz, egyre tisztább, egyre világosabb szavakkal: magyarul magyarokhoz. HITEL címen, az írott szó hitelével és hitelének erejével szeretnénk részt venni sorsunk alakításában, a szellemi haza építésében. Szeretnénk folytatni, mai igények és mai követelmények szerint azt, ami a Válasz megszűnésével annak idején abbamaradt. Szolgálni akarunk: magyarságot és emberséget együtt, egy nemzetet és emberiséget szétziláló, embereket és népeket próbáló század utolsó éveiben. Hisszük, hogy az „ötágú síp" is szebben szólhat, mint öt síp külön-külön. Mint ahogy hisszük azt is, hogy irodalom és kritika, tudomány és művészet, erkölcsi és politikai gondolat ugyanannak az emberi szellemnek más-más megnyilvánulásai, megjelenhetnek tehát együtt is, ugyanannak a lapnak a hasábjain.

Ez hát a szándék, a szerkesztőké és mindazoké, akik az idők során türelemmel vagy türelmetlenül, de várták és segítették ennek a lapnak a létrejöttét. A megvalósulás minősége a szerzők, az olvasók és a szerkesztők együttműködésén és közös akaratán múlik majd. A HITEL az egész magyarság szellemi műhelye szeretne lenni, határon innen és túl! Kéthetenként megjelenő, független irodalmi, társadalmi, kritikai lapként — a szépirodalommal együtt — írásokat közöl a politika, a kultúra, a gazdaság, tehát a teljes magyar közélet bármely területéről és bármely kérdéséről, ha az a magyarság létét közelről érinti. Móricz Zsigmond egykor így fogalmazta meg a Kelet Népe jelszavát: „Hagyd a politikát, építkezz!" Mi itt és most, őt utánozva csak ennyit írhatnánk jelszóként a HITEL címlapjára: ÉPÍTKEZZ!

A szerkesztők

itt levágandó

Alulírott megrendelem ..... példányban a Hitel című, kéthetente megjelenő független irodalmi, társadalmi, kritikai lapot.

név: .....

cím: .....

személyi szám: .....

Gyál 88-278

Óhazai làtogatàs

Mivèl Kronosz òrài se nem orszàghatàrok, se nem ùtlevelek milyensége utàn igazodnak, igy a soproni Alma Mater-ünk 1956-os kis svàjci deputàciòja felett is eljàr a homokòra. Akàrhogyan is szàmolgatjuk, az akkori 2o éves kohlenbrenner-legények idöközben lisztesedö fejjel, gyérülö hajjal, no meg "övtàjékon" szaporodò évgyürükkel 1986-ban bizony betöltötték az 5o. életévüket.
Ebböl a nevezetes eseményböl fakadòan négyesben egy kis òhazai ùtat csinàltak: Jacsman Jancsi, Szilàgyi Tibor, Komlòssy Jòska és a sorok iròja Czeiner Zsolt. A körùtunk célja az volt, hogy felkeressük valamennyiünk szülöhelyét és a környékbeli erdészkollégàkkal összejöjjünk.
Augusztus utolsò hetében indultunk kényelmes gépkocsival, vàltott vezetéssel.
Elsö magyarhoni àllomàsunk Sopron volt, ahol a hasonnevü szàllòban éjszakàztunk. Ez egy ùjabb létesitmény a Szent Mihàly templom feletti részen, gyönyörü kilàtàssal kedves vàrosunk patinàs tornyaira és girbe-görbe utcàcskàira. Helybeli évfolyamtàrsaink közül elöször Juhàsz Mikiékhez tértünk be, ahol Miki felesége (gyengébbek kedvéért: szül. Béky Kati) hires kávéjàval és süteményeivel vendégelt, miközben Miki holmi "cimke-nélküli" flaskàbòl töltögetett nekünk. Az estét zuhogò esöben egy "jò csendes vendéglöben" töltöttük, Köhalmy Tamàs docens ùrral kibövülve. A csendes vendéglö eredménye az lett, hogy màsnapra mindannyian berekedtünk ùgy kellett üvölteni, hogy szavunkat értsük, mivel ott pont lakzi volt, zene tànc, helyet is ùgy szoritottak nekünk egy asztalsor végén a hegylevétöl màr elgörbült nàsznép között. (Nem mondhatnàm, hogy kivételeztek velünk!)
Sajnos Mendlik Géza és Tòth Franci vidéken voltak és nem tudtak velünk lenni.
Màsnap egy Pokol-Csàrdai pörkölttel a bendönkben a vàci kompon hagytuk el Transdanubiàt, hogy estefelé a Bükk festöi dombjai között Lillafüredre érkezzünk. Itt egy negyedòràs intenziv keresés utàn ràakadtunk Varga Jòska fömérnök ùr hegyoldalhoz bùjt kedves kis hàzacskàjàra, ahol a hàzigazda, kedves felesége és nagylànya tùlàradò kedveséggel fogadtàk az ùtazòkat. Úgy kapàsból a viszontlàtàs örömére kiszàritottunk egy Vilmos-pàlinkàsüveget mielött àtmentünk volna az egykori patinàs, történelmes sugàrzò Nagyszàllòba. Jelenleg ez az épület SZOT üdülö, ahol mi kivételesen elhelyezést nyertünk. Jòska a diszteremben rendelt vacsoràt nekünk. Nem mondom némi büszkeséggel ültem a faragott nehéz tölgyfaasztalhoz és arra gondoltam, hogy vajjon ki mindenkit làttak màr a falakon lévö ösi fegyverek, pajzsok, vadàsztròfeàk, festmények és freskòk, ki mindenki melegedett màr a vasveretü pompàs tölgyfakoszorùs kandallò pattogò tüze mellett? Kitünö esténk nòtàzàssal ért véget, amikor keményen és nagy koncentràcièval felbotorkàltunk nyugvòhelyeinkre.
Útunk folytatva a Bükkön keresztül, féltünk, hogy az ùtak közelében csupa fiatal àllomànyt làtni, jeléül, hogy a hàborùs években itt valòszinüleg mindent tarra vàgtak. Feljebb a nehezebben hozzàférhetö domboldalakon és gerinceken megmaradt a régi àllomàny tiszteletet keltve erdész sziveinkben. Ha valaki közülünk egyszer a Bükkön àthaladt, akkor az érzi mit jelent himnuszunk ama sora, hogy: "Bükkfàk smaragdja sàpadoz az öszi lombokon..."

Jelenlegi orszàghatàrunk legészakibb beszögelésében, kies helyen fekszik Bòdvaszilas, Jacsman Jancsi szülöfaluja. A faludombra épült, szinte màr-màr vàrtemplom köré bùjnak félösen a részben még zsuppfedeles hàzacskàk. Az volt az érzésünk, hogy a falu apraja-nagyja tudta, hogy kik vagyunk, honnan jöttünk; lépten-nyomon baràtsàgosan köszöntek az emberek és "deritettek ránk egy-egy nyàjas képet". Jancsi édesanyja azt hiszem màr napok òta készült a vendéglàtàsra, mert se szeri, se szàma nem volt a finom falatoknak és italoknak, amivel megvendégelt bennünket. És hogy mozogjunk is, estefelé a falu szöllöhegyét is megmàsztuk, no persze pincekulccsal a zsebünkben!

Innen ùtunk tovàbb a nagy magyar Alföldre vezetett, ahol Tibor bölcsöje àllt. Debrecenben Hajdù Imrét làtogattuk meg, aki ott a megye fövadàszmestere. A viszontlàtàs örömét alàtàmasztò hàtbaveregetések végképpen eloszlattàk a tegnapesti pincelàtogatàs fàradalmait. Igy vadàszmesterünkkel bövülve jutottunk el vidàm napfényben Hajdùszoboszlòra, ahol bizony akarva sem lehetne észre nem venni a Szilàgyi-csalàd jelenlétét. A hires termàl-fürdöben, az iskolàkban, a vadàszberkekben, a nyaralòparton, mindenütt a nagy Szilàgyi csalàdbòl fogadott valaki szeretettel bennünket. A Szilàgyi-paròkiàn finom uzsonna vàrt ránk, hogy utàna a Föcsatorna menti nyaralòhàzba érkezzünk. Itt aztàn nagy dàridòzàs, véget nem érö nòtàzàs, ritkàn hallott szép alföldi magyar dalok és hallgatòk vàltottàk egymàst, mig böven fogyott a bogràcsban sült hires finomsàgokbòl és a különbözö jò borokbòl. Bizony nagyot csodàlkoztak azon az éjjel a Föcsatorna hivatàsos kuruttyolòi, a békazenészek, hogy ki meri öket tùlharsogni itt a "hazai pàlyàjukon"! Màsnap reggel bàr az üres üvegeket nem szàmoltuk, de az tény, hogy a minket csipegetö szùnyogok sùlyos alkoholmérgezést kaptak!

Mivel következö àllomàsunk Somogyorszàg székhelye volt, igy Szegeden àlltunk meg ùtközben. Útba ejtettük a szépen alakulò Pusztaszer nemzeti parkot is, ahol pajzsraemelt Árpàd apànk vigan kacsintott a napfényben hunyorgò màsnapos tàrsasàgra. Szegeden vàrosnézés volt, szomorùan làttuk, hogy a fötéren a sok szép régi vàroscimert leverték, a szabdtéri szinpaddal meg az egész hangulatàt a térnek tönkretették. A következö nap délelöttjén értünk Kaposvàra, ahonnan e sorok iròja indult életùtjàra. A vàros maga nagyot fejlödött, elkészült a gyalogos negyed, ami az egész Fö utcàt magàba foglalja. Sok ùjat làt az ember, de sok meghitt részt hiàba kerestem: pl. a volt KMT-pàlya is eltünt, most valami mozgalmi épület szörnyüködik a helyén.

Volt évfolyamtàrsunk Hajdù Gabi, a helybeli ERTI vezetöje vàrt ránk valami csodàlatos vadkörtepàlinkàval. Ott csatlakoztak hozzànk Joò Bàlint, Horvàth Feri és a zselicségi erdöigazgatò Bòna Jòska. Nos ilyen "csapatösszeàllitàsban" töltöttünk egy igen vidàm napot együtt. Elöször Horvàth Feri szöllöhegyén bort kostolgattunk, majd a szentbalàzsi erdészhàzban, a hires ezüsthàrsas erdöàllomàny ölébenemlékeztünk Staszira és két kutyàjàra. Màr a nap is nyugòvòra tért, amikor vidàman érkeztünk Hajdù Gabi felesége àltal varàzsolt ünnepi vacsoràhoz. Szabadon Arany utàn irhatnàm: " ...mind amit e szép vidék ételt italt terem..." megtalàlhatò volt, de a legjobban élveztük a felénk àradò meghitt baràti szeretet lépten-nyomòn megnyilvànulò jeleit. Az Alma Mater ragsztò anyaga egy életre szòl!

Nagy cseppes, zuhogò nyàri zàpor kisért fel minket màsnap reggel a szépen fekvö Rippl-Rònai mùzeumba (hogy a kulturàért is tegyünk valamit), majd rövid utazàs utàn Keszthelynél elértük a Magyar Tengert.

Innen vidàm hajòkàzàs vitt minket Szigligetre, ahol Jòska és unokatestvére Lammel Gabò szervezésében, Jòska rablòlovagvàràban töltöttük a napot. Kitünö roston sült fogas tette fel erre a napra a koronàt, amit a szigligeti Vàrvendéglöben remekeltek részünkre.
Alig vettük észre, elszaladt a hét. Rövid szombathelyi pihenés utàn ùjra àtléptünk Ausztriàba, hogy kerekeink alà vegyük a hegyesvölgyes vàlasztott hazànk felé vezetö hosszù ùtat.
Ismeretekkel, ismerettségekkel, vidàm napsugaras òràkkal gyarapodva tértünk haza, "Jò mulatsàg, férfimunka volt!"

Képek Czeiner Zsolttól:

Felsö kép: Bódvaszilvás 1986 aug. balról jobbra: Czeiner Zsolt, Jacsman János, Jancsi édesanyja és keresztmamája, Szilágyi Tibor és a kanadai bösz vadász: Komlóssy József.

Középsö kép: Kaposvár-Szölöhegyekben, balról jobbra: Czeiner Zsolt, Komlóssy József, Joó Bálint, Hajdu Gábor, Szilágyi Tibor, Horváth Ferenc, és Jacsman János.

Alsó kép: Borkóstoló után, balról jobbra: Komlóssy József, Joó Bálint, Hajdu Gábor, Szilágyi Tibor, Bóna József, Czeiner Zsolt, Jacsman János és Horváth Ferenc.

Bolligen, 1988. augusztus 3o.-àn/Czeiner Zsolt

A még meg nem osztott Bánya-Kohó és Erdőmérnöki kar tanszékvezetői 1948 (vagy 47-ben ?) - hiányzik Fehér Dániel em. és Geleji km és Szádeczky-Kardos Elemér bm. - kik talán Pesten tárgyaltak a feloszlásról...

LASZLO (LES) ADAMOVICH P.ENG., R.P.F.
3927 West 34th Ave. 261-9742
Vancouver, B.C. V6N 2L4

Felső sor balról:
† Győrffi - állat és rovartan,
† Simon Pál - olajbányászat, (A "VIDRAVAS" című könyv főszereplője, Szerk.)
† Leisenyi - jog
Stasney - ábrázoló
† Diószeghi - kohógéptan
Lámfalussi - erdőhasználattan
† Botvay -
† Magyar - alföldfásítás
Winkler - épületszerkezettan

Második sor balról:
Adamovich - ut-vasut (adminisztrátor Sébor)
Zsák - ~~fém~~ vas kohászat
† Romwalter - kémia
Eszto - bányaművelés
Tettamanti - bányagéptan
† Vendl - geologia
† Tárczy-Hornoch - geodezia
† Tarján - könnyűfém kohászat
† Széki - fémkohászat

3. sor balról
† Roth - erdőművelés
† Verő - kohászati dékán
Sébor - geodezia
† Kövesi - mechanika
† Fekete - erdőrendezés
† Walek - matematika

Dr Kozák Antal otthon Sopronban

VENDÉGPROFESSZOR VANCOUVERBŐL

Újszerűnek minősíthető „vendégszereplés" helyszíne lesz három hónapon át a soproni Erdészeti és Faipari Egyetem: meghívott előadóként egy kanadai professzor, Antal (Tony) Kozak, a vancouveri British Columbia Egyetem dékánhelyettese, tanszékvezetője — oktat biometriai — a biológiában alkalmazható matematikai — ismereteket az érdeklődő hallgatóknak és oktatóknak. A professzort, akinek hétfőn kezdődik vendégoktatói működése, a múlt hét végén kértük rövid bemutatkozó beszélgetésre.

Milyen életút előzte meg a mostani, soproni vendégprofesszori felkérést?

— 1936-ban születtem, s Szolnokon érettségiztem. 1954-ben iratkoztam be a soproni egyetem jogelődjébe, ahonnan 1956-ban harmadévesen kerültem külföldre. Majdnem kétszázan kerültünk az akkori főiskoláról Vancouverbe, ahol az ottani egyetem oly módon fogadott be minket, hogy magyarul, magyar oktatók közreműködésével folytathattuk a tanulmányainkat. Az egyetem e sajátos fiókintézménye 1961-ig működött, s addig 141-en szereztünk ott diplomát a kikerülők közül. Én 1959-ben végeztem, két évig kutató intézetben dolgoztam matematikusként, statisztikusként, s közben két doktorátusi fokozatot szereztem. Majd 1965-ben az egyetemre hívtak vissza előadónak. Munkahelyemen mintegy 25 ezer diák tanul, ahol gyakorlatilag minden fakultás megtalálható. Én az erdészeti kar dékánhelyettese és a biometriai tanszék vezetője vagyok.

☐ *Eszerint nem is annyira erdészként, mint inkább matematikusként tevékenykedik. Mi mindennel foglalkozik?*

— Már Sopronban is elsősorban a matematika érdekelt, s ez a vonzalom később is megmaradt. Persze 1960-ban, amikor először láttam és használtam számítógépet, még nem gondolhattam, hogy a komputertechnika az erdészeti tudományokban is milyen óriási szerephez jut-hat... A matematikai statisztika, a biometria segítségével, nagy pontossággal megbecsülhetjük, hogy mennyi és milyen minőségű nyersanyag rejtőzik az erdőkben. Ez a tervezés során ma már nélkülözhetetlen módszer. Megfelelő modellezéssel gyakorlatilag évtizedekkel előre „telepíthetünk", „gondozhatunk" és „kitermelhetünk" erdőket, pontosan jelezve, hogy az egyes területekről mennyi nyersanyagra számíthat a papíripar, a bútoripar és a faipar többi ágazata. E matematikai módszerek oktatására hívtak meg a soproni egyetemre is.

☐ *Milyen módon történik az ön javadalmazása?*

— Tiszteletdíjat kapok, hogy pontosan *mennyit*, azt nem tudom, s a vendéglátóim sem tudják pontosan, hogy miként érinti azt az ittani új adóztatás. A javadalmazásom része az is, hogy magyarországi tartózkodásom idejére nagyon szép lakást biztosítottak nekem a *Lövérekben*. De őszintén szólva a meghívásban számomra nem volt pont az anyagiak mérlegelése. Az útiköltséget magam fizettem, és megkapom az otthoni béremet a magyar vendégeskedés idejére is. Egyetemünk rektora speciális kiküldetésnek minősítette a magyarországi meghívást, s ennek megfelelően nem szüneteltetik a kanadai fizetésemet.

☐ *Van-e már konkrét terve a vendégprofesszori működés idejére?*

— A kurzus e héttől számítva tizenegy héten át tart. Hetente 3 elméleti előadást tartok a többváltozós regressziós egyenletek alkalmazási lehetőségeiről, s az előadásokat heti két gyakorlati program egészíti majd ki. A magammal hozott számítógépes programokat már kipróbáltam az egyetem gépein — nem lesz technikai akadálya a foglalkozások tervezett szervezésének. Előadásaim nem kötelező jellegűek, fakultatív elven jelenhetnek meg azokon a hallgatók. De az előzetes jelentkezési listák szerint a fiatal oktatók is nagy számban érdeklődnek a kurzus iránt — ami természetesen örömmel tölt el.

Pethő Lajos

FELHIVÁS

a Bethlen Gábor Alapítvány támogatására

63

1979 karácsonyán Illyés Gyula kezdeményezésére egy Bethlen Gáborról elnevezett Alapítvány létrehozását határoztuk el írók, tudósok, művészek – számszerint hatvanöten.* A fejedelem születésének négyszázadik évfordulója érlelte meg a felismerést: égető teendőink természete bethleni munkát kíván. Olyan tehetséget, hűséget, szívósságot, bölcsességet, amilyennel ő – nagy veszedelmek között – Erdélyt oltalmas várrá, a benne élő nemzetiségek és felekezetek otthonává építette. Alapítványunkkal az ilyen képességek és szándékok feltételeit szeretnénk jobbítani. Azokat a vállalkozásokat óhajtjuk ösztönözni és támogatni, határainkon belül és azokon túl, melyek a magyarság történelme során felhalmozott értékeit tudatosítják, hitelesen értelmezik, őrzik és gyarapítják, s amelyek e térség népeinek megbékélését elősegíthetik.

E szándék megvalósítását a Művelődési Minisztérium 1288/1985 I. számú intézkedésével jóváhagyta. A Bethlen Gábor Alapítvány: „kötelezettségvállalás közérdekű célra", tehát sajátos lehetőségekkel rendelkező magánalapítvány, melynek alapösszegét, mint alapítók Csoóri Sándor, Illyés Gyula, Kodály Zoltánné és Németh Lászlóné ajánlották fel. Ennek gyarapítása révén kell összegyűlnie annak az összegnek, melynek kamataiból a Bethlen Gábor Alapítvány az alapító okiratban rögzített célok elérését ösztönözheti, tehát – állampolgárságra való tekintet nélkül – díjakat, ösztöndíjakat és megbízási díjakat adhat.

Az Alapítvány ügyeinek intézésére az alapítók és a Művelődési Minisztérium, (mint felügyeleti szerv) közös akarattal kuratóriumot létesítettek. Ennek nevében fordulunk most mindazokhoz, – hazai és külföldi személyekhez, közösségekhez* és intézményekhez – akik az Alapítvány törekvéseit vállalják, járuljanak hozzá az alapösszeghez. Hozzájárulásukat kizárólag az 566–22977 számú csekkszámlára, az OTP 02. Körzeti fiók (Budapest, Frankel Leó utca 21–23.) MNB 217–98302 címére küldhetik el.

Ezenkívül minden célirányos adományt szívesen fogadunk. A beérkező pénzösszegeket és egyéb adományokat igazolva nyugtázzuk.

Postacímünk:
BETHLEN GÁBOR ALAPITVÁNY
Budapest, Pf.: 247. 1536

A Bethlen Gábor Alapítvány kuratóriuma:
Márton János (agrárközgazdász)
elnök
Juhász Gyula (történész)
Király Tibor (jogász)
Kiss Ferenc (tanár-irodalomtörténész)
Kósa Ferenc (filmrendező)
Szabó Gábor (orvos)
Vekerdi László (tudománytörténész)

Budapest, 1985. szeptember 20.

* Devizaszámlaszámunk:
B054946/27
Országos Takarékpénztár
Központi Deviza Fiók
Budapest
Münnich F. u. 6.
H-1051

(64)

INCREMENT CORE SAMPLING TECHNIQUES FOR HIGH QUALITY CORES

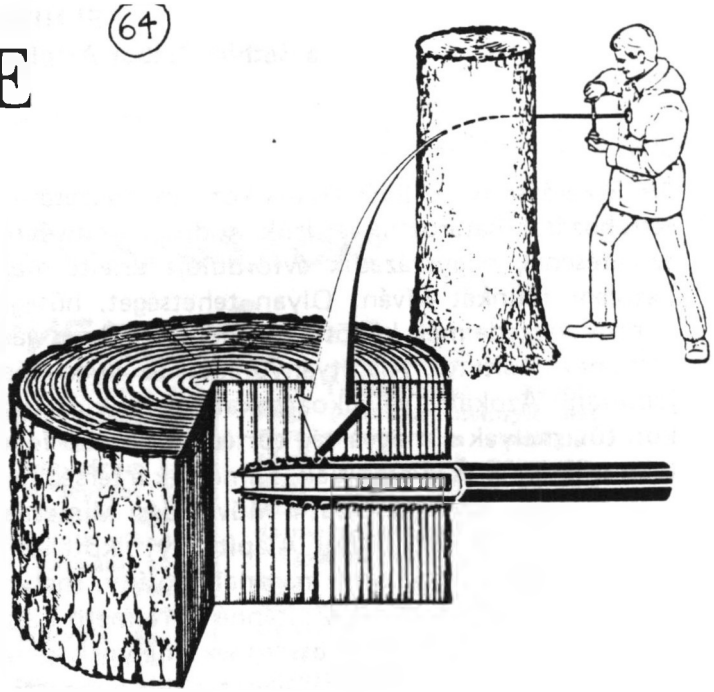

INTRODUCTION • • • TABLE OF CONTENTS • • •

CHAPTER

1 WHAT KIND OF INCREMENT BORER TO BUY, AND WHERE

2 THE ANATOMY OF AN INCREMENT BORER IN RELATION TO AN INCREMENT CORE

3 STARTING THE INCREMENT BORER AND TAKING THE CORE
- How to establish coring position for optimum grain angle.
- When to push and how hard.
- How to prevent cork-screwing.
- Avoid branch whorls on trees.
- How to find the pith.
- Hand starting.
- How to test trees for decay.
- How to test for decay and core compression.
- Sampling small trees.
- Sampling very large trees.
- How to avoid taking cores of compression wood.
- Sampling log cabin logs, totem poles and other dry dead wood.
- Problems with core extractor spoon?
- Putting core barrel back into turning handle.
- How to dislodge jammed tips.
- How many cores per tree?
- Efficiency - how many cores can a person take in one day?

4 WHAT TO DO WITH THE CORE IN THE FIELD
- Remove bark (unless needed) and mark grain direction on cambium.
- Label cores directly with indelible pencil.
- Keep cores in core tube.
- Labelling broken cores.
- Air-drying cores.
- Long-term storage of cores.
- The three most common quality defects with most increment cores:

5 INCREMENT BORER DAMAGE TO THE TREE

6 INCREMENT BORER MAINTENANCE IN THE FIELD
- Increment borer cleaning.
- Sharpening the bevelled cutting tip.
- Stuck borers.
- Sampling normal trees.
- Dulling.
- How to deal with emergencies (chipped and broken tips).
- Sampling near dusty roads with grit on bark.
- Life expectancy of an increment borer with proper maintenance.
- Identify your borers.
- Where to keep the core extractor spoon during coring.

7 BORER SHARPENING AND RECONDITIONING IN THE MACHINE SHOP

8 BASIC SAMPLE PREPARATION STEPS FOR MICROSCOPIC AND OTHER EXAMINATION

9 CHECK-LIST OF FIELD EQUIPMENT

ACKNOWLEDGEMENTS

SUGGESTED REFERENCES FOR ADDITIONAL INFORMATION

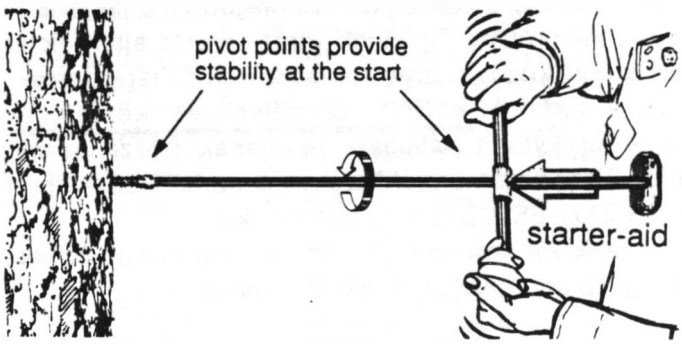

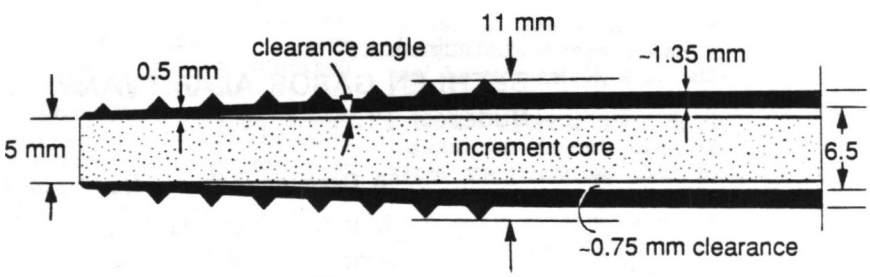

Longitudinal section showing the pinched down tip; note the seemingly fragile average dimensions in the drawing which was drafted to scale.

The all-important cutting edge in front of the threaded bit - often overlooked by both manufacturers and purchasers. Avoid borers that have the start of the spirals (threads) right on the cutting edge.

Akit érdekel ez a díjmentes 26 oldalas brossura, az írjon Józsa Lacinak a mellékelt címre. Aprilis 1, 1989, után Franciául is megkapható. (Szerk.)

L.A. Jozsa
Forintek Canada Corp.
6620 N.W. Marine Drive
Vancouver, B.C. Canada
V6T 1X2